

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΥΠΟ

ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΠΑΡΑ

Τῆ συμπράξει καὶ συνεργασίᾳ τῶν παρ' ἡμῖν γλαφυροτέρων λογογράφων
καὶ τῶν δοκιμωτέρων καλλιτεχνῶν.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1896

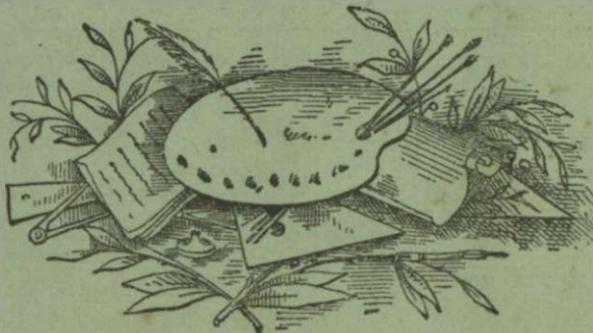
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ Ι' ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ἀθηναϊκαὶ ἡμέραι.— Ἡ Τρελλή, (διήγημα Ἰ. Ψυχάρη).—
Καταγωγή λέξεων καὶ φράσεων.— Ὁ νέος πρόεδρος τῶν
Ἠνωμένων Πολιτειῶν.— Ὁ Τουρκικὸς Στρατός.— Σκέψεις.—
Ἐπιστήμη καὶ Πνευματισμός.— Σκυλλοπόλεις.— Ὡ τὸν
Ἔρωτα (ποίησις Κλ. Βασσαρδάκη).— Τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον
1800—1896.— Δημῶδες Ἰατρικὴ καὶ Ὑγιεινὴ.— Ποικίλα καὶ
Περίεργα.— Ὀλίγα πρακτικὰ συμβουλαί.— Ἀστεῖα.— Θεα-

τρικὴ ἐπισκόπησις.— Ἐπιστημονικὰ Νέα.— Φιλολογικὴ καὶ
Καλλιτεχνικὴ ἐπισκόπησις.— Αἰνίγματα.
ΕΙΚΟΝΕΣ: Ὁ Νοέμβριος.— Τρεῖς εἰκόνες τοῦ Διηγμά-
τος — Μὰκ Κύνλεϋ (πρόεδρος Ἠνωμένων Πολιτειῶν).— Παρέλασις
Ζουάβων πρὸ τῶν ἀνακτόρων «Γιλδίς».— Τὸ Ἴππικὸν Σύν-
ταγμα «Ἐρτογρούλ».— Σύνταγμα Τουρκικοῦ Πυροβολικοῦ.
— Οἱ παρὰ τῆ Α. Μ. τῷ Σουλτάνῳ Ἀντιπρόσωποι τῶν
Μ. Δυνάμεων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12
Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 12

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἀπ' εὐθείας ἐν τῷ Γραφείῳ ἢ
δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ὑπὸ τὸ νέον Θέατρον παρὰ τῆν Τράπεζαν Ἠπειροθεσσαλίας.

Πᾶς ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἐγγράφων εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν Ἀστέρα δύο νέους συνδρομητὰς ἀποστέλλων δὲ συνάμα καὶ τὰς συνδρομὰς των λαμβάνει ὡς δῶρον ἐπὶ ἓν ἔτος τὸν «Ρωμηὸν» ἢ ὁλόκληρον τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Γυναικὸς συγκεϊμένην ἐκ τῶν 11 ἀκολουθῶν βιβλίων :

- 1ον Πῶς καθαρίζονται καὶ διατηροῦνται τὰ ἐνδύματα.
- 2ον Οἰκιακὴ Ἀνοχομία.
- 3ον Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρὸς.
- 4ον Πῶς διατηροῦνται τὰ τροφίμα.
- 5ον Ὁδηγὸς Συμπεριφορᾶς τοῦ γυναικείου φύλου.
- 6ον Ἠθικὴ ἀνατροφή τῶν τέκνων.

- 7ον Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας.
- 8ον Ἡ οἰκοδόποινα ὡς νοσοκόμος καὶ φαρμακοποιὸς.
- 9ον Αἱ πρῶται βοήθειαι εἰς τὰ αἰθνηδία δυστυχήματα.
- 10ον Οἰκιακὴ γαλακτοκομία καὶ τυροκομία.
- 11ον Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς.

Εἶνε πολὺ μετρία ἔκφρασις ἐὰν εἰπωμεν ὅτι ὁ «Ἀθηναϊκὸς Ἀστήρ» ἔτυχεν ἀπλῶς τῆς δεοῦσης ὑποστηρίξεως. Τὴν «Ἀθηναϊκὸν Ἀστέρα» ἐνεστερίνω μετὰ στοργῆς καὶ ἀσμένως ὑποστήριξε τὸ καθ' ἡμᾶς κοινόν, εὐμενῶς ἀποβλέψαν καὶ πρὸς τὰς θυσίας καὶ τοὺς μύχθους, οὓς ἡ διέθνησις κατέβαλεν ὅπως καταστήσῃ τὸ περιοδικὸν ἀντάξιον τοῦ κέντρου, ἐν ᾧ ἐκδίδεται καὶ τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ προγράμματός του, καὶ πρὸς τὸ ἀληθῶς ἐπαισθητὸν κενόν, ὅπερ ὁ «Ἀθηναϊκὸς Ἀστήρ» διὰ τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἐκλεκτικότητός του ἐπλήρωσεν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς φιλολογικῷ ὄρειοντι.

Ἐπὶ τῇ πρωτοφανεῖ ταύτῃ δι' ἑλληνικὸν δημοσίευμα ὑποστηρίξει εἰκότως μυρίας γινώσκουσα χάριτας ἡ Διέθνησις πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς συνδρομητὰς λογιζέται εὐτυχῆς ἀγγέλλουσα ὅτι

ΑΠΟ ΤΟΥ Β' ΕΤΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ, ΗΤΟΙ ΑΠΟ 1 ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΜΑΡΤΙΟΥ Ο «ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ»,

ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

τοῦτο μὲν ὅπως καταστή ἡμεροτέρου ὄργανον τῆς παρ' ἡμῖν φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως, τοῦτο δὲ ὅπως ἰκανοποιήσῃ πληρέστερον καὶ διὰ συχνοτέρας πνευματικῆς ἐπικοινωνίας τὰς φιλολογικὰς καὶ καλαισθητικὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀπειραριθμῶν αὐτοῦ ἀναγνωστῶν, καθισταμένης οὕτω πληρεστέρας τῆς ἀναλογίας αὐτοῦ πρὸς τὰ μεγάλα ἐβδομαδιαῖα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ τῆς Ἑσπερίας.

Ὁ «Ἀθηναϊκὸς Ἀστήρ» ἀποβαίνει τοιοῦτοτρόπως τέλειος μνημῆρ τῆς λογοτεχνίας καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν, ἀπαραίτητον ἐντρυφήμα καὶ διδάγμα πάσης ἑλληνικῆς οἰκογενείας, σοβαρὰ πνευματικὴ τροφή διὰ τοὺς μεγάλους καὶ κόρησμα τῆς περιεργείας τῶν μικρῶν, ἀσπασίον καὶ τερψίθυμον ψυχαγωγίημα τῶν κυριῶν, ἀντικείμενον πολυτίμου συλλογῆς διὰ τοὺς βιβλιοφίλους, θησαυρὸς πολυτίμων καὶ ποικίλων γνώσεων, ἔργον τέλους διδάσκον, τέρπον, ψυχαγωγῶν, φωτίζον.

Συνέπεια ἀναγκαῖα τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν δαπανῶν ἦτο βεβαίως καὶ ἡ σχετικῶς μετρία αὐξήσις τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ Ἀστέρος» εἰς 20 φράγκα, τίμημα ὅπερ ἀναλόγως τῶν μεγίστων δαπανῶν τῆς συντάξεως καὶ τῶν δυσχερειῶν, αἷς προσκόπτει ἐν Ἑλλάδι ἡ διεξαγωγή τοιοῦτων ἐκδόσεων, ἐπιζόμενον ὅτι θέλει φανῆ μέτριον, προκειμένου περὶ περιοδικῶν ἔχοντος σχῆμα, μέγεθος, πολυτέλειαν, φιλοκαλίαν, πλοῦτον εἰκόνων καὶ ὕλην, οἷα ὁ «Ἀθηναϊκὸς Ἀστήρ».

ΩΣ ΔΩΡΟΝ ΜΑΛΙΣΤΑ

εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης προσεχούς Ἰανουαρίου ἐγγραφομένους διὰ τὸ Β' ἔτος νέους συνδρομητὰς καὶ προπληρόνοντας τὴν συνδρομὴν των παρέχόμενον

ΤΑ ΔΥΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΤΟΥ Α' ΕΤΟΥΣ (Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου)

οὕτως ὥστε ἀντὶ εἰκοσαφράγκου συνδρομῆς οἱ προπληρόνοντες θέλουσι λαμβάνει ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1897 μέχρις 1ης Μαρτίου 1898 τὸν Ἀθηναϊκὸν Ἀστέρα».

Ὡς πρὸς τὸ παράρτημα μόνον ἐκάστου φυλλαδίου, ὅπερ ἄχρι τοῦδε περιεῖχε μουσικὴν,

ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕΝ ΕΙΔΩΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς δηλώσωσι μέχρι 1ης προσεχούς Φεβρουαρίου ἂν στέργουσιν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς μουσικῆς ἢ ἂν ἀντὶ ταύτης προτιμῶσιν ἄλλο τι, ὡς λ. χ. μέγα τι παράρτημα μου-

στορημάτων ἢ ἄλλου φιλολογικῶν εἶδους. Ἐννοεῖται ὅτι θέλομεν ἀκολουθήσει τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀφώμεν ἐντελῶς ἀνικανοποίητον καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς μειοψηφίας.

Δῶρον ὠραιότερον, σκοπιμώτερον, πρακτικώτερον, ὠφελιμώτερον καὶ τερονότερον διὰ τὴν προσεχῆ πρωτοχρονιὰν ἀδύνατον νὰ προσφέρῃ ἕκαστος ἑλληὴν εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του ἀπὸ τὴν ἐγγραφήν του ὡς συνδρομητοῦ εἰς τὸν

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ

Εἰς τὴν Εὐρώπῃν ἐν πάσῃ οἰκογενεῖᾳ ἕκαστον μέλος ἔχει καὶ τὸ ἰδιαίτερον περιοδικόν του, ὃ μὲν οἰκογενειακόν, ὃ δὲ τεχνικόν, ὃ δὲ φιλολογικόν κλπ. — Διὰ τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας ὁ «Ἀθηναϊκὸς Ἀστήρ» εἶνε πάντα ταῦτα ἐν συνόψει ἀρμονικῆ καὶ εὐπροσώπῃ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ὁ συνήθης ξηρὸς Ἰλισός, ὁ κατὰ τὸν τελευταῖον κατακλυσθὲν ἐντονότερον τοῦ συνήθους διαμαρτυρηθεὶς κατὰ τῆς ἀσθεσίας τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων, τῶν νομισάντων ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ στήσωσι θεατρικὰ παραπήγματα παρὰ τὴν κοίτην αὐτοῦ καὶ νὰ κτίσωσιν οἰκίας καὶ καλύβας ἐφ' ἑκατέρᾳ τῶν ὄθρων αὐτοῦ, ἐξακριωθεὶς παρέσυρε τὸ γηραιὸν θερινὸν παρλιόσιον θέατρον Π α ρ ἄ δ ε ι ο ο ν, χωρὶς δυστυχῶς νὰ δυνήθῃ νὰ παρασύρῃ καὶ τὰ μικρὰ κωμειδύλλια καὶ τὰς ἀνάστους κωμωδίας, αἵτινες κατὰ καιροὺς ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τῆς ἐτοιμορρόπου σκηνῆς αὐτοῦ. Οὐχ ἦττον ὅμως, τεθέντος ὅτι τὸ προνόμιον τῆς διδασκαλίας τῶν τοιαύτης φύσεως ἔργων εἶχε τὸ καταρρεῦσαν θέατρον καὶ ὅτι, τοῦτου μὴ ὑπάρχοντος πλέον, ἀδύνατος ἔσται καὶ ἡ ἐμφάνισις νέων κωμειδύλλιογράφων καὶ αὐτοσχεδιῶν συγγραφέων, φρονῶ ἀπιστάτως ὅτι, ἐὰν πολλὰς πολλὰς ζημίας προῤῥξένῃσιν ὕλικας ὁ ὑπερκεχρησμένος ἱστορικὸς ποταμὸς, ἐπράξῃ καὶ μίαν εὐεργεσίαν, ἡ εὐεργεσία δ' αὕτη εἶναι ὅτι ἀχρηστον πλέον κατέστησεν τὴν σκηνήν, ἀφ' ἧς τόσαι ἀνοήσῃαι ἠκούσθησαν καὶ ἦτις τόσα μαζιλαρώματα εἶδε.

Τὸ ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Παρρακευοπούλου παρασταθὲν ἔργον τοῦ ἐν Βερολίῳ πρεσβετοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Κλέωνος Ραγκαδά: Ἡ Δ ο ὐ κ ι ο ο α τ ὶ ῶ ν Ἀ θ η ν ὶ ῶ ν ἐδιδάχθη μὲν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἐξεπλήξε διὰ τὸν πλοῦτον τῶν σηνηογραφικῶν αὐτοῦ εἰκόνων καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἀμειψισμῶν τῶν ἠθοποιῶν, γενικῶς ὅμως δὲν ἤρσαν ὡς ἔργον, ὡς ἐδικαιούτο τὸ νὰ προσεῖχῃ, ἔχων ὑπ' ἕψαι τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Δ ο ὐ κ ι ο ο α τ ὶ ῶ ν Ἀ θ η ν ὶ ῶ ν τυγγάνει ἐκ τῶν ὑπὸ τινος δραματικῶν διαγωνισμάτων βραβευθέντων ἔργων. Ἡ πλοκή τοῦ ἔργου καὶ τὸ συνθετικὸν τῶν τύπων δὲν ἀπέβη δυνατόν νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐπιμελείας καὶ ἀλόγου διδασκαλίας αὐτοῦ, διότι ἄμολγουμένως ὁ θιάσος τῆς κ. Παρρακευοπούλου πάντα ἐκίνησε λίθον, μὴ φεισθεὶς ὑπερῶν δαπανῶν, ὅπως ὡς οἶόν τε τελειότερον ἀναβίβασῃ ἀπὸ σκηνῆς τὸ ἔργον τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαδά. Ἐν γένει τὸ ἔργον καλὸν μὲν, ἀλλὰ πολλὰ συνήκαὶ συντέλεισσαν ὅπως ὑποτιμηθῇ ἡ ἀξία αὐτοῦ.

Ὁ θιάσος τοῦ κ. Παντοπούλου, τοῦ ὑπὸ τῶν ἑλλήνων δραματογράφων καὶ κωμειδύλλιογράφων ἀποκηρυχθέντος ἠθοποιῶν, ἐξακολουθεῖ νὰ δίδῃ παραστάσεις ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ τῶν Ποικιλιῶν, ἀλλ' ἡ ἐπιχειρήσις δὲν φαίνεται προαχόμενη. Καὶ ἔνεκα τῆς γνωστῆς ἀποκηρύξεως, ὡς ἐξ ἧς ὁ κ. Παντοπούλος ἐστερήθη τῶν δοκιμωτέρων ἔργων, καὶ ἔνεκα τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἰσπανίως οἱ Ἀθηναῖοι ἀθροῖαι φοιτῶσιν εἰς τὰ ἑλληνικὰ θεάτρα, καὶ ἔνεκα τέλος τοῦ γεγονότος, ὅτι οὐδὲν νέον ἔργον ἀπὸ σκηνῆς ἀνεβίβασθη, ἐλπίστον κόσμος φοιτᾷ εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, διότι ὁ ἀντιπροσωπεύων αὐτὸ ἠθοποιὸς φαίνεται ἀπολέσας τὰς συμπαιδείας τοῦ κοινού.

Ἐὰν δὲν ἔγωμεν θέατρον ἑλληνικὸν ἀξίον λόγου κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ἣν οἱ ἑλληνικοὶ θιάσοι ἐξέρχονται εἰς περιεφεῖαν ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἔχομεν ὅμως γαλλικὸν μελόδραμα ὁμοσθητότε ἀνεκτόν, πρὸς δὲ καὶ ἰταλικὸν μελόδραμα, ὅπερ ὅμως τὴν φωνεῖαν αὐτοῦ ἐπηξεν ἐν τῇ γείτοιν ἐμπορικῇ πόλει. Ἀλλὰ περὶ τῶν δύο τούτων μελοδραματικῶν θιάσων, τοῦ τε γαλλικοῦ καὶ ἰταλικοῦ, ἐκτενέστερον θὰ διαλάωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.

Ἐργῶ

Ἀθηναϊκὸς Ἀστήρ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1896

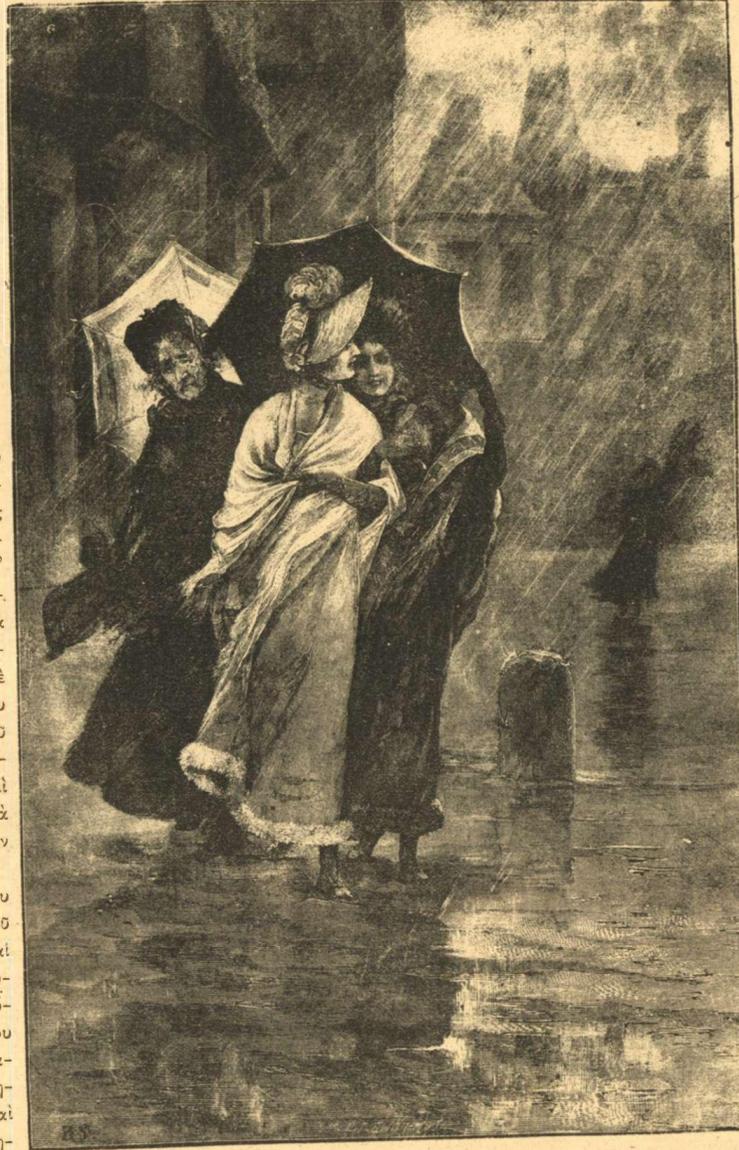
ΑΡΙΘ. 10

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Βεῖλα δειλὰ τὰ πρῶτα τοῦ Νοεμβρίου ψύχη ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐξαγγέλωσι τοῦ παγεροῦ χειμῶνος τὴν ἐπέλευσιν, ἢ προσδοκία τοῦ ὁποῦ δὲν ἐμπνέει ποιητὰς, ὡς ἡ τοῦ ἔαρος, ἀλλὰ δημιουργεῖ φιλοσόφους, καλουμένους ἐκόντας ἄκοντας νὰ ἐπιλύσωσι τὸ μέγα πρόβλημα τοῦ: πῶς θὰ τὸν διέλθωσιν!...

Ὁ τροχιόδρομος δὲν πνευστιᾷ πλέον μεταφέρων τὰς ἀνθρωποστίβιδας ἐκεῖνας τῶν θερινῶν καθέδων εἰς τὰ Φάληρα, οὐδ' ἐκχύνεται ἐφεξῆς ἡ πλημμυρίς τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ τὰ διάφορα νυκτερινὰ ψυχαγωγικὰ κέντρα, οὐδὲ παραμένει μέχρις ὀρθροῦ βαθέος ἀσφυκτικῶσα ἐκ τοῦ πλήθους ἡ κλασικὴ πλατεία τοῦ Συντάγματος καὶ τὸ Ζάππειον ἄλλα καὶ τὰ ὑπαίθρια θεάτρα ἐσίγησαν τέλος καὶ αὐτὰ!

Βεῖλιπον αἱ ἀρρήτου μαγείας πρωταῖ ὥραι τοῦ ἰοστεφανοῦ ἄστεως καὶ αἱ ἀσωτεῖαι ἐκεῖναι τῆς χρυσίζουσης πορφύρας τῆς δύσεως τοῦ ἀττικῶ ἡλίου καὶ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο κυανοῦ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ γοητεῖον τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τοῦ πεζοτάτου τῶν Ἀθηναίων. Ἀντὶ τούτων ὄλων βαρεῖα καὶ νεφελοφόρος ἀτμόσφαιρα, κακεντρεχῶς τὸ πλεῖστον τὸν ἥλιον ἀποκρύπτουσα, ἀφίνει μετὰ φειδωλίας Σάβυλακ θαμβήν τινα ἀνταύγειαν τῆς παγκόλου λάμπειός του νὰ παρῶδῃ, κατὰ διαλείμματα, τῶν βορείων κλιμάτων τὸν τεφρόχρον οὐρανὸν εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς ἀκο-

Ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

λασίας τῶν χρωμάτων, τοῦ φωτός καὶ τῆς εὐδίας.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῆς ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου πρὸς τὸν χειμῶνα βραχείας ταύτης περιόδου δὲν ἔχει, ὡς πᾶν τὸ μεταβατικόν, ἴδιον τύπον σταθεροῦ γνωρίσματος. Οὔτε ὁ θεατρικὸς, ὡς συνήθως, τοῦ θέρους δραγματὸς τὴν διαπνέει, οὔτε τῆς πολιτικῆς δράσεως ἡ δξύτης τὴν συνταράσσει, οὔτε τοῦλάχιστον ἡ κίνησις τῶν ἐπιχειμῶνων ὀψιμαίτερον μεγάλων χειμεριῶνων ἑορτῶν τὴν ζωογονεῖ κἄν. Ἐπεκράττει μόνον, κατὰ παράδοξον ἀληθῶς ἀπὸ τινων ἐτῶν συγκυρίαν, νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐποχὴ αὕτη, ἡ σύγχρονος μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν σπανακίαν καὶ τῆς ἐρυθρᾶς κολοκύνθης, ὡς ἡ καταλληλοτέρα διὰ τὴν ἀπόρυσιν νέων ἐφημεριδῶν. Καὶ βλέπει τις προαγγελλομένην τὴν ἐκδοσιν δωδεκάδος τοῦλάχιστον τοιοῦτων, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον αἱ ἡμίσειαι φθάνουν κάποτε νὰ ἐκδοθῶσι πραγματικῶς, καὶ ἐκ τούτων πάλιν ζήτημα ἂν μία κατορθώσῃ νὰ ἐπιζήσῃ τῶν λοιπῶν, ὅτε πολλὸ δικαίως τὸ κατόρθωμά της αὐτὸ ἀξίζει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, κατόπιν τῆς τεραστίας ἀμίλλης, ἧτις ἔχει ἀναπτυχθῆ πρὸς ἐπι-

κράτησιν ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ἐξασφαλιστῶν πλέον τὴν βιωσιμότητὰ των ἀρχαιοτέρων καὶ ἡδραιωμένων ἐφημεριδῶν.

Τοιαύτη τις άνιαρά, μονότονος και άνευ έκφράσεως προσεδοκῶτο ή ύψη τῆς άνοισίας ταύτης περιόδου, ότε άπροσδόκητος συρροή έκτάκτου τραγικότητος γεγονότων, άθρώως και έξαπίτης έκτυλιχθέντων έν πάση τῇ δυνάμει και τῇ όρμηϊ τού μοιραίου, άπετυπώσαν έπ' αὐτῆς ιδίόν τινά τύπον πενήμιου στυγερότητος, σημειώσαντα άμα τού πρώτον άναρχικόν κρούσμα παρ' ήμίν, όπου ή εξέλιξις τών νέων ιδεών δέν είχεν έτι έξιχθῆ εις τού άκρότατον αυτό έγκληματικόν ιδεώδες. Τά γεγονότα ταυτα ού μόνον έτροφοδότησαν ικανώς τήν άπληστίαν τού ήμερησίου τύπου— τού μεγαθηρίου τούτου, όπερ άμελώς έχει πρὸς πῶν ότι δέν είνε χρονογραφία και όπερ μόνον άκριβῶς κατά τήν στείραν ταύτην έποχῆν, έλλείπει ένδιαφερόντων θεμάτων φλεγούσης χρονογραφίας, άναπτύσσει τάν τινά φιλολογικῆς υπερτροφίας—, άλλά και κεντρικόν τινά άξονα ιδεών έν τῶν ισχυρών παρὰ τῶ δημοσίω έντυπώσεων έκ τού μη έντος, ώς μη ώφελεν, έδημιούργησαν, καθ' έν έφθασε νά συζητηται σοβαρῶς τού θέμα άν είνε δυνατόν ύπό τόν γλαυκόν τῆς Ελλάδος ούρανόν νά εξανθήσων άναρχικαί ιδεαί, ώς άν ό γλαυκός ή μη ούρανός έχη τήν ιδιότητα νά γενῶ τοιαύτας, ένῶ στοιχειωδῶς γνωρίζομεν πάντες ότι έδάφους έχει άνάγκην διά νά φυῆ πῶν πρᾶγμα, είτε ιδέα άναρχική είνε τούτο είτε μαρθόσπορος.

Ως νά μη ήρκει ή έκ τού δράματος τών Πατρῶν συγκίνησις, έσχομεν και τήν έκ τού θανάτου τού διά λόγους συζυγικῆς τιμῆς μονομαχίαστος άτυχοῦς άξιωματικοῦ, ή θυσία τού όποιου εις τόν Μινώταυρον τούτον τού έλευσιῦ μεσαιωνικοῦ θεσμοῦ έξεγείρει κατά τούτου τῆς μελαγχολικότερας άλλά και άυστηροτέρας τών σκέψεων, όταν άναλογιζομαι τις, ότι εξακολουθεϊ οὗτος νά λαμβάνη τήν θυσίαν τού αίματος από τῆς δουλευούσης έτι πρὸς αὐτόν έκ πιθηκισμοῦ κοινωνίας ήμῶν. Σεβόμενοι τήν δδύνην, ήτις διά τού κράτους τού θεσμοῦ τούτου έφερον εις τόν τάφον πρώρως διά τού χρήσιμον κοινωνικῆν ύπαρξίν, άντιπαρέρχομεθα πρὸ τού λυπηροῦ γεγονότος, όπερ, διεγειραν τήν φορᾶν ταύτην βαθύτερα αισθήματα εις τήν συνείδησιν τῆς κοινωνίας, εύχόμεθα νά σημειώση τουλάχιστον σταθμῶν συστηματικωτέρας κατά τού βαρδάρου τούτου εθίμου άντιδράσεως έκ μέρους τών όρθοπρονοούντων και ν' άφυπνίση τόν κοιμώμενον σχετικῶν νόμον, όστις, άυστηρῶς λειτουργῶν, άδύνατον έν τέλει νά μη άποσορακίση βαθμηδόν ύπό τού κράτους τού θεσμοῦ, καθ' έν άπολύτως μέν τού μοιραίου ύποκαθίσταται εις τήν έννοιαν τού δικαίου, οὐχι σπανίως δέ, ώς έν τῇ προκειμένη περιπτώσει, ό ήδίκημένος είνε και τού έκ τού μοιραίου θύμα.

Μέ τήν έναρξίν τών εργασιῶν τῆς Βουλῆς ήρχισε νά προσλαμβάνη ποιάν τινά ζωήν και ή πολιτικῆ κίνησις, ήτις όμως οὐδέν κέκτηται ένδιαφέρον διά τόν Αθηναϊκόν Αστέρα. Αν, όλως παρεμπιπτόντως, μνημονεύη έν τῇ στήλῃ ταύτῃ τών εργασιῶν τῆς Βουλῆς, τού πράττει μόνον έπί τῇ έλπίδι, ότι, ύπομνήσκων τού έφ' έαυτόν ύριστάμενην άνάγκην, θά εύρεθῆ εις τήν εύάρεστον θέσιν νά χαιρετίση έκ μέρους τού φιλολογικοῦ κόσμου τήν έπιψήφισιν νόμου προστατευτικοῦ τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας, τά κατά τῆς όποιας ληστρικά ένστικτα, έκδηλωθέντα έπ' εσχάτων έμφανεστερον έν ταῖς σγέσεσι τών θιάσων πρὸς τούς δραματικούς συγγραφείς, προκάλεσαν σκάνδαλα, ών ικανῆ έγένετο άπήγησις έν τῶ τύπῳ και εις τά όποια καιρὸς είνε πλέον νά θέση τελείαν και παύλαν ή Βουλή, ψηφίζουσα τού καταρτισθέν τῇ πρωτοβουλία τού «Συλλόγου τών Φιλοτέχνων» νομοσχέδιον, όπερ, λέγεται, και ή Κυβέρνησις άξιειπαίνως πάνυ υιοθέτησεν.

Ο Βασιλεὺς επέστρεψε. Ζήτω ο Βασιλεὺς! Διότι, πλην τῆς χαρᾶς έπί τῇ επανόδῳ του τῇ αἰσίᾳ, θά συνε-

χισθῆ τουλάχιστον ή παροχή μιᾶς τῶν έκ τῆς έν τῶ μέσῳ ήμῶν παρουσίας του ψυγοτεπῶν άπολαύσεων, τήν όποιαν τόσον σκληρῶς διακόπτει ή άπουσία του. Έννοοῦμεν τήν μουσικῆν, ήτις συνοδεύει καθ' έκάστην τήν σημαίαν και, τού τιμητικῶν τῶν άνακτόρων άγημα. Θ' άρχίση λοιπόν πάλιν ή μουσικῆ τῆς φρουρῆς νά σκορπίζη τῆς γλυκείας μελωδίας τῆς έν τῇ πλατείᾳ τῶν άνακτόρων κατά τῆς προμεσημβρινᾶς ώρας και θ' άπολαμβάνουν μακαρίως αὐτῆς οἱ Αθηναῖοι πάλιν, άφοῦ αὐτῆ είνε διά τά έννέα δέκατα τῶν κοινῶν θνητῶν ή μόνη έκ τῆς βασιλικῆς χλιδῆς άπροσάπανος μακαριότης, ήν κοινῆ μετά τού άρχοντος νέμεται και τού ύπηκοον.

Απέθανε και ο Ξύνδας! Τού χαρακτηριστικόν κατά τόν θάνατόν του δέν είνε ότι δέν είχεν οὔτε τῶ έξοδα τῆς κηδείας του. Εις τήν κλασικῆν ήμῶν χῶραν τοιαύτη θά είνε έπί πολὺν εἰσέτι χρόνον ή τύχη τῶν καλλιτεχνῶν.

Τού χαρακτηριστικόν, τού άχαρακτῆριστον, τού άπελιστικῶν ήτο ότι μεταξύ 130 χιλιάδων Αθηναίων μόλις εύρέθησαν 50 άνθρωποι νά συνοδεύσωσι τήν έκφορᾶν του.

Σχεδόν έχλευάζομεν ήμεῖς οἱ Αθηναῖοι τόν παρφοδούντα και τήν έννοιαν αὐτῆν τού ποταμοῦ Ἰλισσόν, τού τελματώδες έκείνο τῶν βατράχων νόημα, τού πρῶν και όδος εἰπεῖν άδιόρατον έκείνο ρυάκιον, τού μαλθακῶς κυλόν τού ναμάτιον αὐτοῦ άνά τήν άνυδρον κοίτην και οἰοει έξευτελιζόν, ώς άνάξις άπόγονος παραδόξου προγόνου, τήν ύστεροφημίαν τῆς άρχαϊκῆς του ευκλείας. Σχεδόν έφθάναμεν ἴσως ν' άμφιβάλλωμεν άν όντως ύπήρξε ποτέ Ἰλισσός. Ἰσως άρα, ώς ένα έκπλύνη τήν έκ τῆς περιφρονησεως ταύτης ὕδριν, συνώμοσεν οὗτος τήν 14ην παρελθόντος Νοεμβρίου μετά τῆς θεέλλης και τού ὕετοῦ, έγιγαντώθη τεραστίως εις δίνην και πλήμμυραν, άπολύσας δέ όρμητικῶς και άκατάσχετα τῶ κύματα του, ὕπεσκαψε τῆς ὄχθας του, και δένδρα μετ' αὐτῶν έκριζώσας και γεφύρας ανατρέψας και τοιχώματα καταρρίψας και οἰκίας κρημνίσας και θάψας έν τῇ ὕγρῃ του άγκάλῃ, άλλά φεῦ! και άνθρώπους εις τῶ θολᾶ και εκμανῆ του ρεῖθρα συμπαρασύρας, τόν ὄλεθρον σκορπίζων και τόν θάνατον, ένα διαπιστώση τήν ύπαρξίν του αὐτός! Πρὸς άτελῆ παράστασιν τῆς φρενιτώδους όρμῆς του και τού κρευροῦ μεγαλείου του άρκεί μόνον νά σημειώσωμεν, ότι τμήματα παμμέγιστα τῶν λιθοκτίστων κρημιδωμάτων τῆς κρημισθείσης σιδηρᾶς γεφύρας τού Βατραχονησίου άνεκυλίοντο ώς τῶ κούφτερα τῶν άντικειμένων έπί τῆς άγρίας έπιφανείας τού εκμανέντος ὕγρου στοιχείου, συμπληροῦντα τήν καταστροφήν διά τῆς προσκρούσεως αὐτῶν έπί τῶν άνά τῶ κράσπεδα τῆς άριστερᾶς ὄχθης οἰκιῶν, αἵτινες συναπώλοντο μετά τῶν θυμάτων.

Αλλά και ή έν τῶ πειραικῶ άλιπέδῳ πλήμμυρα, ή κατακλύσασα τήν συνοικίαν ὄλην τῶν Καμινίων, ή πολυάριθμα ὡσαύτως άριθμήσασα θύματα, δέν ὕστερεῖ κατά τήν φρικῆν και τήν τραγικότητα, οὐδὲ κατά τού άπαισιον τῆς σκηνογραφίας!

Και ή μέν φύσις, άπαθῆς πρὸς τῶ συντελεσθέντα, άντιπαρῆλθε τήν έπιούσαν με γλαυκότερον τόν ούρανόν και λαμπρότερον τόν ήλιον. Αλλ' ό άνθρωπος, ό αισθανόμενος και παθαινόμενος, επιτρέπεται νά πράξη τού αυτό; Ο έκ τῆς θεομηνίας ὄλεθρος είνε άνώτερος πάσης περιγραφῆς. Πλην τῶν πνιγντων, ὕπαρχουσι και θύματα ζῶντα, ὅστεγα όμως ήδη και πεινώντα και γυμνητεύοντα, τού πρὸς τῶ όποια καθήκον τῆς φιλανθρωπίας είνε έπιτακτικῶς ιερὸν και στοιχειωδῶς άνθρώπινον. Ὑπὲρ τῶν θυμάτων τούτων ο Αθηναϊκός Αστὴρ ποιεῖται εκκλησίαν εις τῶ γενναῖα και φιλάνθρωπα αισθήματα τῶν άξιότιμων συνδρομητῶν και άναγνωστῶν αὐτοῦ.

Ἰδομενεὺς Ν. Στρατηγόπουλος.

Η ΤΡΕΛΛΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ Ι. ΨΥΧΑΡΗ

Ι άγωγιάται είχον άποκοιμηθῆ εις τού βουνόν. Ἦτο Αὔγουστος. Ἐπρόκειτο νά έλθουν με τῆς ήμιόνοῦς των νά με παραλάβουν έκ Βώλου περι τού μεσονύκτιον, διά νά φθάσωμεν **έκει** πέραν εις τήν Ζαγοράν, εις τού άλλο άκρον τού Πηλίου, περι τήν ογδόην πρωινήν ώραν. Τους περιέμεινα ὄλην τήν νύκτα, άλλ' αὐτοί μόλις χαράγματα ήλθον εις Βώλον. Δέν εἰνώριζα τί θά ειπῆ ήλιόκαυμα. Ἐξέκρινσα.

Ἐπροχώρουν άκατάπανστα. Τού όρος, ώς τείχος γυμνόν, ὠροῦτο ένώπιόν μου. Ἦ άπότομος και τραχεῖα ράχις τού Πηλίου δέν εδεικνυε τίποτε πρὸς τού μέρος έκείνο, οὔτε δένδρον οὔτε γλόην. Ἦτο ένα πρᾶγμα κίτρινον και κατάξηρον και δέν ζεύρω τί τού τρομερόν παντοῦ. Ἦτο κάτω έβλεπες έξαφνα, άπόκρημον και ὕψηλῆν, τήν άνωφέρειαν έως εις τήν κορυφήν. Ἦτροπε νά φθάσωμεν εκει, και ήρχισα νά συλλογιζομαι πῶς ποτε θά ήτο δυνατόν νά άναρχηθῶμεν εις τού ὄρθιον έκείνο τείχος. Ὅταν άπαξ άναβῆς, βλέπεις τού βουνόν και σχίζεται εις τού βάθος σέ καταλαμβάνει ζάλη κατέναντι άλλος κρημνός. Καί ό ήλιος έξεμάτιζε.

Δέν έβγαζα μιλιᾶ ἄλλ' από μέσα έβραζα από θυμόν έναντίον τῶν άνθρώπων έκείνων, ό όποιοί με είχαν φέρει αὐτοῦ, εις τόν ήλιόν των, εις τήν λαύραν του, και με έρριψαν μέσα ζωντανόν. Ὁ Ξένος δέν ήμπορεῖ νά έχη δυσπιστίαν, άλλ' αὐτοί τουλάχιστον δέν έπρεπε νά τού συλλογισθοῦν; τί ζνεμο! Διατί λοιπόν τότε, ὄλην τήν νύκτα, έκείνος ό ὕπνος εις τού βουνό;

Δέν εἰζεύρω τί μου συνέθε. Ἐξαφνα επήδησα από τήν σέλλα μου κάτω με μόνον άλμα. Ἦ κεφαλή μου επλέγετο, οἱ ὄφθαλμοί μου ήσαν κατακόκκινοι. Οἱ άγωγιάται τριγύρω έσταμάτησαν. Αἱ χεῖρές μου έταράσσοντο αἱ λέξεις επίνοντο εις τόν λαργυγγά μου. Ἐβαλα αἰφνης κραυγήν άπειλῆς. Πρέπει νά είχα πολὺ άγριευμένα τῶ μάτια, διότι τους είδα και ὠπισθοδρόμησαν, έφυγαν, έγεναν άφαντοι.

Ἦτο έξαφνικῆ τρέλλα. Ἄλλ' ή φωνή μου έκείνη με κατεπαύεν. Ἐδῆλωσα ότι δέν προχωρῶ παραπέρα θά σταθμεύσω εις τού πρώτον χωρίον, πού θά άπνητώμεν. Καί τού χωρίον αὐτό ήτον ή Δράκια, εις τεσσαράν ὠρῶν άπόστασιν από τῆς Ζαγορᾶς. Ἦ πέλωρια ὄροσειρά τού Πηλίου, άνάμεσα εις τῆς πτυχᾶς τῆς, κρύπτει δροσερώτατα καταφύγια. Ἦ Δράκια είνε ένα χαριτωμένο χωριό, πού θαρρεῖς πῶς κοιμάται εις τού βάθος μιᾶς κοιλάδος τῆς φολεᾶς του περιβάλλει γλυκυτάτη πρασινάδα. Ἐγεννα δεκτός εις έν εύμορφο νοικοκυρόσπητο, μικρό-μικρό, με επιπέδους στέγας και χαμηλᾶς ὀροφᾶς. Ὁ οικοδεσπότης δέν εἰζευσε πῶς νά με περιποιηθῆ.

Τῶ 1888 είχα δημοσιεύσει ελληνιστί έν βιβλίον, κατά τού ήμισυ φαντασιώδες και κατά τού ήμισυ έπιστημονικόν, τού όποιον έντός ὀλίγου άπέκτησε δημοτικότητα. Ὁ φιλοξενῶν με μου άπήγγειλεν έκ στήθους ὀλόκληρα χωρία και μου έκαμνε κάθε στιγμῆν ὕπαινηγμούς διά τους ήρωας τού βιβλίου. Περιττόν νά σας τού κρύψω, ότι ήρχιζα κάπως νά συνδιαλλάσσωμαι με τόν ήλιον. Ὁ Ξενίζων με ήτο ιατρός, είχε καλλιερ-

1 Ὁ έν Παρισίους έγκατεστημένος άνεκαθεν έγκριστος ελληνιστής και ένθερμος πατριώτης κ. Ι. Ψυχάρης είνε πασίγνωστος εις τού καθ' ήμᾶς κοινόν διά τόν ὕπερ τῆς δημόσιου ένθουσιασμόν του, ένθουσιασμόν, δν έμπράκτως διετύπωσε διά δημοσιευμάτων και διαλέξεών του (ιδίως τού περιφῆμου βιβλίου «Τῶ Ταξίδι μου» και τῆς έν τῶ Παρωσσῶ ὕμνιᾶς του «Τῶ Φιλί»). Κατά πόσον αἱ άγαν ἀδιάλλακτοι κατά τῆς καθωμυλημένης καθαρευούσης τάσεις του κ. Ψυχάρη συμβιβάζονται πρὸς τήν άληθῆ θέσιν τῆς γλώσσης ήμῶν και τήν εξέλιξιν αὐτῆς κατά τους νόμους τῆς προόδου και τῆς τελειοποιήσεως, ως άφ' έτέρου πάλιν κατά πόσον τού Ταξίδι του Ισχυσε νά επιβάλη τῆς γλωσσολογικᾶς γνώμας τού συγγραφέως, δέν εξετάζομεν ένταῦθα. Πάντως ὅμως έπιστημονικῆν άληθῶς εργασία καταθάλλει ό κ. Ψυχάρης πρὸς επικράτησιν τῶν ιδεῶν του επιτερωθῶν εκάστοτε εκτενεῖς άνά τῆς Ἑλλάδος περιόδους πρὸς περισυλλογήν τῶν εκασταχοῦ γλωσσικῶν ιδιοτισμῶν. Ἐσμεν εὐτυχεῖς δραττόμενοι τῆς ευκαιρίας ὅπως παραθῶμεν έν μεταρρᾶσει τού άνωτέρω χαριτωμένου διήγημά του, όπερ εσχάτως εδημοσίευσεν έν τῶν μεγίστων και πολυτελεστάτων περιοδικῶν τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσῆς.

γυμένον τού πνεῦμα, ελάμβανεν εις τήν τρύπαν έκείνην τού Πηλίου Ιατρικά τινά περιδικᾶ, δέν ήρυθρία ψευδοφιλοτιμῶς οὔτε διά τού μικρόν του οἰκοκυρίο, οὔτε διά τήν γράϊαν οἰκοκυράν, τήν φορούσαν χωρικόν κάλυμμα, οὔτε διά τού λιτόν γεῦμα, τού όποιον έκείνη μιᾶς παρέθετε. Αὐτῆ μιᾶς έφερε και τήν βραστήν ὄρνιθα και τῶ περίφημα έκείνα Θεσσαλικᾶ καρπούζια, τῶν ὁποίων ό χυμός λέγεις ότι είνε παγοτῶ ροδοζάχαρι. Ἐζων ὀμοῦ και ὠμίλουν ό εις πρὸς τόν άλλον με ὀικειότητα άπλην και φιλόστοργον. Είχε χάσει ή γράϊα τήν κόρην τῆς, τού Ιατροῦ μου τήν σύζυγον, και εκτοτε συνώκουν. Ἦτο χῆρα: είχεν υἱός εις τήν ζηντεῖα και τους άντικαθίστα τώρα ό Ιατρός. Ἦ χῆρα έν Ἑλλάδι άπολαύει μεγάλου σεβασμοῦ είνε ή γυνῆ ή ιδρύσασα τήν οἰκογένειαν.

Ταξειδεύων, δέν χρονοτριβῶ ποτέ. Πρέπει, άμα ξεκίνησα, νά φθάσω εις τόν πρὸς δν ὄρον. Ἄνεχώρησα από τήν Δράκια περι τῆς τεσσαρας τού άπόγευμα. Ἄπ' εκει ήρχιζαν πλέον τῶ δάση τού Πηλίου. Εις τού βάθος τῶν φαράγγων εφαινότο τώρα γιγαντώδεις σφραῖαι φυλλωμάτων. Οἱ πλατάνοι, αἱ δρύες, οἱ πρίνοι, αἱ μελίαι, αἱ λεῦκαι, αἱ συκομωρεῖαι συνωστίζοντο, συνεθλίβοντο μέχρις άποπνιγμοῦ, ιθρόουν άνά τῆς κλιτύας. Ἦ βλάστησις κατέτριψε τού έδαφος, τού διεθιθρωσκον άκαταπαύστως, άμελιλιτως.

Ἐπεριεγέθη βρύα, άγνοι, σκολόπενδρα άνέθρωσκον πανταχῶθεν. Ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ γιγάντειοι θάμνοι εσάρωνον τους πόδας μου εις τους άναβολείς, μου έμαστίζον τού πρόσωπον. Ἦτο βλάστησις πλουσία έκείνη, εύρωστος, έν άταξίᾳ, πλην μεγαλοπρεπῆς.

Εἰς τῆς χαράδρας τῶν βουνῶν, θορυβώδης γεμάρρος προσέκοπτεν έπί πετρῶν. Ὁ πέλωριος κορμᾶς πλατάνου καταπεσόντος εσχματίζε γέφυραν. Ὁ ούρανός ήτο μακρᾶν έν άπόπτῳ, πολὺ μακρᾶν ὕπεράνω ήμῶν. Ἐθεώρουν άπλήστως. Αἱ γλαυκαί πεδιάδες εξετίοντο εὐθυτεῖς και ὄρθιαι, άπροσπέλαστοι, άχαρῆς, οὐδαμοῦ εφαινότο ψάουσαι τήν γῆν. Τού στερέωμα δέν είχε πλέον ὄλον. Ἦμην αὐτοῦ ως άνθρωπος άποπλανηθείς.

Αἰφνης διαφανεῖ τι καταπέτασμα ρόδιον, ιόχρον και φαῖόν ένταυτῶ προύχωρησεν από τού μέρος τού Βώλου, κατέλαβε τού ήμισυ τού ούρανοῦ, τόν εἰδοχόμησε. Κάτι μου έμελλε, κάτι τί με κατεδίωκε. Σημεία ερυθρᾶ εφανασθήσαν. Ἦ θεύλλα επλησίασεν, εξαπλώθη, εξερράγη. Σταγόνες βροχῆς εσφενδονίζοντο, διήλυνον τόν συνηρηφῆ και καταγίζοντα ὄλον τῶν δρυῶν και επιπτον βαρεῖαι, μετά πατάγῳ. Ἦ καταγίς ήτο ακριβῶς ὕπερ τῆς κεφαλᾶς μας. Αἱ αστραπαῖ επυρπόλουν τους κλάδους ὀ κεραυνός εισώρμα άναμῆσον αὐτῶν δίχην πυρίνου κρυπάνου. Αἱ ήμίονοι εξηκολούθουν νά βαδίζον,—εις τόν βόρβορον μέσα, μέσα εις τόν κατακλυσμόν. Οἱ δέ άγωγιάται άνυπόδητοι παρηκολούθουν, βυθίζομενοι μέχρις άστραγάλου εις τήν ἰλνῶ, χωρίς νά παραπονῶνται. Ἐγνώριζαν αὐτοί τού βουνόν. Ἐπροχωροῦμεν. Δέν έβλεπε κανεῖς πλέον.

Ὅμοῦ με τήν θεύλλα επῆλθε και ή νύξ. Ὁ δρόμος άνειλίσσεται εις ιδιοτρόπους ελιγμούς, εβαινε κατά κρημνῶν, εθακραροῦτο. Ἐφθασα άποκαμωμένος εις Ζαγοράν περι τῆς δεκῶ τού βράδου. Χωρίς άλλο ή φύσις ήτο ὀλιγώτερον φιλόξενος παρὰ οἱ άνθρωποι. Τί καλά πού ήμην εις τήν Δράκια!

Τήν επάυριον, έν Ζαγορᾶ, εξύπνησα εκθαμβος. Εἰς τήν Ζαγοράν, έπί μιᾶς τῶν άκρωρειῶν τού Πηλίου, αἱ οἰκίαι, άπέχουσαι κάμμιᾶ εκαστοῦ μέτρα ή μία τῆς άλλης, άν ὄχι περισσότερον, είνε σκορπισμένα ὄλαι μέσα εις τήν πρασινάδα. Ἦ οἰκία τῶν ζηνίζόντων με ὕψοῦτο έν μέσῳ κήπου, από τού όποίου ήτο άποπτον τού όρος. Είχε δέ θανασίον δῶμα, όπου ήπλύντο κληματοστάσια, άνεργχῶντο αἰολοκλήματα, λευκά ιάσμινα άνέβαινον. Κάτωθεν, κατωφερῆς κλιτύς συμπάρεσε τῶ βέλιματά μου, βριθουσα από μύρτα, άκακίας, ροιάς, κομάρους, ελαιώνας, άκόμη δέ και πλατάνους και δρύς. Ὅλον αὐτό τού δάσος εκλυετο πρὸς τήν θάλασσαν, ήτις ὠροῦτο τότε πρὸ τού ὄμματός, με τού άνενάως κινούμενον και εἰμετάβολον κυανοῦ τῆς έκείνου, ὀμοία πρὸς άλλο βουνόν, λάμπουσα, κυαναυγῆς.

Ἐπῆρχεν εις τού θέμα έκείνο και τού τρομακτικόν άμα και θελιζοκάρδιον. Ἦ γλύκα τῆς θαλερᾶς έκείνης πρασινάδας εστάλαζε μέσα εις τήν ψυχήν σου ως μαγεία, και ή σκοτοδινή τῶν κρημνῶν σέ έταράσσε,

σε κατεπτόει. "Ονειρον ἄμα καὶ βάραθρον. Πρέπει νὰ εἶνε τις συνειθισμένος μὲ τοιαύτας ἀντιθέσεις διὰ νὰ μὴ καταπλαγῇ εὐθύς. Ἄνευρον ἀργότερον τὸν χαρακτήρα αὐτὸν τοῦ τοπίου καὶ εἰς μερικὰς γραμμὰς τῶν ἡθῶν τοῦ τόπου. Ὁ ξένος προπάντων ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐγκλιματισθῇ. Ἡ φύσις ἐδῶ τὸν φέρει εἰς σύγχυσιν.

Οἱ φιλοξενουμένους με μὲ ἐπεριποιήθησαν, μὲ ὑπερενώθησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε γρήγορα ἐλησμόνησα τὴν ἐλευσιότητα τοῦ δρόμου, γρήγορα ἠγάπησα τὰ ἱάσιμα τοῦ δώματος καὶ τὰ δάση τὰ βαρβαρῶμενα πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἦσαν ἔμποροι ἀποχωρήσαντες τῶν ἐργασιῶν τῶν, οἵτινες εἶχον διανύσει ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοὺς χρόνους τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀκμῆς τῶν καὶ ἐπειτα ἐπανῆλθον εἰς τὴν προσφιλεῖ γενέτειραν.

Ἐζῶν εἰς τὸ βουνόν. Ὁ πατήρ, πλούσιος κτηματίας, ἦτο γέρον ὀδοδόχοντα δύο ἐτῶν, μὲ μᾶτια γαλανὰ ἐγκλιεῖντα ἄπειρον γαλήνην, ἀλλὰ καὶ χαλυβδίνην κατὰ στιγμὰς

θέλῃσιν εἶχε δὲ καταπληκτικὴν εὐρωστίαν. Ἐπιγαινοσῆρχτο, ἔτρεχεν εἰς τὰ χαλίκια ἐπάνω, ἐπάνω εἰς τὰς κοτρῶνας, ἐσκαρφάλωνεν εἰς τοὺς κρημνοὺς, ἐπεσκέπτετο τοὺς ἐλαιωῶνας τοῦ, ἐπεριπάτει μὲ τὸ ραβδί τοῦ εἰς τὴν χεῖρα, ἀκούρστος, ἀκατάβλητος.

Ἡ φιλοξενία ἰδαψιλευθὴ πλουσιωτάτη, ἡγεμονική. Ὁ ξένος καταντῆ ὡς εἶδος παιδί τοῦ σπητιοῦ. "ὦ! τοὺς λαμπροὺς ἀνθρώπους! Ἀλλὰ προπάντων τί φαγοπότι μὲ ἠνάγκασαν νὰ κάμω! Καὶ τί ἐξαιρετά φαγητά, καὶ τί θαυμάσιον ποτόν! Ποτόν, ἦτο τὸ νερό. Ὅποιος δὲν ἐπιε νερό τοῦ Πηλίου, δὲν ἐπιε τίποτε. "ὦ! τί ὠραῖον κρύσταλλον, διαυγές, ἰδεωδῶς δροσερόν, δῶρον τοῦ βουνοῦ, καθαρὸς ρευστὸς ἀδάμας! Καὶ τί ἐξαισιον ὀρεκτικόν! Ἐν ποτήριον ὕδατος ἀναζωογονεῖ τὴν νωβροτέραν ὄρεξιν. Εἰμπορεῖ; νὰ ξανακαθίτης εἰς τὸ τραπέζι ὕστερον ἀπὸ δύο ποτήρια.

Ἄμα ὡς ἀνέλαβον ὀλίγας δυνάμεις, οἱ ξένοι μου μοῦ ἔδωκαν, πολὺ ἐπιφλακτικῶς, νὰ ἐνοήσω ὅτι δὲν θὰ ἐκκαμα ἄσχημα ἂν φανῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

«Ἀλλῶς οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἔξέουρον ποῖος εἶσαι οὔτε πόθεν ἔρχεσαι. Καὶ θὰ ἐρωτοῦν: Τί εἶν' τοῦτος;»

Ἐπρεπε νὰ δεῖξω ὅτι ἦμην χριστιανός. Συνήνεσα εὐχαρίστως. Εἶχον

φθάσει Σάββατον ἐσπέρας. Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ μετέβην φυσικῶτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν οὐδὲ ἔγνος πλέον ὑπῆρχεν ἀπὸ τὰς ἀγριότητος τοῦ βουνοῦ. Τί ὠραῖα κυρίαί καὶ τί κομψοὶ κύριοι! Ἐσθῆτες ἐκ δαμασκηνοῦ ἐσύροντο ἐπὶ τῶν πλακῶν. Αἱ μαῦραι ρεδιγκόται ἀνετεινοντο εὐθυτενεῖς καὶ ἀλύγιστοι. Ὁ καλὸς κόσμος τῆς Ζαγορᾶς ἦτο ἐκεῖ, ὅλη ἡ ἐπαρχιωτικὴ ἀριστοκρατία. Καὶ αὐτὸς ὁ ὄχλος τῶν κηπουρῶν καὶ καλλιερητῶν μὲ τῆς πλατεῖς βράκες, μὲ τὸ φέσι καὶ τὴν κρεμαμένην φοῦνταν, μὲ τὰ γιλέκα καὶ τῆς φέρμελες μὲ χρυσαῖ κομβία, ἦτο καθάριος, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ἔλαμπε. Ὀρησκευτικὴ σιγὴ καὶ κατάνυξις ἐπεκράτει μεγίστη. Προσῆρχοντο ἐκεῖ διὰ μεγάλην πανήγυριν, εἰς ὠραίαν ἐκκλησίαν ὀλοκαίνουργον, νεωστὶ κτισθεῖσαν δαπάναις τῆς κοινότητος. Ὁ ἱερεὺς ἐλειτούργει.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν παρετήρουν τὴν μορφήν τοῦ λειτουργοῦτος, ἐπιμήκη καὶ κοσμομένην διὰ ξανθῆς γενειάδος λεπτοφουεστάτης, τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ τὴν μελαγχολικὴν καὶ γλυκυτάτην, τὴν ἐκφράζουσαν οὐκ οἶδα τί τὸ περιαλιγές ἀλλὰ καὶ γαλήνιον. Ἦτο σοβαρὸς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μὲ τὰς ὄφρυς κεκλιμένας, ἀφωσιωμένους ὅλος εἰς τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν. Ἄλλ' ἡ πραότης καὶ τὸ μελιχλιον τοῦ ὄλου ἀτόμου τοῦ διέφεγγε διὰ τῶν ἡμικλειστῶν βλεφάρων τοῦ, κατηύγαζε τὴν ἡμερον καὶ θελκτικὴν κεφαλήν του, κεφαλὴν Χριστοῦ, μᾶλλον ἡλικιωμένην καὶ κᾶπως τραχυτέραν ἴσως, μὲ ὀλίγας πολιότητος ὑπολευκαζούσας ἦδη εἰς τὴν κόμην. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, χωρὶς ἄλλο, ποτὲ δένεχε κἀμὲ κανὸν ἐπὶ ζωῆς του.

Ἐφυγὴ ἐξέφυγεν ἀφῆνης ἀπὸ τοῦ βᾶθους τοῦ ναοῦ, πρὸς τὸν ἱερέα: «Σκύλε! Τέρας!» ἐσύριζεν ἡ φωνή.

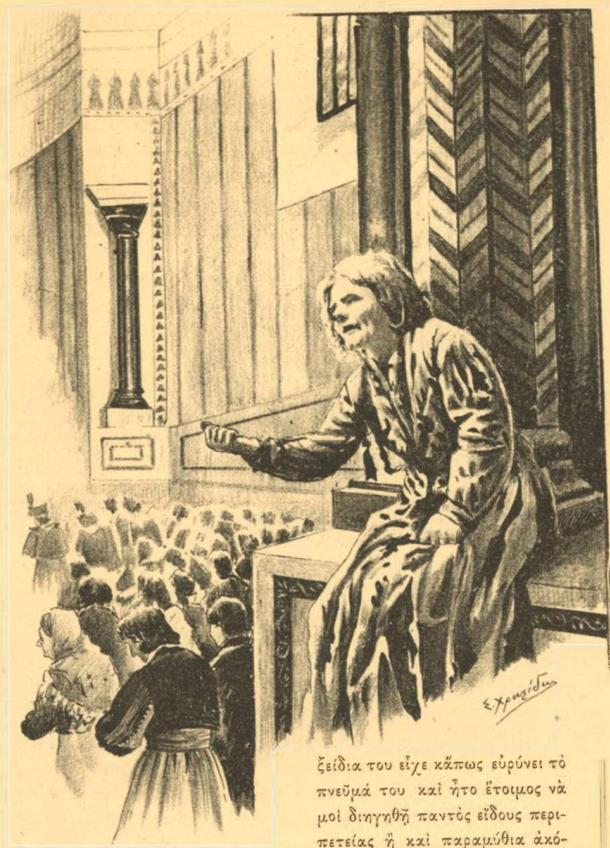
Οὐδεὶς ἐστράφη νὰ ἴδῃ.

Ἡ φωνὴ ἀνεθεμάτιζε πάλιν, ἐπειτα ἐσίωπα καὶ κατόπιν ἐγόγγυζε πάλιν χαμηλότερα, κατηράτο! Ἡ ὀμῆγυρις ἐξηκολοῦθει νὰ μὲνῃ ἀπαθής. Ἦμην ἱμπρός ἱμπρός· δὲν ἠδυνάμην νὰ ἴδω τίποτε. Ἐλὸς ἐκάμα ὀλίγα βήματα σιγὰ σιγὰ καὶ διέκρινα ἐν δέμα φαιωθρακῶν ἄμορφον καὶ μίαν γεῶδη μορφήν, σωριασμένα ἐπὶ ὀγκολίθου, ὑπεράνω τοῦ πλήθους, εἰς τὴν ἐξοχὴν μίᾶς γωνίας.

Ὅταν ἐξήλθομεν τῆς ἐκκλησίας ἠρώτησα καὶ μοῦ ἀπήντησαν ὅτι ἦτον ἡ τρελλή· τίποτε περισσώτερον δὲν ἠδυνήθην νὰ μάθω. Δὲν ἠγνόουν ὅτι οἱ παρᾶφρονες, ἐν Ἀνατολῇ, περιφέρονται ἐλευθέρως καὶ ὅτι δεισιδαιμονίᾳ τι σέβας τοὺς περιβάλλει. Δὲν τοὺς ἐνοχλοῦν, οὔτε δίδουν προσοχὴν. Ἡ τρελλὴ ἐκείνη ἦτο γνωστὴ ὡς εἰσδύουσα τοιουτοτρόπως πάντοτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰς Κυριακάς, καὶ βλασφημοῦσα κατὰ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς ἀκολουθίας. Ἦτο ξένη. Δὲν μοι εἶπον ἀπὸ ποῖαν ἐπαρχίαν εἶχεν ἔλθει· καὶ ἐνόησα ὅτι ἐζήτουν νὰ ἀλλάξωσιν ὀμιλίαν.

Δὲν ἐπέμεινα. Δὲν πρέπει νὰ ἐκβιάζονται αἱ ἐκμυστηρεύσεις· προτιμότερον, ὅταν ταξιδεύης, νὰ ἔχῃς τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὴν τύχην. Ἐξηκολούθησα τὰς ἐρεῦνας μου καὶ ἀπῆλθον ἐκ Ζαγορᾶς μεταβάς εἰς Χορευτὸν, ἀπέχον ἡμίσειαν ὥραν, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους παρὰ τὴν παραλίαν. Τὸ Χορευτὸν εἶνε ἐν μικρότατον χωριδίον, μίᾶ σειρὰ οἰκιῶν ἐπὶ ἀμμώδους αἰγιαλοῦ. Αἱ περὶ τὰς διαλέκτους τῆς ἐλληνικῆς ἐρευναί μου μὲ ἄγουσι πάντοτε πρὸς τὰ μᾶλλον ἀπόκεντρα καὶ ἀρχέγονα μέρη, ὅπου ἡ γλῶσσα—καὶ αἱ ψυχαί—ἀποκαλύπτονται ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῇ παρθενικῇ ἀγνότητι. Τὸ Χορευτὸν μοι ἐφαίνετο ὅτι ἐξεπλήρου ἄριστα τὰς συνθήκας ταύτας.

Ἐμποδίσθη ὁμως ὑπὸ πολλῶν ἀπροσπτων περιστάσεων νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὰς ἐρεῦνας μου. Εἶχον καταλύσει, ἐν Χορευτῷ, εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς τῶν υἱῶν τοῦ ἐν Ζαγορᾷ ξενισαντός με. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀφιξέως μου, ἐν παιδίον ἀπέθανεν εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν. Τὸ ἴδιον τέκνον τοῦ φίλου μου εἶχε μείνει ἐπάνω εἰς τοῦ πάππου του· τὸ ἔφεραν μετὰ δύο ἡμέρας εἰς Χορευτὸν—καὶ ἠσθένησεν. Ἐδέησε νὰ καλέσωσι τὸν ἱατρόν. Ὅλα αὐτὰ προὔξενον κἀποῖαν συγκλίτησιν καὶ ἀνησυχίαν. Ἐξ ἄλλου οἱ χωρικοὶ, μὴ ἐξοικειωθέντες βεβαίως ἀκόμη μὲ ἐμὲ, ἦσαν κᾶπως ἀπρόσιτοι καὶ ἐφαίνοντο φιλόπονοι καὶ ρειδιῶλοι περὶ τοὺς λόγους. Ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ συλλέξω τὰς σημειώσεις, ὡς ἐπέζητουν. Ἐπὶ τῆλους ἀεβᾶλα 'ς τὸ χέρι» ἕνα ἀγαθὸν ναυτικόν, ὅστις μὲ τὰ τα-

Ξεΐδια του εἶχε κᾶπως εὐρύνει τὸ πνευμά του καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ μοι διηγηθῇ παντὸς εἶδους περιπετείας ἢ καὶ παραμῦθια ἀκόμη, τὰ ὅποια ὁμολογῶ ὅτι μὲ

ἐκαμινὰ νὰ ξεκαρδίζωμαι εἰς τὰ γέλοια. Ἦσαν ἀπὸ τὰ παραμῦθια ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια ὁ λαός, ὑπὸ τὸ ἀστεῖον, δὲν βλέπει πλέον τὸ ἀνήθικον, καὶ ὅπου ἐν τοῖς διαφαίνεται πάντοτε τὸ φιλήθικον τῆς φυλῆς. Ἄλλ' ὅση διασκεδαστικός καὶ ἂν ἦτον ὁ ἀφηγούμενος, οὔτε τὴν ψυχὴν οὔτε τὴν γλῶσσαν εἶχεν ἀμιγῆ καὶ γνησίαν, καὶ ἐπομένως ὀλίγιστα ἐδιδασκόμην. Ἡ σύζυγός του, ἡ ὅποια ποτὲ δὲν εἶχεν ἐξέλθει τῆς Θεσσαλίας, θὰ μὲ ἐρωτιζεν ἴσως περισσώτερον, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκρύπτετο. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν κατωρθώσαμεν ν' ἀνταλλάξωμεν ὀλίγας λέξεις. Ἦτο μίᾶ γρησοῖα μὲ ζωηρὰ μάτια, πανούργος καὶ ὀλιγόλογος. Διὰ νὰ μὴ τὴν ἐμβάλω εἰς ἀμηχανίαν, μετέβην εἰς ἐπίσκεψίν της συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο συνοίκων μου κυριῶν, τὰς ὅποιας ἐγνώριζε. Τοῦτο φαίνεται ὅτι τὴν ἐχαροποίησε. Μᾶς ἔβαλε νὰ καθήσωμεν εἰς τὸν σοφᾶν τοῦ γυμνοῦ δωματίου, συνωμίλησε καὶ ἐράνη μάλιστα ὡς νὰ ἤθελε νὰ δώσει ἰδιάζουσαν τροπὴν εἰς τὴν ὀμιλίαν. Αἱ κυρίαί ἐπέμειναν ὡς πρὸς τοῦτο καὶ τὴν κατέπεισαν νὰ μοῦ μᾶθη ἐθιμὸν τι τοῦ τόπου της. Μετέβη τότε μυστηριωδῶς εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἐπανῆλθε μὲ τρία ποτήρια ὕδατος πλήρη καὶ μίαν φιάλην ἐλαίου. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεφεν, ἐγὼ παρετήρουν κατέναντί μου εἰς τὸν τοῖχον μίαν κιθάραν κρεμαμένην εἰς καρφίον. Ἡ κιθάρᾳ ἔπασεν. Ἡ γραία μὲ προσέβλεψεν, ἐγέλασε πονήρως, σχεδὸν εὐχαριστημένη. Μοι ἐράνη ὡς νὰ διέκρινα ὅτι δὲν τὴν ἀπεμάκρυνε μέχρι τοῦδε ἀπ' ἐμοῦ ἡ δειλία· ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐνόουν. Ἡ τελετουργία ἤρχισεν. Ἦτο ἐν πρώτοις ἡ σειρὰ τῶν κυριῶν. Τρεῖς σταγόνας ἐλαίου, τὰς ὅποιας ὁ λεπτὸς δάκτυλος τῆς γραίας ἤντησε μόνος ἀπὸ τοῦ πυθμένου τῆς φιάλης, ἐνεφανίσθησαν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῶν δύο ποτηρίων καὶ—ἐπέπλευσαν. Τυπικὴ τις ἐπιφθῆ, ἣν διεφύλαξα, ἀπηγγέλλετο ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ· ἔγεινε καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ὁ

δάκτυλος, πλέον προσεκτικός, νομίζω, τὴν φορὰν ταύτην, ἤλθειεν ἐκ τοῦ ἐλαίου τρεῖς νέας σταγόνες, αἱ ὅποια ἐγάρθησαν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἰδικοῦ μου ποτηρίου, ἔγειναν ἄφαντοι.

«Ἄ! ἂ! καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ,» εἶπεν ἡ γραία ἐξακολοουοῦσα νὰ γελᾷ. Εἶχα «κακὸ μᾶτι!» Αὐτὸ ἐσήμαινον αἱ τρεῖς ἀπολεσθεῖσαι σταγόνες. Κακὸ μᾶτι, ἐγὼ! Τί νὰ σὰς εἰπῶ, δὲν ἔμεινα πολὺ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν. Κἀκίστον προσὸν διὰ νὰ εἰσδύω εἰς τὰς χωρικὰς οἰκίας καὶ συλλέγω δημῶδη παραμῦθια. Νομίζω μάλιστα ὅτι τάχιστα διεδόθη τοῦ πράγματος ἡ φήμη. Καὶ τῷ ὄντι, ἐπανῆλθον εἰς Ζαγορὰν διὰ νὰ παραστῶ εἰς τοὺς ἐτησίους χοροὺς. Διήρουν τρεῖς ἡμέρας, ἀπὸ τὰς δέκα τὸ πρωὶ ἕως τὰς ὀκτὼ τὸ βράδυ, ὑπὸ τὸν ἐκκωφαντικὸν ἦχον τοῦ νεαουλιῶ καὶ τοῦ ζουρνᾶ. Ὁ λαὸς τριγύρω ἔθετο τοὺς χορευτὰς, αἵτινες ἐκαμον γύρους εἰς τὴν σειρὰν ὄλοι, αἱ γυναῖκες ὄλοι μᾶζῃ ἱμπρός καὶ κατόπιν οἱ ἄνδρες. Εἶχον ἀναμιχθῇ μὲ τοὺς θεατὰς καὶ ἔβλεπον ὅπως ὄλοι, ὅτε χωρικός τις μὲ ὤθησεν ἀποτόμως καὶ κᾶπως ἐξηγηριωμένος:

«Τί ἤλθεις νὰ κἀμῃς ἐδῶ; Γὰ νὰ ματιάσης τὰ κοριτσια μας;»

Ὁ ἔλλην, καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς στιγμὰς τῆς ἀγριότητος του, εἶνε λίαν εὐπεπράστος ὑπὸ τῆς εὐγλωττίας—καὶ τῆς ὑπεροχῆς. Κατῶρθωσα νὰ τηρήσω τὸν φίλον εἰς στάσιν σεβασμοῦ· ἀλλὰ κατ' ἴδιαν ἐσκεπτόμην.

«Μὴ τυχόν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ εἶνε ὅσον καὶ ἡ φύσις ἀφιλόξενοι;»

Ὅταν ἔχῃς «κακὸ μᾶτι», πολὺ καλὰ κἀμεις νὰ θεθῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κλήρου. Πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ συνάψω σχέσεις μὲ τὸν ἱερέα, τοῦ ὅποιο ἡ μορφή μοι εἶχε προξενήσει τόσην ἐντύπωσιν κατὰ τὴν τελετὴν ἐκείνην τὴν παραδόξως συνοδευομένην ἀπὸ τὰς ὕβρεις τῆς τρελλῆς.

«Ἡ δεισιδαιμονία, μοι εἶπεν οὗτος μὲ ἦθος μᾶλλον τοῦ συνήθους περιλῶπον καὶ πράκτορα πλέον ἐκλυσιτικὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἡ δεισιδαιμονία μαστίζει τὸν ἄμοιρον τόπον μας. Ὁ Θεὸς τὸ ἀπαγορεύει, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι, τέκνον μου, δὲν πολυκαλοῦν τὸν Θεόν. Μὴ λησμονῆς εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρίσκειτο ἄλλοτε ἡ ἀτυχῆς μας χώρα. Καὶ ἰδοὺ διατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀκόμη ἐδῶ πλέον δύστιστοι, πλέον καχυποποῖ, ὀλιγώτερον ἐλευθεροὶ παρὰ ἄλλοῦ.»

Είμαι εἰς ἄκρον περιέργος, ἡ δὲ περιέργειά μου τοσοῦτον παροξύνεται ὁσάκις ταξιδεύω, καὶ ταξιδεύω τόσον πολὺ διὰ τὴν ἱκανοποιῶ, ὥστε προσπάθησα εὐθὺς ἀμέσως νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν παπᾶν μου πληροφορίας ὡς πρὸς τὰς δεισιδαιμονίας τὰς σχετιζομένας μὲ τοὺς τρελλοὺς. "Ἠλιζα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν τρελλήν, καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐνόησε παράυτα.

Ἐλυπήθη δὲ ὅταν εἶδον κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν νὰ σαιάσῃ τὸ ὄμμα τοῦ ἀγγεῖν ἡμελλοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἐκφρασίς μου συνέσφιγγε τὴν καρδίαν. Σχεδὸν μετενόησα διὰ τὴν πρότασιν. Καὶ ὁμως ἤθελον νὰ μάθω.

«Ἐκείνη δά, τέκνον μου, εἶνε ἔν ἀξιολύπητον πλάσμα. Εἶνε μία ταλαίπωρος μητέρα. Μᾶς εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τὰ νησιά μὲ τὴν κόρην τῆς, τὴν κακομοῖρα τὴν Λενιώ, ποῦ ἀπέθανεν ἡ καυμένη πρὸ πολλοῦ. Ξεύρεις, ἔς τὰ μέρη μας — καθὼς καὶ παντοῦ, — τὰ παλληκάρια γρήγορα ἐρωτεύονται. Ὁ Γιώργος κανένα δὲν ἐρώτησεν ἄλλον ἀπὸ τὸν ἐαυτοῦ. Δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ἡ κόρη θὰ ἐκαλόφρατει εἰς τὴν οἰκογενείαν του, εἰς τὴν μητέρα του. Αὐτὸ εἶν' ὄλο. Ἡγάπησεν τὴν Λενιώ, τὴν πῆρε γυναῖκα . . . καὶ αὐτὴ ἡ ἄμοιρη μητέρα ἐτρέλλαθη ἀπὸ τὸν καυμὸ τῆς».

Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογήσω; Ὑπῆρχον εἰς τοὺς λόγους ἐκεῖνους, τὸ ἠσθάνομην, σκοτεινὰ παρασιωπήσεις, ὑπεκρυφαί! ποῖσαι ἐξηγήσεις ἀκόμη ἔμμενον νὰ δοθῶσι! Διατί τόσον ἀποτόμως ἡ τρέλλα τῆς μητρὸς ἀνεφῆρετο μετὰ τὸν γάμον τῆς κόρης καὶ διατί περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ θανάτου δὲν ἐλέγη τίποτε; Βεβαίως ἡ περιέργειά μου δὲν εἶχεν εἰσέτι ποσῶς κορεσθῆ, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, καὶ ἐν τούτοις, καί, ἠσθάνθη, ἀκούων τὸν ἱερέα, ἀφινιδίαν χαρὰν, κἄτι τι ὡπὴν ἐνδομυχόν τινε φωταγώγησιν καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ἐλάμβανε δι' ἐμὲ νέαν ἐνοιαν· συνεπληροῦτο, ἠκτινοβόλει. Τὰ πάντα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μοὶ εἶχον φανῆ τραχέα, σκληρά, ἀνεπεικῆ, ἄγρια, ἄξενα, ἐθρικά. Ὁ ἔρωσ, ἐπὶ τέλους, καθυγάζεν ὀλόκληρον τὸ Πῆλιον. Ἡ φαντασία μου, χάρις εἰς ὀλίγας λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ὑπέδειξε μόνον ὁ ἅγιος ἄνθρωπος, ἠκολούθησε φιλοστόργως τὸν Γιώργον καὶ τὴν Λενιώ ἀνὰ τοὺς περιπάτους των εἰς τὸν αἰγιαλὸν τοῦ Χορευτοῦ, ὅπου τὸ πρῶτον εἶχαν γνωρισθῆ. Ὡς τὴν ἀμμουδιὰ τοῦ γαλοῦ, τὴν ἄνοιαν καὶ γυμνὰ, κίενα λευκὰ καὶ δειλὰ φυτρῶνον ἰδῶ κ' ἐκεῖ καὶ γέροντες σιγαλὰ ἔς τὸ ἄγρει τοῦ πελάγους. Ἔτσι λεπτός καὶ μυρωδάτος ὡσὰν τὰ κρῖνα ἐκεῖνα ἦτο καὶ ὁ ἔρωσ των. Τὰ μᾶτια τοῦ Γιώργου ἐβγαλαν φλόγας ἅμα τὴν εἶδε. Ὁλον τὸ πάθος τοῦ νέου, ἀπέρακτον καὶ παρθένον ἀκόμη, ἀνέθη εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἐφρόντισε. Τὴν ἠθέλησε γυναῖκά του ἀμέσως, χωρὶς ἀργυροπρίαν. Τὰ ἱασημὰ ἔσκαζαν μέσα ἔς τὸ μπουμπούκι των τὰ ἱασημὰ ἐζήτουν νὰ ζήσουν. Νὰ ζήσῃ καὶ αὐτός ἐπὶ θεί. Ἐκείνη, ὡχρά, λεπτοκαμωμένη, ξελιγωμένη, ἐμέθυσεν ἀπὸ τὸ γλυκὺ ἐρωτικὸ ἀγέρας. Εἶχεν ἔλθει ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ τὰ νησιά, κἀνεὶς δὲν ἔξυρει πόθεν, ὅπως ὁ ἔρωσ. Τοῦ ἔρωτος τὸ ἄρωμα ἐδίδεν εἰς τὸν Γιώργον. Ἡγάπα, ἡ κέρη ἐξεπλήρου τὸν προορισμὸν τῆς. Κάθε βράδυ, πίσω ἀπ' τῆς φαρσβαρῆς, ἀντήλλασαν τὰ μιστικά των, τῆς γλυκεῖς κουβεντοῦλες τῆς καρδιάς, ἐκεῖνος βιαστικώτερος πάντοτε, φλογερὸς ὡσὰν τὸν ἥλιον τοῦ βουνοῦ του καί, ὅπως τὸ βουνόν, σκοτεινός, ἀκόρεστος, ἀνάπτων ἀπὸ ζέσιν ζηλότυπον. Ὁνειρον καὶ βράβηρον. Καὶ ἠσθάνομην, ἀνὰ μέσον τῆς ἀφρηγίσεως τοῦ ἱερέως, τὴν ἐπίμονον ἔθραν τῆς μητρὸς τοῦ Γιώργου, τὰς δυσπιστίας τῆς πρὸς τὴν ξένην, τὴν φρίκην τοῦ νὰ βλέπῃ τὸν ἔρωτα, τὴν ζωὴν τοῦ πολυαγαπημένου τῆς υἱοῦ νὰ φεύγουν πρὸς τὴν Λενιώ ἐκείνην. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Πηλίου τότε μοὶ ἐπεραίνετο ἐν ὅλῃ τῇ ἀγρίᾳ ἀλαζονείᾳ τῆς. Αἱ κορυφαί, αἱ φάραγγες, οἱ κρηνοὶ οἱ ὀρθοῦμενοι πρὸ τοῦ ὀδοιπόρου, τὰ πυκνὰ δάση, αἱ χαράδραι, οἱ πελώριοι κορμοὶ πλατάνων οἱ ἐρριμμένοι ἐπὶ τῶν χειμάρρων, ὅλοι αἱ ὀροσειραὶ καὶ ὅλοι αἱ ἀκρῶρειαι ἦσαν δράκοντες, φυλάσσοντες τὸ βουνόν καὶ ἐμποδιζόντες τὴν προσέγγισιν. Τὸ ὄρος, συμπαγές, ὠρθοῦτο, συνεσπεριούτο εἰς ἑαυτὸ, ἐγκλεισμένον ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ μεγαλοπρεπέι. Καὶ ὅποιος εἰσῆρχετο εἰς αὐτὸ, συναλαμβάνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κατεβροχιζέτο σιωπηλῶς. Ἡ παράδοξος μαγεία ἐξελήροτο. Τὸ βουνὸν ἐκλείετο πάλιν ὡς κύμα, τὸ ὅποιον κατέπειν ἄνθρωπον.

«Καὶ εἶν' ἀποθαμένη!» ἀνεφώνησα, ὡσεὶ λαλῶν πρὸς ἑμαυτὸν.

Ὁ γέρον ἱερεὺς ἔκλαυσε τότε. Ὁλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ

διὰ τὴν λύπην, ποῦ τοῦ ἐπροξένουν, τόσον ἠσθάνθη τὴν θλίψιν του πικρὰν, ἀλησμόνητον, ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του.

«Καὶ εἶμαι ἴσως ἐγὼ ὁ ἔνοχος. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ κρίνῃ! Εἰμποροῦσα νὰ κάμω καὶ ἄλλως; Ἐνας ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐψυχροράγει! ἐκάθητο πλάγι μου, ἔς τὸ σπῆτι ποῦ εἶνε ἔς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἔξυρεται. Ἔσειλαν καὶ μ' ἐφώναζαν. Πῆγα ἀμέσως καὶ τὸν ἐμετάλαθα . . . τὴν ἰδίαν πρωτὴν τῆς ἡμέρας ποῦ, τὸ μεσημέρι, ἔμελλα νὰ εὐλογήσω τὴν ἑνωσιν τῶν δύο ἐκεῖνων ἀτυχῶν. Ἡ Λενιώ . . . ἀπέθανε μετὰ ἓνα χρόνον!»

Τὴν ἐπιούσαν, μοὶ ἐξηγήθη τέλος τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο μυστήριον, καὶ ἐνόησα τὴν ἀγωνίαν τοῦ γηραιοῦ ἱερέως. Ἡ μήτηρ τοῦ Γιώργου, ἡ Κώσταίνα, ὅπως τὴν ἔλεγαν εἰς τὸ χωρίον, δὲν ἦτο γυνὴ μὲ χαρακτηριστικὰ κατ' ἐξοχὴν κακὸν καὶ μοχθηρὸν. Δὲν τὴν ἐγνώρισα καὶ οὐδὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω κατηγορηματικῶς, ἀλλ' αὐτὸ τοῦλάχιστον συνεπέρινα ἐξ ὅσων ἔμαθον περὶ αὐτῆς. Ἐν αὐτῇ τῇ ζηλοτυπίᾳ τῆς ἐνυπῆρχε χαρακτηριστικόν τι μίαν γενικὴν ἀληθείαν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν ἡ Θεσσαλία.

Οἱ Παρινοὶ μας, κομειδουλιογράφοι ἢ ἀστειοσυλλέκται, θὰ παρίστατο ἀνάγκη νὰ μετριάσουν πολὺ τοὺς διὰ τὰς πενθερὰς ἀστειομύθους των, ἂν ἐγράψον διὰ νὰ κινήσουν εἰς θυμὸν τῶν Ἑλλήνων. Τοιαῦτα ἀστεία οὐ μόνον δὲν εὐχαριστοῦν ἐκεῖ ἀλλ' ἀκόμη καὶ δὲν ἐνοσοῦνται καλὰ καλὰ. Ἡ πενθερὰ ἀγαπᾷ τὸν γαμβρὸν τῆς ὡς ἄλλον υἱόν. Εἶδομεν ἤδη κἄτι παρόμοιον εἰς τὴν Δράκεια. Τὸν ἀγαπᾷ καὶ τρέφει πρὸς αὐτὸν σέβας, ἐν τῷ ὅποιῳ οὐδὲν ὑφίσταται τὸ κατὰ συνήκην. Προβαίνει δὲ καὶ περαιτέρω πάντοτε τὸν γαμβρὸν τῆς δικαιοῖνε, δὲν ὑπερασπίζεται δὲ τὴν κόρην τῆς παρὰ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ἐπὶ ἐγκαταλείψωσ ἢ προφανοῦς κακῆς πρὸς αὐτὴν διαγωγῆς ἐκεῖνου. Καὶ πάλιν ὁμως θὰ προσπαθῆσῃ νὰ πείσῃ τὴν κόρην τῆς ὅτι εἰς αὐτὴν ἀπόκειται νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ ἴδια τὸν ἔνοχον. Τὸ αἶσθημα τῆς οἰκογενείας εἶνε τρόπον τινὰ ἰσχυρότερον τῶν δεσμῶν τοῦ αἵματος. Ὁ γαμβρός, εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς μελλούσης οἰκογενείας, ὁ μέλλων νὰ συνεχίσῃ αὐτὴν. Τὸ γνωρίζει δὲ καὶ αὐτός καὶ ἐκδηλοῖ πρὸς τὴν μητέρα τῆς συζύγου του ὅμοιον σεβασμὸν, ἐν τῷ ὅποιῳ ὑπολαμβάνει ἐπὶ πλέον καὶ τὸ αἶσθημα τῆς προστάσις, ἣν ὀφείλει πάντοτε ἀνῆρ πρὸς γυναῖκα. Ἐὰν ἡ πενθερὰ εἶνε σῆρα, αὐτὸς ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' αὐτῆς καὶ κληθὸν του θεωρεῖ ἀπὸ τῆς ἀνοίξῃ τὸ σπῆτι του, νὰ τὴν δεχθῆ ὡς εἰς τὸν οἶκόν τῆς, καὶ αὐτὸς τέλος νὰ τῆς κλείσῃ τὰ μᾶτια. Ὁ ἀνῆρ, ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, εἶνε τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον, ὁ πρωταγωνιστὴς, ὁ ἀθένητος.

Καὶ ἀκριβῶς τούτου ἕνεκεν ἢ ἀμοιβαίαι θέσεις εἶνε πολλάκις παραδόξως ἀνεστραμμέναι. Ἐὰν οἱ διὰ τοὺς γαμβροὺς καὶ τὰς πενθερὰς ἀστειομῶι στερῶνται ἐν Ἑλλάδι τοῦ ἀναγκαίου ἄλατος, τὰ ἀστεία ὁμως τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς πενθερὰς καὶ τὰς νύμφας εὐρίσκουσι αὐτοῖς μυρία ἀπηγήσεις, καὶ ἀπηγήσεις τραγικὰς ἐνίοτε. Ἡ νύμφη εἶνε μᾶλλον ἢ ἦτο ὑποπτος. Ὅπως ἡ θυγάτηρ, κατὰ τὰς ἰδίας τῆς μητρὸς τῆς συμβουλὰς, ὀφείλει νὰ ὑποκύπῃ εἰς ὅλα τὰ θελήματα τοῦ συζύγου, ὁμοίως καὶ ἡ νύμφη πρέπει διὰ τῆς διαγωγῆς τῆς, τῶν περιποιήσεών τῆς, τῆς παθητικῆς ὑπομονῆς τῆς, νὰ μὴ ταράξῃ ποτὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ πεφιλημένου ὄντος, ὅπερ εἶνε ὁ υἱός. Μοῦ φαίνεται ὅτι παρεμβαίνει κάποτε καὶ ὀλίγη ζηλοτυπία. Ἡ μήτηρ ἀπώλεσε τὴν πρωτεύουσαν θέσιν τῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἐὰν μάλιστα ἐκδηλωθῆ καὶ κάποιον ἀσυμφωνία διαθέσων ἢ ἀντιπάθεια, τὰ πράγματα δύνανται εὐκόλως νὰ λάθωσι κακίστην τροπὴν. Ἐνθυμούμαι ὅτι κάπου ἀνεγνώσα ἐν διήγημα ἐκφραστικώτατον, καίτοι δὲν κατελάμβανε πλέον τῆς μίαν καὶ ἡμισίαν σελίδος. Ἡ νερὰ σύζυγος ἀσθενεῖ, ἀσθενεῖ βραχίονός τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς, τρελλὸς ἐκ τῆς λύπης, εἶνε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν τῆς. Ἡ μήτηρ του εἶνε ἐκεῖ, ἄφωνος, ἀκίνητος. Ὁ υἱός τῆς τὴν ἰκετεύει νὰ μεταβῆ τὸ ταχύτερον εἰς ἀνεύρεσιν ἱατροῦ. Ἀναχωρεῖ ἐκείνην πηγαίνει καὶ ἀκόμη βοηθαίνει. Τὴν περιμένουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Εἶνε ἀνάγκη ἀμέσως βοηθείας. Ἄλλ' ἐκείνη δὲν φαίνεται. Ποῦ νὰ εἶνε; τί κάμνει; τόσο μακρὰν λοιπὸν πῆγε; Διατί νὰ ἀργῆ τόσοσ ὥρας; Ἡ μήτηρ ἐπιστρέφει τέλος — ὅταν ἡ νύμφη εἶνε πλέον νεκρά. Ἀρῆκε νὰ ἔλθῃ τὸ ψυχροράγημα.

Ἡ γράια Κώσταίνα ἐτέλει ὑπὸ τὸ κράτος τρομερῆς ἀπειλῆς. Ὁ ἱερεὺς, ὅστις ἐστερῶνε τὸν υἱόν τῆς, εἶχεν αὐθημέρον ἀπὸ πρωίας μεταλάβῃ ἓνα ἐπιθάνατον. Ἦτο ἀπαίσιος οἰωνός τοῦτο καὶ βέβαιος, προάγγελμα ἀναφορέου συμφορᾶς ἐντὸς τοῦ ἔτους εἰς ἐκ τῶν δύο συζύγων ἀναμφιβόλως ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ. Ἐν ὄρα δριμυτάτου χειμῶνος, ἐν μέσῳ παγωμένων χιόνων, δὲν ἐφείσθη τὴν νύμφην τῆς ἀπὸ καμμίαν σκληραγωγίαν. Ἀνυπόδητον τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν βρύσιν τὴν ἐστέρι τῶν ἀπαραιτήτων ἐνδυμάτων — καὶ ὑπέφερε καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια φρικωδῶς. Ἡ ἀγωνία τῆς ἠῤῥαυεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἡ νύμφη τῆς, ἡ τάλαινα Λενιώ, τὰ ὑπέμενε ὅλα ἀγογγύστως, χωρὶς νὰ πείσῃ ἀρρωστη! Ὁ σύζυγός τῆς ἔλειπε εἰς ἐργασίας τὰ ἡγνῶσι ὅλα. Τὴν ἐλάτρευε, ἀλλ' ὅπως λατρεύουν συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ πέραν, ἀνευ τρυφερῆς οἰκειότητος, φειδωλῶς εἰς λόγους, σιωπηλῶς, ὡς ἀθένητος πάντοτε. Ἐκείνη δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ εἴπῃ τίποτε. Καὶ ἡ Κώσταίνα ἐνηκολούθει νὰ ἐπιτείνῃ τὸ μαρτύριον, ἐπενόει νέας βασάνους, τὴν ἐξητελίζε, τὴν ἔδερε, τῆς ἐκλείει ἀποτόμως τὴν ὕψαν, τὴν ἄφινε ριγούσαν ὑπὸ τὸ χιονόνερον. Ἐν τούτοις τίποτε δὲν κατωρθοῦτο καὶ ἡ Κώσταίνα κατεβρώσασκετο ἐν θορυβῶδε παραφροσύνῃ. Ἡ μοιραία ὥρα ἔμελλε νὰ σημάνη. Ἐμνησαντο ἰσχυροί νεο βασιανιῆται.

Μίαν νύκτα τέλος ἡ ταλαίπωρος κόρη παρεπονέθη, ἐξαντλήσασα τὴν ὑπομονὴν τῆς. Ἐξεμυστηρέθη εἰς τὸν σύζυγόν τῆς ἐν μέσῳ λυγμῶν, τῷ ἔδειξε τὰς πληγὰς τῆς. Πραεῖα καὶ τρυφερὰ καὶ δειλὴ ὅπως ἄλλοτε. Τὸ ἄμοιρον σὰν λουλοῦδι γερμένο χλωμὸ! Οἶμοι! Ποῦ εἶνε τὰ κρῖνα τοῦ γαλοῦ; Τὰ κρῖνα, τὰ κοντοκόλινα, ἔγραυαν λοιπὸν ἀπὸ τὸν λῖβα; Καὶ θεὶ μακρανθῆ καὶ ἡ ζωὴ τῆς σὰν κ' αὐτὰ;

Ὁ Γιώργος ἐπέπληξεν αὐστηρῶς τὴν μητέρα του. Ἐδέησε δὲ νὰ ὑπακούσῃ, ἀφοῦ ἐκεῖνος ὠμίλησε. Ἄλλ' ὁ τρέμος τῆς ἔγεινε ἀκόμη ὀδυνηρότερος, ἀφόρητος. Πῶς λοιπὸν; Αὐτός ὁ ἴδιος τὸ ἀπεφάσισεν! Αὐτὸς τὸ ἤθελεν! Ὑπέγραψε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Ἡ Λενιώ ἔμελλε νὰ ζήσῃ. Αὐτὸς λοιπὸν θ' ἀπέθνησκεν ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Μαῦρον σῆδιον ἐμῶθηκε εἰς τὸν ἐγκέφαλόν τῆς τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἠλλάξεν ἀμέσως διαγωγὴν πρὸς τὴν νύμφην τῆς. Ἐγεινε περιποιητικῆ, πρόθυμος, δολία. Καὶ ὅταν ἐπλησίασεν ἡ προθεσμία, τὴν ἐδηλητηρίασεν. Ὁ Γιώργος ἐβόηθη.

Ἐγκατέλιπον τὸ Πῆλιον ἐν ὄρα ἐξαισίας νυκτός. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἤθε καὶ μὲ ἀπεχαλρέτισε καθ' ἣν στιγμήν ἵππευον ἐπὶ τῆς ἡμίονου μου. Ὁ καλοκάγαθος ἄνθρωπος! Τὸν ἔτυπτεν ἡ συνειδήσις διὰ τὸν θάνατον τῆς Λενιώσ καὶ τὴν μοῖραν τῆς ἀξιοθρηνήτου ξένης, ἣν ὁ θάνατος τοῦ τέκνου τῆς ἐρρίψεν εἰς παραφροσύνῃ. Καθησάχασα κάπως τοὺς ἐλέγχους τῆς συμπαθοῦς ἐκείνης ψυχῆς. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστειλῶ ποῖαν τινα ἀπορίαν μου διὰ τὰς ἐλαχίστας δικαστικὰς συνεισίας, ἄς ἔλαβεν ἡ ὑπόθεσις.

Ὁ ἱερεὺς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

«Καὶ ποῖος μορεῖ νὰ προβᾷ τὸσον σοβαρὰς κατηγορίας; Μόνος ὁ Θεὸς ἄς κρίνῃ, παιδί μου. Ἀπέθανε τίποτε περισσότερον δὲν ἔξυρομεν. Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, μήπως τολμῶ νὰ βεβαιώσω;»

Ναί. Ἄλλ' ἡ ἀνάκρισις; Ἄλλ' ἡ νεκροψία; Ἄλλ' ἡ ἀδεια ἐνταφιασεως; Μπᾶ! ἡ Κώσταίνα κατῶκει μακρὰν, εἰς τὸ βουνόν. Ὑπῆρξεν ἴσως καὶ κάποιον συνοχοῖ ἐκ μέρους τῶν γειτόνων. Ὁ ἐνταφιασμός ἔγεινε ἀμέσως. Ἰσως καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγος συνεμερίζετο τοὺς φόβους τῆς μητρὸς. Ἰσως καὶ αἱ ἐπιτόμοι ἀρχαί — συγγενεῖς καὶ φίλοι — δὲν ἠπίστουσαν τόσον εἰς τὰς δοξασίας ἐκείνας, καὶ τὸ ἄμοιρον λουλοῦδι πάγει, ἐχάθη, χωρὶς κἄν νὰ τὸ κλαύσουν.

Αὐτὴν ἐσυλλογιζομένη καθ' ὅλον τὸν δρόμον.

Οἱ ἀγαγιᾶται αὐτὴν τὴν φορὰν ἤλθαν καὶ μ' ἐπῆραν μεσανύκτα. Ἡ ἀναχώρησις ὑπῆρξεν ἥρεμος, μελαγχολικὴ καὶ εὐδα. Τὸ φεγγάρι ἔχυνεν ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Πηλίου καὶ μέσα ἔς τῆς ρευματικῆς φῶς χλωμὸ σὰν νεκροφεγγὴ ἀλλὰ καὶ γλυκὸ, μέσα ἔς τὸ ὅποιον ἐβλεπα τὴν θάλασσαν νὰ τρεμουλιάζῃ, τὴν γῆν ποῦ ἀρπρίζε, τὰ δένδρα τοῦ λόγγου ποῦ εἶσιοντο μέσα ἔς ἀναλαμπῆς γαλάζιες, τῆς στέγαις ποῦ ἔλαμπαν καὶ τὰ σπῆτια ποῦ ἀσπρίζαν ἔς τὴν πρασινάδα καί, μακρὰ πέρα, σὲ μιὰ ράχη τοῦ Πηλίου ποῦ ἐβλεπε ἐπάνω σὲ μιὰ σκοτεινὴ καὶ στενὴ κοιλάδα, τὸ χωριὸ Ἀνιήλιον, ποῦ ὠνομάσθη ἔτσι γιατί ποτὲ δὲν τὸ εἶδ' ὁ ἥλιος.

Ἐμάζετο διαβαίνοντας λούλουδα ἀπ' τὰ κλαριά. Ἐθαύμαζα τὰ ἀμύθητα πλούτη τῆς γῆς αὐτῆς ποῦ δὲν ἔμπορὸν νὰ διαχυθῶν πάρα ἔξω διότι λείπουν δρόμοι, θησαυροὶ παλατιοῦ κλειστοῦ, γεμάτου ἀπὸ χρυσάφι, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ κλειδὶ εἶνε ἀπὸ μέσα.

Καὶ ἐσυλλογιζομένη ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ ἀδηφάνον βουνόν, καὶ τὴν φτωγὴ Λενιώ ποῦ ἐκράτησε, τὴν ἄμοιρη κόρη ποῦ ἐκοιμᾶτο τώρα ἔς τὴν ἀχνὴν λάμψιν τοῦ φεγγαριοῦ! Ἄ! ἐκείνη τοῦλάχιστον εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ἀκτίνα τοῦ ἔρωτος! Ἄλλ' ὑπὸ τὴν νυκτίαν ἐκείνην τῶν πραγμάτων εἰρήνην, ἐν μέσῳ τῆς ἀπεράντου γαλήνης, περιαλγέστερον ἀνεπόλουσαν τὴν ἀπελπιν χωριέρα, ἥτις, ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ, κατῶκει τοῦ λοιποῦ τὸ ἀνήλιον χωριὸν τῆς παραφροσύνης.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Μετάφρασις Ρόδον

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΦΡΑΣΕΩΝ

ΕΒΓΗΚΑ ΑΣΠΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ἡ κοινολογουμένη φράσις «ἐβγήκα ἀσπροπρόσωπος» προῆλθεν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀνεκδοτοῦ. Ὁθαμάνος τις ἐν Σμύρῃνι μιλῶν ν' ἀπέλθῃ εἰς Μίκαν, ἀφῆκε πενήτηκοντα προβάτα του εἰς τινα φίλον του, ἵνα φροντίξῃ περὶ αὐτῶν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του. Ὁ παραλαβὼν αὐτὰ τὰ ἐπώλησε καὶ ἐσφτερισθῆ τὸ ἀντίτιμόν των. Μετὰ τινα δὲ χρόνον, ἐπανελθόντος τοῦ κυρίου τῶν προβάτων, ὁ σφτεριστὴς λαβὼν δοχεῖον γιαιούρτης ἐπορεύθη πρὸς αὐτὸν, καὶ προσενηκύν αὐτὴν δῶρον τῷ εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ ποιμνίου ἡ γιαιούρτη μόνη τῷ ἔμεινε, τὰ δὲ πρόβατα ἐδώρησατο εἰς τοὺς πένητας, διότι ἔμαθεν ὅτι ἐκεῖνος προσεβλήθη ὑπὸ πανώλης. Ἄλλ' ὁ κύριος τῶν προβάτων, ἀγανακτῆσας διὰ τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ, ἀνέτρεψε τὸ δοχεῖον τῆς γιαιούρτης ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς οἰκίας. Διαβάτης τις ἰδὼν αὐτὸν οὕτως ἔχοντα, τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν ἐκεῖνος δ' ἀπεκρίθη: «Αἱ φίλε μου, ὅποιος δίνει καλὸ λογαριασμὸ βγαίνει ἀσπροπρόσωπος».

ΠΟΘΕΝ Η ΛΕΞΙΣ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ

Ἰταλὸς τις πατριόσις (ἀγνοοῦμεν εἰς ποῖαν ἐποχὴν) ἠγάπα πολὺ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ, ὅπως καὶ ἄλλα πολλὰ, εἶχε δὲ Σικελὸν τινα μάγειρον, ὅστις ἔχει μόνον τὰ τότε γνωστὰ φαγητὰ παρασκευάζε καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑψηλῆς γαστρονομίας, ἀλλὰ καὶ μετὰ δημιουργικοῦ πνεύματος ἐφεύρεσε πολλὰς νέας ἐδέσματα, ὅπως ἱκανοποίησῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἄγαν ἀπαιτητικοῦ κυρίου του. Ἡμέραν τινα ὁ Σικελὸς οὗτος ἐφευρε τὰ μακαρόνια. Ἀφοῦ παρέθηκεν εἰς τὸν κύριόν του τὸ νέον τοῦτο φαγητόν, μὲ τὴν ἐκλεκτὴν σάλτσαν του καὶ μὲ τὸν τριμμένο τυρὶ, ἔμεινε ὁ μάγειρος διὰ νὰ ἰδῇ ποῖαν ἐντύπωσιν ἔμελλε νὰ κάμῃ ἡ μαγειρικὴ του «σύνθεσις» εἰς τὸν ἔξοχον ἐπικούριον. Εἰς τὴν πρώτην μουσικὴ ὁ φαγῶς μὲ ἀπαστράπτων ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως πρόσωπον ἀνεφώνησε «Cari! (ώραία!), καθόσον δὲ ἐξηκολούθει νὰ τρώγῃ ἐπανελάμβανε «ma cari! ma cari!» (μὰ ώραία! μὰ ώραία!). Τέλος δὲ ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμὸν του μὲ τὰς λέξεις «ma caroni! ma caroni!» (μὰ ώραία-τάτα! μὰ ώραίατάτα!). Ἐκτοτε τὸ φαγητόν ὠνομάσθη maccheroni.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

ΠΟ τῆς μεταξύ τοῦ Λίγκολν καὶ Δούγλας πάλης τοῦ 1860, ὅτε σὺν τῇ τύχῃ τῆς δουλείας προῦκειτο καὶ περὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ συνδέσμου, αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι δὲν εἶχον διασεισθῆ ὑπ' ἐκλογικῆς διαμάχης ὁμοίας πρὸς τὴν συναρθεῖσαν ἐσχάτως μεταξύ τῶν κ. κ. Μάκ Κίνλεϋ, προστατευτικοῦ, καὶ Μπράϋαν «λαϊκόφρονος» καὶ ὑπερμάχου τῆς ἐλευθέρως νομισματοποιήσεως τοῦ ἀργύρου. Ἡ συμμαχία πασῶν τῶν συντηρητικῶν δυνάμεων τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας ἐξασφάλισεν ἐπὶ τέλους τὸν θρίαμβον τοῦ Μάκ Κίνλεϋ, ἡ δ' Εὐρώπη δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπικροτήσῃ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, ἥτις προφυλάσσει τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἀπὸ οικονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναστατώσεως, καίτοι τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἐλεκτοῦ τῶν ἀμερικανῶν συνδέεται πρὸς τὸν περίφημον ἐκεῖνον δασμολογικὸν νόμον, ὅστις οὕτως εἰπὲν ἐκλείσει τὴν Ἀμερικανικὴν ἀγορὰν εἰς πλείστα προϊόντα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, κατὰ πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν ἠδύνατο ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἔννοια ἤμισια εὐνοϊκὴ πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ συμφέροντα. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα σήμερον παρίστατο ὑπὸ ὅλως διάφορον ὄψιν· ὁ Μάκ Κίνλεϋ ἀντεπροσώπευεν ἀπέναντι τοῦ Μπράϋαν τὸ κόμμα τοῦ μονομεταλλισμοῦ κατὰ τῆς ἀπειρορίστου νομισματοποιήσεως τοῦ ἀργύρου, θεσμοῦ διπλ. ὅστις ἐφαρμοζόμενος ἠδύνατο οὐ μόνον ἐν Ἀμερικῇ πρωτοφανῆ νὰ παραγάγῃ νομισματικὴν κρίσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν λοιπὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἐπιζημιῶσι νῦν συνταραχῆ.

Ὁ κ. Μάκ Κίνλεϋ, γεννηθεὶς τῷ 1844, ἀντιπροσωπεύει ἀπὸ ἐξ ἤδη νόμοθετικῶν περιόδων τὴν Πολιτείαν τοῦ Ὅχιου ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Οὐάσιγγτωνος.

Ὡς γνωστὸν ἡ ἐκλογὴ ἡ γενομένη τὴν 3

Νοεμβρίου (ν. ἡ.) εἶνε μόνον ἐκλογὴ τῶν 447 πληρεξουσίων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων πολιτειῶν, οἵτινες θὰ συνενοθῶσι καθ' ὁμίλους τὴν 2 προσεχῶς Ἰανουαρίου εἰς τὴν ἰδίαν ἐκάστης Πολιτείαν ὅπως ἐπισήμως ἀνακηρύξωσι τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ προέδρου τῆς Ἐνώσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν ἀντιπροσώπων τούτων ἐνετάλησαν νὰ ψηφίσωσιν ὑπὲρ τοῦ Μάκ Κίνλεϋ, δύναται οὗτος ἀπὸ τοῦδε νὰ θεωρηθῆ ὡς ὀριστικῶς καὶ πράγματι ἐκλεγμένος, μετὰ μαθηματικῶς ἀσφαλῶς πλειοψηφίας. Θέλει δὲ ἀναλάβει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ τὴν 4 Μαρτίου 1897.

Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

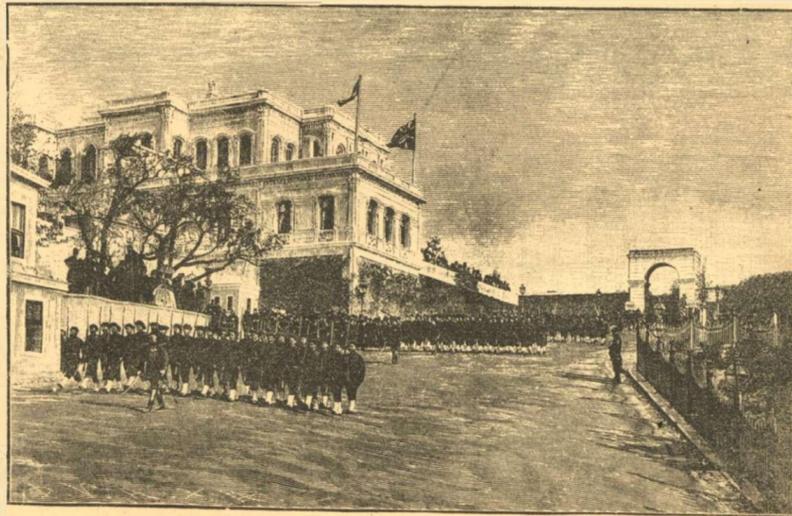
Τουρκικὸς στρατὸς ἐν τῷ σημερινῷ ὄργανισμῷ του χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ παρόντος μόλις αἰῶνος, ἀρ' ὅτου δὴλιν ὅτι ὁ Σουλτάνος Μαχμούτ κατέστρεψε τοὺς Γιανιτσάρους, τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο καὶ κραταῖον τουρκικὸν στράτευμα, ὅπερ ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει διεδραμάτιζε τὸ πρόσωπον τῶν Ῥωμιῶν πραιτωριανῶν. Ἡ 16 Ἰουλίου 1826, καθ' ἣν διελύθη τὸ σῶμα τῶν Γιανιτσάρων, εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς καταργήσεως τῶν παλαιῶν κανονισμῶν καὶ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργανισμοῦ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ κατὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα.

Τέσσαρες ἀρχαὶ προΐστανται τοῦ σημερινοῦ στρατοῦ, συμπράττουσαι ἐν ἰκανῇ ἀρμοσίᾳ· εἶναι δὲ αὗται τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, τὸ ἀρχηγεῖον τοῦ Πυροβολικοῦ, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἐδρεύουσα Ἐπιτροπὴ τῆς Γενικῆς Ἐπιθεωρήσεως.

Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων κεντρικῶν ἀρχῶν τὴν μεγαλειέταν ἴσως ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ἡ Ἀνακτορικὴ Ἐπιτροπὴ, ἥτις ἰμοιάζει καθ' ὅλοκληρίαν πρὸς τὸ ἐν Βιέννῃ ἄριστον Στρατιωτικὸν Μυστικοσυμβούλιον.

Ὁ τουρκικὸς στρατὸς, εἰς ὃν μόνον Μωαμεθανοὶ κατατάσσονται, ἐν εἰρήνῃ συμποσῶνται εἰς 220,000 ἀνδρῶν, ἐξ ὧν οἱ 180,000 εἶναι μάχημοι. Διαιρεῖται δὲ εἰς ἐπτὰ ὀρδοῦ, εἰς ἃς προσθετοὶν τρεῖς αὐτοτελεῖς μεραρχίας, ἐδρεύουσας ἐν Ἀραβίᾳ, Κρήτῃ καὶ Τριπολιτίδι. Αἱ πρῶται ἐξ ὀρδοῦ δύναται ν' ἀποτελέσωσι τέσσαρα στρατιωτικὰ σῶματα, καὶ δὴ ἐν σῶμα νιζάμιδων (τῆς γραμμῆς), δύο σῶματα ρεδιρίδων (ἐφεδρείας), καὶ ἐν σῶμα μουσταφιζίδων (ἰθνοφρουρᾶς).

Ἐκάστου σῶμα περιλαμβάνει δύο μεραρχίας τοῦ πεζικοῦ ἐκάστην ἐξ ἐνὸς τάγματος κνηγῶν καὶ δύο ταξιαρχῶν πεζικοῦ, συγκειμένων ἐκ δύο συνταγμάτων μετὰ ὅκτω ἐν ὅλῳ ταγματῶν, ἐκ μίαις ταξιαρχίας ἵππικου, συγκειμένης ἐκ δύο συνταγμάτων ἢ δέκα ἰλῶν, ἐκ μίαις ταξιαρχίας πυροβολικοῦ, συγκειμένης ἐπίσης ἐκ δύο συνταγμάτων (ἐκάστου συντάγματος ἀποτελουμένου ἐκ δύο ταγματῶν, ἐκάστου δὲ τάγματος ἐκ δύο πυροβο-

Παρέλασις Ζουάβων πρὸ τῶν ἀνακτόρων «Γιλδίς».

λαρχῶν), ἐνὸς τάγματος ἐρίπτου πυροβολικοῦ καὶ ἐνὸς τάγματος μηχανικοῦ μετὰ τάγματος ἐλατῶν.

Ἐν ὄρῳ εἰρήνης μόνον τὸ σῶμα τῶν νιζάμιδων εἶναι πλήρες. Ἐν ὄρῳ δὲ πολέμου ἡ ὅλη πολεμικὴ δύναμις ὑπολογίζεται εἰς 500000 ἀνδρῶν.

Τὸ πεζικὸν ἀποτελεῖται ἐκ τῆς φρουρᾶς τῶν Ζουάβων, τῆς ἄλβανικῆς

Τὸ Σύνταγμα Ἴππικῶ «Ἐρτογορῶν».

φρουρᾶς, 56 συνταγμάτων καὶ 14 ταγματῶν ἀκροβολιστῶν. Ἡ στολὴ τοῦ κοινοῦ πεζικοῦ εἶναι τελείως εὐρωπαϊκὴ, συγκειμένη ἐξ ἀμπερόνου βαθέως κυανοῦ χρώματος, ἐκ παρομοίας περισκέλιδος καὶ ἐκ φρέσιου ἀντὶ πηλίκιου. Λαμπρὰ ἐνδεδυμένη εἶναι ἡ ἄλβανικὴ φρουρά. Φέροντες τὰς πλατεῖας ἰθνηκὰς ἀναξυρίδας, αἵτινες στενοῦνται παντελῶς πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὰ βραχέα βαθυκύανα καὶ σκετικὰ κατὰ τοὺς βραχίονας καὶ ἐρυθροπάρυφα ἀμπερόνα τῶν, εὐθυτενεῖς καὶ ραδινοὶ παρέχουσιν οἱ Ἄλβανοὶ λαμπρὰν τὴν ἀποψιν. Μεγαλοπρεπέστατοι δὲ εἶναι οἱ Ζουάβοι. Οὗτοι μεγαλόσωμοι παντὸς ἄνδρες, μὲ στάσιν ἀθιάστως μεγαλοπρεπῆ, παρουσιάζουσι γραφικωτάτην ὄψιν. Φέρουσι θηλυκωτὰ ὑποδήματα, λευκὰς περικνημίδας, ἀνοιχτοῦ ἐρυθροῦ χρώματος πολυτύπους βραχέας ἀναξυρίδας καὶ κανοῦν ἀμπερόνον πεποικιλμένον δι' ἐρυθρῶν κεντημάτων. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσι παχέαν πρασίνην τιάραν (turban) πρὸς ὃ ἄριστα προσκαρμίζεται τὸ μελαψὸν τοῦ προσώπου τῶν.

Εἶναι λυπηρὸν μόνον ὅτι οἱ ἀξιοματικοὶ τοῦ στρατεύματος τούτου εἶναι «εὐρωπαϊστί» ἐνδεδυμένοι, φέροντες ἀμπερόνον, ἐρυθρὰς περισκέλιδας καὶ φρέσιον. Κατὰ τὰς παρελάσεις τῶν Ζουάβων οἱ ἀξιοματικοὶ οὗτοι ζημιῶσι τὴν ὥραιαν ἀποψιν.

Ὡς πρὸς τὸν ὄπλισμόν τοῦ πεζικοῦ ῥητέον ὅτι διαφόρων συστημάτων ὄπλα εἶναι ἐτι ἐν χρήσει, ἀλλ' ὁσημέραι ἐπεκτείνεται ὁ δι' ὄπλων συστήματος Μάουζερ ὄπλισμός.

Τὸ σῶμα τῶν ἀξιοματικῶν ἐκάστου συντάγματος ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ συντάγματος (διοικητοῦ «Μίρ Ἀλαῖ», ὑποδιοικητοῦ «Καϊ-μακάμ», καὶ ἀξιοματικοῦ τῆς οἰκονομίας «Ἀλαῖ Ἐμίν»), τῶν ἐπιτελῶν τοῦ τάγματος (ἐνὸς διοικητοῦ ἐκάστου τάγματος «Μπίν-μασι» καὶ δύο μὴ ἐρίπτων ταγματάρχων «Κὸλ-ἰγασί») καὶ τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ λόχου, ἥτοι τοῦ λοχαγοῦ «Γιουζ-μασι» καὶ τῶν ὑποδεστέρων ἀξιοματικῶν «μουλαζέμ».

Τὸ ἵππικὸν ἀριθμεῖ ἐν ὅλῳ 195 ἰλῶν, ὧν ἐκάστη ἐπρεπε νὰ ἔχῃ ἐν εἰρήνῃ 120 ἵππους· πράγματι ὁμοῦς μόλις ἔχει τὸ ἕμισυ αὐτῶν. Τὸ ἵππικὸν διακρίνεται εἰς ἵππικὸν καραβινοφόρῶν, φερόντων τὴν καραβινὰν μετὰ σπάθης, εἰς οὐλάνους καὶ τέλος εἰς τὸ ἵππικὸν Ἐρτογορῶν, τὸ διαπρέπον διὰ τὴν λαμπρὰν στολὴν τού. Τὰ εἶδη ταῦτα τοῦ ἵππικοῦ φέρουσι κοινῶς ὡς κάλυμμα κεφαλῆς εἶδος τι χαμηλοῦ καλπακίου.

Πλὴν ὁμοῦς τοῦ τακτικοῦ ἵππικοῦ ὑπάρχει τὸ λεγόμενον σύνταγμα Χαμιδιέ, ὅπερ συνεκρότησεν ὁ Ζεχὶ πασᾶς ἐν τοῖς ἀρμενικοῖς βίλας-

τίοις ἐκ Κούρδων, εἶναι δὲ παρεμφερὲς πρὸς τὰ πρῶην αὐστριακὰ μεθολογικὰ συντάγματα.

Τὸ πυροβολικὸν ἀριθμεῖ 169 πεδινὰς πυροβολαρχίας, 18 ἐρίπτους καὶ 46 ὀρεινὰς πυροβολαρχίας καὶ 78 φρουριακοὺς λόχους. Τὰ πυροβόλα εἶναι διαφόρων συστημάτων, τὰ δὲ περὶ τὴν ἔλασιν τυγχάνουσιν ἐξαιρέτα.

Μετὰ τὰ κύρια ταῦτα ὄπλα, τὸ πεζικὸν, τὸ ἵππικὸν καὶ τὸ πυροβολικὸν, ἐπονται τὸ μηχανικόν, οἱ σκαπανεῖς καὶ οἱ ὑγειονομικοὶ λόχοι. Τὰ τελευταῖα ὁμοῦς ταῦτα σῶματα ὑστεροῦσι πάντων τῶν λοιπῶν κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐν Τουρκίᾳ δὲν τελοῦνται γενικὰ γυμνάσια, καὶ οὕτω δὲν παρέχεται εἰς τὸ στράτευμα ευκαιρία νὰ δώσῃ δείγματα τῆς ἱκανότητός του.

Σπουδαία καθήκοντα ἐκτελεῖ ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία (Κανούν). Συγκροτεῖται αὕτη ἐκ παλαιῶν, δεδοκιμασμένων ἀποστράτων ὑπαξιωματικῶν καὶ ἀξιωματικῶν, διακρινομένων ἐκ τοῦ χρυσοῦ θωρακίου ὅπερ φέουσιν ἐκ τοῦ λαίμου ὡς οἱ ἐν Βιέννῃ ἀστυφύλακες. Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐμφανίζονται πάντοτε κατὰ ζεύγη, καὶ διακρίνονται διὰ τὸ ἀδυσώπητον τῆς αὐστηρότητος καὶ ἀκριβείας τῶν. Ὁ κύκλος τῆς ἐνεργείας αὐτῶν εἶναι μέγας καὶ ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀπεριόριστος. Ἀπὸ τοῦ στρατιώτου μέχρι τοῦ στρατηγοῦ πάντες ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσιν εἰς αὐτούς.

Σύνταγμα Πυροβολικοῦ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

- 'Ονειροπολεῖν, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία ἀνακμῆνεν, ἰδοὺ ἡ ζωὴ. Βίκτωρ Οὐγκώ.
'Η εὐγνωμοσύνη ἰμοιάζει πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ἔχεινο ἡδύποτον, ὅπερ μόνον ἐν χρυσῷ δοχεῖω διατηρεῖται· ἀρωματίζει τὰς μεγάλας ψυχὰς καὶ ὀξύνει εἰς τὰς μικράς. Ἰούλιος Σανθῶ.
Δύο καὶ δύο κᾶνον τέσσαρα· ἀλλὰ δύο ἀνόητοι δὲν ἰσοδυναμοῦν οὔτε πρὸς τὸ ἕμισυ φρονίμου ἀνθρώπου. Ad. Blaise.
'Ο ἔρωσ γεννᾶται ἀπὸ ὅλα καὶ ἀποθνήσκει μετ' εἴποτε. Ἄλφ. Κάρε.
'Αγαπᾶν. Ρῆμα ἐνεσχητικὸν μὲν κατὰ τὸ ἔαρ, οὐδέντερον δὲ τὸν χειμῶνα. Ἐδωχία. Εἰς τὰ λεξικά εὐτυχία εἶναι ὄνομα οὐσιαστικόν· εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ἡ εὐτυχία εἶνε ῥῆμα κληνόμενον εἰς παροφθιμένον μὲν χρόνον μετ' ἀνάμνησιν, εἰς μέλλοντα δὲ μετ' ἐλπίδα· ἐνεστώτα δὲν ἔχει. Léon Galayes.
'Ολα ἐδῶ κάτω εἶνε ζητήματα χρόνου. Βίσαρκ.
Αἱ ὀνειροπολήσεις εἶνε ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῆς ὑπάρξεως. Droz.
'Αδύνατον νὰ ἔχῃς ἐν τῇ ζωῇ σου οὔτε δύο μεγάλας φιλίας, οὔτε δύο μεγάλους ἔρωτας. Κλαρετῆ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΠΩΣ ἡ θετική λεγόμενη ἐπιστήμη ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν καθολικὴν σπουδὴν τῶν νόμων τῆς ὑλικῆς ἀρχῆς, οὕτω καὶ ὁ πνευματισμὸς εἰδικὸν ἀντικείμενον ἔχει τὴν γνῶσιν τῶν νόμων τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πνευματικὴ αὕτη ἀρχὴ εἶνε πάντως μία τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως—διότι πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει, ἀναγκαστικῶς ὑπάρχει ἐντός τῆς φύσεως πάντοτε—ἐπιτελεῖται δὲ ἀδιαλείπτως ἐπὶ τῆς ὑλικῆς ἀρχῆς καὶ τανάπαλιν, ἔπεται ὅτι ἡ σπουδὴ τῆς μίαις δὲν δύναται νὰ εἶνε πλήρης, ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐτέρας. Ἡ ἀκριβὴς ἔρα θέσις τοῦ πνευματισμοῦ ἀπέναντι τῆς ἐπιστήμης δὲν εἶνε οὐδαμῶς θέσις πολεμίου, καὶ τοῦτο δέον νὰ ἐννοηθῆ καλῶς.

Ὁ Πνευματισμὸς καὶ ἡ Ἐπιστήμη συμπληροῦνται ἀμοιβαίως· διότι ἡ μὲν ἐπιστήμη ἄνευ τοῦ πνευματισμοῦ ἀδυνατεῖ ἀπολύτως νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα διὰ μόνων τῶν νόμων τῆς ὕλης, ὁ δὲ πνευματισμὸς ἄρ' ἑτέρου ἄνευ τῆς ἐπιστήμης θὰ ἐμεινέται εἰς ἔρησιμα καὶ ἔλεγχοι, δι' ὧν βασιάζει, ἐξακριβώνει καὶ ἐπικυροῖ τὰ φαινόμενά του. Ἐκεῖνο ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν ἐπιστημονικὴν σπουδὴν ἐπὶ τοῦ πνευματισμοῦ, ὅποια ἐπιτελεῖται ὑπὸ τῶν ἐπιπέτων αὐτοῦ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, εἶνε ὅτι διὰ τῶν αὐτῶν θετικῶν λεγόμενων ἐπιστημῶν ἐπιτελεῖται ἡ σπουδὴ αὕτη κατὰ τὸ ἀξίωμα, ὅτι, ὅταν ἐπιστήμη τις ὀρθῶς εἰς ὀρισμένον βαθμὸν προόδου, δεῖται, διὰ τὴν περαιτέρω προόδον καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῆς, τῆς πεφωτισμένης συμβολῆς τῶν λοιπῶν ἐπιστημῶν. Οὕτω λοιπὸν ὁ πνευματισμὸς, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ **σπουδὴ τῶν ὀχέσεων μεταξὺ δύο διακεκομμένων ἀπ' ἀλλήλων κόσμων, τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ ὑλικοῦ**, ἐπεκαλέσθη τὴν συνεργασίαν τῶν ἀναγκασιούτων αὐτῶν λοιπῶν ἐπιστημῶν, ἐδέησε δὲ νὰ ἐργασθῶν ἐρωμένως ἡ φυσικὴ καὶ ἡ χημεία, ὅπως ἡ ἀναγνώρισις τῶν πνευματιστικῶν ρευστῶν ἀποτελέσῃ γεγονός καὶ ἀλήθειαν ἐπιστημονικὴν ἀναντίρρητον, χάρις εἰς τοὺς ἀτύτους μόχθους τοῦ πολλοῦ Κρούξ¹ καὶ τοῦ ἐραμιλλοῦ του Οὐάλλας².

Πᾶσαι αἱ ἐπιστήμαι, ἄλλως, συνδέονται πρὸς ἀλλήλας· γενῶνται αἱ μὲν ἐκ τῶν δὲ καθ' ὅσον εὐρίσκουσι σημεῖον ἐρείσματος ἐν ταῖς προὑπαρχούσαις ἰδέαις καὶ γνώσεσιν. Ἡ ἀστρονομία λ. χ. ἡ ἐκ τῶν πρώτων καλλιεργηθειῶν ἐπιστημῶν, παρέμεινε εἰς τὰς πλάνας τῆς νηπιούδας

¹ William Crookes, μέλος τοῦ Γραφείου τῆς Βασιλικῆς Ἐταιρίας τοῦ Λονδίνου, διάσημος χημικός, ὅστις κατέλαβεν ἐπιφανεστάτην θέσιν καὶ ἀπληθάνισεν ἐκεῖν ἐν τῇ διεθνῇ ἐπιστημονικῇ κόμμῳ, οὐ μόνον ὡς ἀνακαλύψας τὸ αἶμα θάλλιον καὶ ὡς ἐπινοήσας τὸ θαυμάσιον ἀκτινομέτρον (radiomètre), ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς σοφωτάτας αὐτοῦ μελέτας ἐπὶ τῆς φυσικῆς, τὰ πορίσματα τῶν ὁποίων διηνοήσαν εἰς τὴν ἐπιστήμην ἀπεραντοῦς ὀρίζοντας διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς τεταμένης καταστάσεως τῆς ὕλης, ἣτι τῆς ἀκτινοβόλου (étal radiant). Τοιούτου κύρους, τοιαύτης παγκοσμίου αὐθεντίας σοφός, δὲν ἐκάγχασε περιφρονητικῶς κατὰ τὴν μέθοδον μερικῶν χροσῶν μεριότητων καθ' Ὁράτιον, ἀλλ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν μελέτην τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, ἔχων ὡς γνώμων τὴν ἐξῆς περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῆς ἐπιστήμης ἀπόφασιν ἑτέρου διαπρεποῦς συναδέλφου του, τοῦ William Thompson: «Ἡ ἐπιστήμη ὑπορεοῦται ὑπὸ τοῦ αἰωνίου καὶ ἴσου διὰ πάντας νόμους τῆς τιμῆς ν' ἀντικρούη κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ μελετᾷ πᾶν φαινόμενον, ὅπερ ἤθελεν ἀναφανῆ πρὸ αὐτῆς». Ἐξεδηλώθησαν δὲ εἰς τὸν Κρούξ τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ ἐν τῷ αὐτῇ ποικίλῃ εἰδῶν, τὸσον ἐμφανῶς καὶ ἐμπεριστατωμένως, ὥστε μετὰ μακρᾶν ἐπ' αὐτῶν σπουδῆν, καίτοι θετικιστῆς, δὲν ἀπέστρεψε νὰ τὰ βεβαιώσῃ καὶ οὕτως, ὡς τόσο ἄλλοι, ἀπροκαλύπτως διὰ τοῦ ἐπιστημοτέρου τόνου, συγγράψας τὸ περιώνυμον αὐτοῦ σύγγραμμα «**Ἐρευνᾶν ἐπὶ τῶν ψυχικῶν φαινομένων**» δι' οὗ ἐπικυροῖ καὶ μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξίν τῆς δυνάμεως τῶν μεσαζόντων, ἐξακριβώσας καὶ βεβαιῶν ὅτι τὰ φαινόμενα παρήχθησαν ὑπὸ νέας τινὸς δυνάμεως, ἣν τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Ἐταιρίας τοῦ Λονδίνου ἀπέκαλεσαν **ψυχικὴν δύναμιν**.

² Sir Alfred Russel Wallace, μέγας φυσικὸς καὶ ἐραμιλλὸς τοῦ Δαρβίνου· εἰς ἐξ ἐκείνων, ὅστις συνέβαλον σηκτικῶς εἰς τὴν προόδον τῆς ἐπιστήμης τῆς ζωολογίας. Ἀφοῦ ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἐσπούδασε καὶ οὕτως τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ, οὐ μόνον ἐβεβαίωσε τὴν αὐθεντιαν αὐτῶν, ἀλλ' ἐγένετο καὶ ἀπόστολος τῆς πνευματιστικῆς φιλοσοφίας ἐν τοῖς οἰκείαις συγγράμμασι καὶ δημοσιεύμασι αὐτοῦ, ἐν οἷς πρωτεύουσιν ἔσιν κατέχει τὸ ἐγκριτὸν καὶ ὀγκώδες σύγγραμμά του ὑπὸ τὸν τίτλον: «**Τὰ θαύματα καὶ ὀνεώτερος πνευματισμὸς**», θυσιάσας πρὸς τοῦτο τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ ἐνόηθου καὶ ὀφελίμου εἰς τὴν προόδον τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ βίου.

αὐτῆς οὕτως εἰπεῖν ἡλικίας, μέχρις οὗ τὴν ἀνούφωσαν εἰς τὴν σημερινὴν περιωπὴν ἡ φυσικὴ, ἡ χημεία καὶ ἡ γαιολογία, συμπληρώσασαι καὶ τελειοποιήσασαι τὰ ἐργαλεία καὶ τὰ μηχανήματά της, καὶ ἐν γένει πλουτίσασαι καὶ στερεώσασαι αὐτήν. Τὴν σήμερον ἐτι ἐν τῇ φασματικῇ ἀναλύσει, ὅπως διαγνώσῃ διὰ τοῦ φωτὸς τῶν ἀκτίνων τῶν τῶν συστάσιν τῶν διαφορῶν ἀστέρων, ἐπικαλεῖται καὶ αὐτὴς τὴν συνδρομὴν τῆς φυσικῆς, διὰ δὲ τὴν ἐξήγησιν τῶν θαυμασίων νόμων, οἵτινες κρατοῦσιν ἐν τῇ σχηματισμῷ καὶ τῇ διακλάσει τοῦ κόσμου ἡμῶν τούτου, ποιεῖται ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν παλαιοντολογία.

Καὶ ὁ πνευματισμὸς λοιπὸν εἰς ἔλεγχοι καὶ ἐρείσιμα ἐπικαλεῖται ἐπίσης τὴν συνδρομὴν τῶν λοιπῶν ἐπιστημῶν ἐν τῇ ἐργῳ αὐτοῦ τῆς γνώσεως καὶ σπουδῆς τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς, ἣτις μετὰ τῆς ὑλικῆς ἀποτελεῖ τὸ Σύμπαν. Διότι ὁ πνευματισμὸς οὐτε ἐρεῖρεν οὐτε ἐπενόησε τὰ πνεύματα, τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς παρατηρήσεως, τῆς μελέτης καὶ τῆς βασάνου ἐξακριβώσας καὶ ἐξησφάλισας τὰς αὐθεντικωτέρας τῶν ἀποδείξεων τοῦ ὑπὲρ τοῦ θεματοῦ του. Εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη γνῶσιν τοῦ στοιχείου τῆς ὕλης προσέθηκε τὴν γνῶσιν τοῦ πνευματικοῦ στοιχείου, δι' οὗ συμπληροῦται ἀρτίως ἡ Δημιουργία. Κατ' ἀκολουθίαν, ἔχων ὡς ἀντικείμενον τὴν σπουδὴν καὶ ἐπὶ τῆς τῶν δύο στοιχείων ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται τὸ Σύμπαν, ἀναγκαίως ἀπεται βαθύτατα τοῦ πλείστου τῶν ἐπιστημῶν καὶ προῆλθεν εἰς φῶτα ἀναποδράστως ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκατανικήτου δυνάμεως τῶν πραγμάτων, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας εἰς τὴν εὐρίσκειται μοιραίας ἡ ὑλόφρων ἐπιστήμη, προκειμένου νὰ ἐξηγήσῃ διὰ μόνων τῶν νόμων τῆς ὕλης τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα. Διότι ἡ ἐπιστήμη τοῦ πνευματισμοῦ εἶνε ἡ ἐπιστήμη τῆς **ζωῆς**, οὐ μόνον τῆς ἐπιγειοῦ ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπεργήνου, ἣτις διήκει διὰ τῆς ἀτελεσιότητος αἰωνιότητος.

Ἡ μήπως δὲν εἶνε συκοφαντία τὸ ἀπὸ ἐπιβουλῶν προθέσεως λεγόμενον ὑπὸ τινων περὶ τοῦ πνευματισμοῦ, ὅτι δῆθεν συγγενεῖ μετὰ τῆς μαγείας; Ἡ ὑπουλος αὕτη δυσφήμισις παρέχει δυστυχῶς τὸ μέτρον μόνον τῆς κακοπιστίας τῶν ἀντιφρονούντων, προσποιομένων ἐτι ἀγνοοῦσι καὶ ὅτι συγγέουσι τοῦτον πρὸς ἐκείνην. Καθ' ὅν λόγον εἶνε προδῶλως κακόπιστος, πᾶς ὅστις προσποιοῖται ὅτι λησμονεῖ ἢ ὅτι ἀγνοεῖ, ὅτι ἄλλο ἀστρονομία καὶ ἄλλο ἀστρολογία, ὅτι ἄλλο χημεία καὶ ἄλλο ἀλχημεία. Καὶ ἐπειδὴ νηπιάζουσαι ἡ ἀστρονομία καὶ ἡ χημεία οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ὄντως ἡ ἀστρολογία καὶ ἀλχημεία, εἶνε ὀρθόν, εἶνε λογικόν, εἶνε εὐθὺ ν' ἀρνηθῆαι τις σήμερον τὴν περιωπὴν τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς χημείας, εἰς τὴν ἀνήγαγον αὐτὰς ὁ Κοπέρνικος, ὁ Νεύτων, ὁ Κέπλερος, ὁ Καρτέσιος, ὁ Λαθβαζιέρος, ὁ Κρούξ; Τοῦτ' αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τοῦ πνευματισμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν μαγείαν, ὅστις ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔσοφιν ἀπέχει πολὺ πλέον ἐκείνης, ἢ ὅσον ἀπέχει ἡ ἀστρονομία καὶ ἡ χημεία τῆς ἀστρολογίας καὶ τῆς ἀλχημείας.

Ὁ πνευματισμὸς κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους ἤρατο περιφανεῖς θριάμβους ὑπὸ τὴν ἔσοφιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως αὐτοῦ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, ἐπιπέκτος δὲ πλείας σοφῶν ἐπιστημῶν, τὴν παράθεσιν τῶν ὀνομάτων τῶν ὁποίων παραλείπω διὰ τὴν συντομίαν, ἀνεκέρυξε τὴν αὐθεντιαν καὶ τὸ κύρος αὐτοῦ ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔσοφιν καὶ μόνον δυστυχῶς ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Σακράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος εἶνε χρῆμα ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς. Ἐὰν αἱ Ἀκαδημαῖαι δὲν ἀνεγνώρισαν ἐτι αὐτόν, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ὑπερμέτρως βραδύνουσιν αὐταὶ ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίας ἐπιστημονικῆς εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἀποδογῆν πάσης ἀγωνιζομένης νέας ἰδέας, πάσης ἀνατρεπούσης σαθρὰ ἐπιστημονικὰ καθεστῶτα νεωτεριστικῆς ἀληθείας. Προχειρότατον τούτου παράδειγμα ἔχομεν τὴν ἐν τῇ ζητήματι τοῦ **μαγνητισμοῦ** στάσιν τῆς ἐπιστήμης ἐπιστήμης, ἣτις, ἀφοῦ λυσσοῦδῶς ἐπὶ αἰῶνα περίπου τὸν ἀπέκρουσαν, ἤλθε πρὸ τινων ἐτῶν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν ἐν τέλει, ζηλοτύπος δὲ μάλιστα καὶ τὸν υἱοθέτησεν, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως τὸν μετεβάπτισεν εἰς ὑπνωτισμὸν διὰ τὸ ἀσακνδάλιστον τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς συνειδήσεως. Δὲν εἶνε ἀμφιβόλου, ὅτι ἔθεσαν ἡ βεβαίως ἡ αὐτὴ περιφανῆς νίκη θὰ στέψη τοὺς ἀγῶνας καὶ τοῦ πνευματισμοῦ, τόσῳ μᾶλλον, ἀφοῦ ὁ ἀναγνωρισθεὶς καὶ ἐπιστημοποιηθεὶς ὑπ' αὐτῆς μαγνητισμὸς ἢ ὑπνωτισμὸς (ὅπως θέλετε) εἶνε τμήμα μόνον ἀξιοθαύμαστον τοῦ **πειραματικοῦ πνευματισμοῦ**. Ἄλλως τε διατὶ νὰ λησμονῆ τις, ὅτι οἱ προνομιούχοι σοφοὶ τῶν Ἀκαδημιῶν πολλὰκις μέχρι

τοῦδε ἐγέλασαν τὸν γέλωτα τοῦ μωροῦ ἀπέναντι ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας ἠδυνάτου νὰ κατανοήσων; Ἐὰν, συνεπῶς, καθιερούτο ὡς δογμα ἡ ἀρχὴ, ὅτι μετὰ τὸν ἀπὸ τῶν Ἀκαδημιῶν ἀπηχούοντα γλευστικὸν γέλωτα τῶν σοφῶν ἦτο ἐπιτεταχένον νὰ ἐρρίπτοντο εἰς τὸν κακάδαν ἀπασα: αἱ ὑπ' αὐτῶν μυκτηρισθεῖσαι ἀλήθειαι, ν' ἀπνηροῦντο δ' ἐρεξῆς πάντα ὑπὲρ αὐτῶν ἀγῶνα οἱ ὑποστηρίζοντες ταύτας, οὐδεὶς δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θὰ ὑστέρει πολὺ τῆς σημερινῆς αὐτῆς προόδου.

Μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ χώρου σήμερον νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τοῦ τε **πειραματικοῦ** καὶ τοῦ **φιλοσοφικοῦ πνευματισμοῦ**, ἀρκούμαι μόνον εἰς τὴν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς διατύπωσιν τῶν περὶ αὐτοῦ θεμελιωδῶν ὀρισμῶν. Καὶ πειραματικὸς μὲν πνευματισμὸς εἶνε ἡ θετικωτάτη ἐκείνη ἐπιστήμη, δι' ἣς ἀπὸς οὕτως ἐπιγῆν καὶ ἀδιαφιλονεικτικῶς ἀποδείξειται ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὑλικοῦ σώματος συνέχεια τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς. Τὸ οὕτως ἀπεκιδευμένον τοῦ βάρους ὑλικοῦ σώματος πνεῦμα ἐξακολουθεῖ κατέχον καὶ κατὰ τὴν ὑπερτύμβιον ζῶν ἀστεροειδῆς τι σῶμα ἐξ ὑπεργήνου τινὸς ὕλης, ἀκριβῶς τῆς ὑπὸ τοῦ Κρούξ ἐπικληθεῖσας **ἀκτινοβόλου**, δι' οὗ οὐ μόνον κατορθοῖ ὑπ' ὀρισμένους κανόνας καὶ συνθήκας νὰ καθίσταται ὀρατὸν εἰς τοὺς γήινους ἡμῶν ὀφθαλμούς ἐνίοτε, ἀλλὰ καὶ νὰ δρᾷ ἐπὶ τῆς ὕλης κατὰ βάρους ὑλικῶν ἀντιστάσεως καὶ διαρκείας. Φιλοσοφικός δὲ πνευματισμὸς εἶνε τὸ σύνολον τῶν περὶ τῆς ἀόρατου ταύτης ζωῆς εἰδήσεων αὐτῶν τούτων τῶν πνευμάτων καὶ τῶν ἠθικῶν νόμων, οἵτινες διέπεισι τὰ κατὰ τὸν ὑπερτύμβιον τοῦτον βίον. Ἀπαντα λοιπὸν τὰ πνεύματα, οἱ μόνου οὗτοι αὐθεντικοὶ ἐρημνεῖς καὶ φωτοδοτοὶ: τῶν πέραν τοῦ ὀρατοῦ ὑλικοῦ κόσμου ἀληθειῶν, ὅσα ἐν πάσῃ γῶγῃ καὶ πάσῃ ἐποχῇ ἀπεκάλυψαν ἡμῖν ταύτας, ἅπαντα ἀνεξαιρέτως διεκέρυξαν τὸν κρατοῦντα νόμον τῆς **μετεναορκώσεως**, κυρωθέντα καὶ ὑπὸ τῶν περατηρήσεων τοῦ πειραματικοῦ πνευματισμοῦ. Ὁσαύτως ἐβεβαίωσαν ἡμῖν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, ὡς ὑπεράτης, τελείας, ἀνάρχου καὶ αἰωνίας Δυνάμεως, πάσης σορίας, πάσης δικαιοσύνης, πάσης ἀγάπης. Ἡ ἐπὶ τὸν Θεὸν πίστις, ὡς περιτράνωσ ἐμπνέεται ἐκ τοῦ συνόλου τῆς φιλοσοφικῆς διδασκαλίας τοῦ πνευματισμοῦ, δὲν εἶνε ἀνακλαστικὴ τις διανοητικὴ παράκρουσις, οὐδὲ θρησκοληπτικὸς τις αὐτοφρενακισμὸς, ὡς ἀσέβως ὀρονοῦσιν οἱ βλαβῆς ἐπὶ τούτῳ οἴκτου ἄξιου ὑλισται, οἱ δυστυχεῖς οὗτοι τυροὶ τὸν τε νοῦν τῆς καρδίας. Διότι: ἐὰν ἀπὸ τῆς πνευματιστικῆς διδασκαλίας, τὰ θεμέλια τῆς ὁποίας ἐδραζόνται ἐπὶ τοῦ ἀδιασείστου ἐδάφους τῆς ἐπιστημονικῆς βεβαιότητος, καὶ κατ' ἐλάχιστον διασπασθῇ ἡ ἔννοια τοῦ Ὑπεράτου Ὄντος, καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐξήγησις καὶ κατανόησις τῶν κατὰ τὸ Σύμπαν, ἀνατρεπομένης αὐτῆς ταύτης τῆς βέσεως αὐτοῦ.

Ἀναμφιβόλως, ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ὀρισμὸν τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, θὰ περιπέσωμεν εἰς κυκλωσάδας γῶγος εἰκοτολογιῶν, διότι ἐν τῇ ἀπειρῳ Αὐτοῦ καὶ ἀδιεξήτητῳ μεγαλειῳ εἶνε ὑπόστασις ἀδιεξερεῖνητος διὰ τὴν πεπερασμένην τοῦ ἀνθρώπου διάνοιαν. Ἄλλ' ἤθελεν εἶσθαι τάχα λογικὴ καὶ εὐθὺ νὰ ἠροῦμεθα τὴν ὑπαρξίν Αὐτοῦ, οὕτω πολλαγῶς ἐξαγγελλομένου καὶ διατρανομένου εἰς τὴν διάνοιαν ἡμῶν καὶ ἄνευ τῶν ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου εἰδησεων, διότι μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐμβατεύσωμεν εἰς τὴν φύσιν Αὐτοῦ; Ἀλλὰ τότε, κατὰ τὴν τοιαύτην ἐμειρικὴν καὶ ὄλας γυδαίαν μέθοδον τοῦ σκέπτεσθαι, διατὶ οἱ ὕλισται! δὲν ἀποτολμῶσιν, ὡς βᾶσιν τῆς περὶ ἀνυπαρξίας τοῦ Θεοῦ δοξασίας τῶν, νὰ παραδελθῶσι τὴν ἀνυπαρξίαν καὶ τοῦ πέραν τῶν ὀρίων τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν ἀόρατου ὑλικοῦ Σύνπαντος, τὸ ἄπειρον τοῦ ὁποίου εἶνε ἡλιγγυδῶς ἀπροσπέλαστον εἰς τὴν πεπερασμένην τοῦ ἀνθρώπου ἀντίληψιν; Πᾶς ἐπίσης, στεροῦμενοι ρυσικώτατα τῶν στοιχείων τῆς ἀποδείξεως, ἦν παρέχει ὁ πειραματικὸς πνευματισμὸς περὶ τῆς καὶ πέραν τοῦ τάφου πνευματικῆς ζωῆς, ἀποφθεγματικῶς ἀποφαινοῦνται, ὅτι τὸ **μῦδὲν** εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ ἀναμένει τὸν ἀνθρώπον πέραν τοῦ τάφου; Τίς λογικὴ ἐμπνέει τοὺς ὕλιστας καὶ τίς φιλοσοφία τοὺς στηρίζει, ἐν' ἀρῶνται τὰς ἀληθείας τοῦ πνευματισμοῦ; Μόνη ἡ λογικὴ καὶ μόνη ἡ φιλοσοφία τῆς συστηματικῆς ἀρνήσεως τῆς προελεύσεως αὐτῶν. Ἄλλ' ἐσπούδασαν τὴν προέλευσιν ταύτην; Εἶνε αὕτη τόσον φαινή, ὥστε θὰ κτηνῶγξ τὴν ἰσχυρισμένην διάνοιαν τῶν ἐκ δὲν ἀπέφρουγον ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ γνωρίσωσιν αὐτήν. Διότι πᾶσα ἀλήθεια εἶνε προσιτὴ εἰς τὸν θέλοντα νὰ τὴν κατανοήσῃ. Διότι ἐξακριβώθη, ὅτι πάντες οἱ ἀλη-

θῶς σοφοὶ ἐπιστήμονες, ὅσοι ἐνέκυψαν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ πνευματισμοῦ, σπουδὴν ἐμπεριστατωμένην, ἐπιστημονικὴν καὶ οὐχὶ ἐπιπόλαιον, πάντες ἠναγκάσθησαν νὰ κύψωσι πρὸ τῶν ἀληθειῶν αὐτοῦ, ἵκανοὶ μάλιστα τούτων ἀπὸ Σαύλων Παύλου γενόμενοι. Καὶ ἐξακριβώθη ὡσαύτως, ὅτι ἀρνοῦνται τὸν πνευματισμὸν μόνον ὅσοι δὲν ἐνέκυψαν, ὅσοι δὲν ἐμελέτησαν, ὅσοι δὲν ἐσπούδασαν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλ' ἀπὸ τρίποδος ἀποφαινοῦνται, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε τι ὑποστατὸν ὁ πνευματισμὸς, ἀφοῦ αὐτοὶ τὸν ἀγνοοῦν.

Τὸ μόνον λυπηρὸν, ἀλλὰ καὶ διδακτικὸν ἐκ τῶν εἰρημένων συμπεράσματος εἶνε, οὐχὶ ὅτι δὲν θὰ κατισχύσῃ ποτὲ ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τέλους, διότι οὐδεμία ἀλήθεια ἐμεινεν αἰωνίως θεταμμένη. καὶ διότι ἀπλούστατα ἡ νίκη αὐτῆς εἶνε ζήτημα χρόνου μόνον· ἀλλὰ τὸ λυπηρὸν, ἐπαναλαμβάνω, ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει εἶνε, ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ἐγωισμὸς, ἀποκρυσταλλούμενος εἰς τὸ ἀντεπιστημονικὸν ἐπιστημονικὸν πείσμα, εἶνε τι τόσον ὀλέθριον, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην νὰ ὀπισθοδρομῇ, καὶ αὐτοὺς τοὺς μύστας αὐτῆς ν' ἀποτυρλώνη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀντὶ ν' ἀποτελῶσιν οὗτοι τὴν πρωτοπορίαν τῶν ἐπιπέτων, καταλείψουσιν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀσθμῶν καὶ ἀφανῶν τὸ τιμητικὸν τοῦτο καθήκον ἐκ μοιραίας ἐμμενῆς εἰς τὴν οὔσιν καὶ τὸ πείσμα τῶν, ἐν' ἀποδείξει διὰ μμοιστὴν φορὰν πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Ναζωραῖος, εἰπὼν ὅτι τοὺς ἀσφους καὶ ταπεινοὺς ἐκλέγει ὁ Θεός, ὅπως καταισχύνη τοὺς ἀρνοῦμένους τὰς αἰωνίους ἀληθείας στενοκεφαλούς σοφούς.

Τὴν τοιαύτην πείσμονα παθητικὴν ἀντίστασιν τῶν ὕλιστων καυτηριάζων ὁ πολὺς Κάμιλλος Φλαμπακρινὸν ἐν τῇ ἐπιτομῇ λόγῳ του εἰς τὸν Ἄλλαν-Καρδέι, ἀναφανεῖ: «Ὁ πνευματισμὸς, κύριοι, **δὲν εἶνε θρησκεία, ἀλλ' ἐπιστήμη**, ἧς μόλις ἤδη ἐγνώμεν τὸ α, β, γ. Ὁμοῦ ἀποῦσα ἡ ἐποχὴ τῶν δογμάτων πλέον! Ἡ φύσις περιβάλλει τὸ σύμπαν, αὐτὸς δὲ ὁ Θεός τὸν ὁποῖον αἱ θρησκείαι ἐβήσαν νὰ προσωποποιήσουσιν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον πρότυπον, δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἄλλως ὑπὸ τῆς νεωτέρας μεταφυσικῆς ἢ ὡς τὸ διέπον τὴν φύσιν ἀπειροτέλειον Πνεῦμα. Τὸ ὑπερφυσικὸν δὲν ὀφίσταται, εἶνε οὐσία! Ἡ χαραυγὴ τῆς νέας ταύτης ἐπιστήμης, εἰς τὴν παριστάμεθα, διεσκόπησε τὰ σκότη τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀμαθείας, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐθεμελίουν τὸ θάυμα, δηλαδὴ τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀναλλοίωτων νόμων τῆς φύσεως, μὴ δυνάμενοι νὰ νοήσωσι τὸν Θεὸν ἄλλως ἢ ὡς ἀναίρουντα τοὺς νόμους του. Δι' ἡμᾶς θαύματα δὲν ὑπάρχουσι πλέον! Αἱ πνευματικαὶ ἐκδηλώσεις, αἱ διὰ τῶν μεσαζόντων ἐπιτευθεῖσαι, ὡς καὶ αἱ τοῦ μαγνητισμοῦ, ἀνήκουσιν **εἰς τὴν φυσικὴν τάξιν**, ὅσον δ' αὐστηρῶς καὶ ἂν θελώσιν ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς παρατηρήσεως καὶ τοῦ πειραματισμοῦ, τόσῳ μᾶλλον ἐπιστημονικώτερον προσλαμβάνουσι κύρος. Πρὸ τοιούτων λοιπῶν, μόλις διανοιγομένων ἀληθειῶν, πόσον εἶνε ἄστοπος, ματαία καὶ ἄνευ ἀξίας ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀντεπιστημονικὴ καὶ ἀνεπίγνωστος ἄρνησις! Ὅταν ἀναλοισθῇ τις πόσον ἐλάχιστα γνωσόμεν, ὡς εἰς τὸν πεπερασμένον τῆς σφαιρας τῶν ἀντιλήψεων ἡμῶν ἀπέναντι τοῦ ἀπέριου, ὅπερ **ὑπάσχει**, φέρεται νὰ συμπεράνη, ὅτι σχεδὸν οὐδὲν ἐπιστάμεθα καὶ ὅτι τὰ πάντα ἀπομένει ἡμῖν νὰ μάθωμεν. **Ἐν τίνι λοιπὸν δικαιοματι ἠθέλωμεν ἡμεῖς, οἱ ἐπιστήμονες, προφέρει τὴν λέξιν «ἀδύνατον!»** πρὸ τῶν γεγονότων καὶ τῶν φαινομένων, ἅτινα πιστοποιοῦνται καὶ ἐξακριβῶνται ἡμῖν, ἀκριβῶς διότι **δὲν δύναμεθα ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν τελεσιουργίαν αὐτῶν ἀρχῆν; Μόνον ὁ τύφος, ἡ ἀγνοία, ἡ ἀνεπιστημοσύνη καὶ ἡ προκατάληψις ἐπιτρέπεται ἐφεξῆς νὰ ῥιπίωσι τὸ ἀνάθεμα τοῦ σαρκασμοῦ κατὰ τῶν πνευματιστικῶν σπουδῶν!»**

Καὶ τοιαῦται μὲν τινες εἰσὶν αἱ ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀντιδράσεις, ἃς ἔσχε μέχρι τοῦδε ὁ πνευματισμὸς καὶ αἰτινες δὲν θὰ ἐκλείψωσιν ἢ μόνον ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἀναγνωρίζουσα αὐτή, ὡς ἐπραξε καὶ διὰ τὸν μαγνητισμὸν, τὰς πλάνας τῆς, συγγωνευθῇ μετ' αὐτοῦ.

Ἐπαρχοῦσιν ὁμως καὶ ἕτεροι λαμβάνουσαι, ἔμμεσι, ἀργαλεία, ἃς

¹ Λέων-Ἰππόλυτος Δεσιζᾶρ Ριβέττ ἦτο τὸ πραγματικὸν ὄνομα

επιτυχώς ήσκησαν μέχρι τούδε, υπό τινα έποψιν, και δέν θά παύσουν ασκουότα και έν τῷ μέλλοντι τά **κοινωνικά καθεστῶτα**, ύπερ έστιῶν και βωμῶν άμνηόμενα. Αί αντίδράσεις αύται είνε σημαντικώταται, αλλά δέν έλαβον τήν εύκαιρίαν νά εκδηλωθῶσιν έν ὄλη αύτῶν τῇ έντάσει και τῇ δυνάμει, καθ' ὅσον εκείνα δέν αισθάνονται άκόμη ὡς επίκειμενον τόν από τοῦ πνευματισμοῦ κίνδυνον και τούτου ένεκεν ή αντίδρασίς των είνε παθητική μέχρι τούδε. Δέν είνε ὅμως δύσκολον νά φαντασθῇ τις ὅποιος θά προσλάβῃ αύτη διαστάσεις έν τῇ άπωτάτῃ των πραγμάτων εξέλιξει, και επί τούτων έπιθυμῶ, κλείων τῶ παρὸν άθρονον, νά επιστήσῃ τῶ πνεῦμα τοῦ άναγνώστου, ὅπως εἰς άναλογίας μορφώση οὗτος ὡς οἶόν τῃ άρτιωτέραν γνώμην περί τοῦ προορισμοῦ και των άποτελεσμάτων τοῦ πνευματισμοῦ έν τῷ βίῳ τῆς άνθρωπότητος.

Και μόνον τῶ γεγονός τοῦ δυνατοῦ τῆς επικοινωνίας μετά των ὄντων τοῦ άόρατου πνευματικοῦ κόσμου είνε φύσεως τοιαύτης, ὡστε ν' άποείσῃ βαθμηδόν ὀλόκληρον τῶ κράτος τοῦ θετικισμοῦ. Θ' άποκαλυφθῇ πρό τῆς κοινωνίας εἰς ὅλος νέος κόσμος, ὅστις τόσῳ μάλλον θά ἐλκύσῃ τήν προσοχήν αύτῆς, καθόσον οὐδείς άνεξαιρέτως θά διαφύγῃ από τοῦ ν' άπέλθῃ πρός αὐτόν. Η γνώσις αύτῆς ή θετική, ή έδραία, εκλαικευομένη συν τῇ παρῶν τῶν αἰῶνων ανά τά έθνη και τοὺς λαούς, άδύνατον νά μή επενέγκῃ ριζικὰς μεταρρυθμίσεις εἰς τά ήθη, εἰς τόν χαρακτήρα, εἰς τάς εἴξεις, τά θέσμια και τήν ήθικὴν συμπίεσιν τῆς άνθρωπότητος, άπαιτά πάντα άκαυῶν ισχυροτάτην επήρειαν επί των κοινωνικῶν τυχῶν αύτῆς. Προκειμένου δὲ νά προεικασθῇ τις τῶ μέγεθος τῆς εκτάσεως και τῆς βαθύτητος τῆς άναμορφώσεως τῆς άνθρωπίνης κοινωνίας έν τῷ άπωτάτῳ μέλλοντι υπό τήν άθήνην τοῦ πνευματισμοῦ, δέον νά μή κρίνῃ εκ τῆς σημερινῆς ναρκώδους ἐπι καταστάσεως αὐτοῦ.

Διά τῆς βαθμιαίας τοῦ πνευματισμοῦ επικρατήσεως θά συντελεσθῇ τοιαύτη άνακκινιστικὴ επανάστασις έν ταῖς ιδέαις, θά εξαγρισθῇ και θά φωτισθῇ τόσον ή πλανωμένη άνθρωπίνη συνείδησις, ὡστε θά καταρριφθῶν ένώπιόν τῆς ὡς χάριτι οἱ φραγμαῖ τοῦ κοινωνικῶν τάξεων, των ἔθνη-κοτήτων και των θρησκείων. Και επειδῆ τά τρία ταῦτα ισχυρά ταῦν καθεστῶτα δέν θά εξακολουθήσῃ βεβαίως ν' άποδέχονται έν παθητικῇ στάσει τήν νικηφόρον προέλασιν τοῦ πνεύματος τῆς διδασκαλίας τοῦ πνευματισμοῦ, εἰκότως δύναται τις ν' άναλογισθῇ ήλικίαν πείσμονα θ' άντιτάξῃσιν άμυναν, ὅποσον άπεγνωσμένην θά ὀργανώσῃσιν τήν κατ' αὐτοῦ αντίδρασιν!

Πλὴν μάτην, διότι τῶ μέλλον άνήκει εἰς τόν πνευματισμόν, έν ᾧ και δὲ οὐ ζῶμεν και κινούμεθα και έσμέν, χωρίς νά έχωμεν τούτου συνείδησιν.

Ἰδόμενεις Ν. Στρατηγόπουλος.

ΣΚΥΛΛΟΠΟΔΕΙΣ

ΝΟΤΙΩΣ των Ἠνωμένων Πολιτειῶν, μεταξύ των Βραχωδῶν ὄρέων και των ποταμῶν τοῦ Τεξάς, εκτεινόνται εύρύταται έρημικαὶ πεδιάδες, γνωσταὶ υπό τὸ ὄνομα Δυτικοὶ ἢ Χλοεροὶ Λειμῶνες. Ἐπί των ὄχθων των διαθεόντων τοὺς λειμῶνας τούτους ποταμῶν φύονται θάμνοι τινες και άραιά τινά δένδρα. Ἄλλ' εκτός των στενῶν αὐτῶν δεινροφύτων γραμμῶν δέν βλέπει τις άλλο παρά χλόην πυκνήν. Οὐδείς άνθρώπινος συνοικισμός διακρίνεται που, οὐδεμία καλλιέργεια. Ἄπό καιροῦ δ' εἰς καιρόν έμπορικαί τινες συνοδία (καρβάνια) διέρχονται εκειθεν μεταφέρουσαι έμπορεύματα από των Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἰς Νέον Μεξικόν ἢ νομάδες Ἰνδοὶ άναραίνονται ποῦ και που διάκοντες τὰ πολυεῖδη θηρία των μερῶν εκεινων. Ἐκεῖ εὐρίσκειται ὁ άγριος ἵππος, ὁ άκύπους, ρωμαλέος και υπέρφανος ἵππος των Λειμῶνων, ὅστις διακρίνεται υπό τὸ ὄνομα moustang. Ὁ Ἰνδὸς συλλαμβάνει αὐτόν διά τοῦ βρόχου, τὸν δαμάζει και τὸν εἴημεροῖ. Ἐκεῖ εὐρίσκειται ή θελιτικὴ αντίλοπη και πελώριοι λύκοι και άγέλαι βουβάλων, ὧν ή σὰρξ και τὸ δέρμα διεγείρουσιν άκρατῆτους στομαχικὰς ὀρέξεις. Κατ' έτος ρονεύονται μυριάδες εκ των θηρίων τούτων. Ἐκεῖ τέλος ενδιδαιτᾶται τὸ μικρόν εκείνο και περιέργον ζῶον, ὄπερ καλεῖται ακύων των Λειμῶνων». Ὁμοιάζει κατὰ τὸ ἀνάστημα πρός κόνικλον, και δὲ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς και των ὀδόντων εἶναι προσόμοιον με τὸν σκίυ-

ρον. Εἶναι ζωηρόν, ελαφρόν, φαιδρόν ὡς ὁ σκίυρος, άποφεύγει δὲ τήν μοναξιάν.

Οὐδέποτε θέλει ἴδει τις κανέν εκ των χαριστάτων τούτων ζῶων νά ζῆ κατὰ μόνας ὡς άγριον θηρίον. Ἐκεῖ ενθα τὸ εἶδος καλύπτεται διά πυκνῆς και άνθούσης χλόης τά ζῶα ταῦτα άγαπῶσι νά ενδιδαιτῶνται. Ὅρυσσοντα τὰς φωλιὰς των εγείρουσι κατὰ πολλὰς κανονικὰς γραμμὰς λοφίσκους, οἵτινες προσδίδουσιν εἰς τὰς κατοικίας των ὄψεις σκηνῶν, οἶονεἰ κατασκηνώσεων έν σμικρογραφίᾳ. Ἐάν δὲ άπέχῃσιν πολὺ των ποταμῶν σκάπτουσιν ὑδροδόχας (στέρνας) και οὕτω οὐδενὸς πλέον στεροῦνται. Ἄναπνεύουσιν άέρα καθαρόν, εἴρουσιν εἰς τήν διάθεσιν των βοσκῆν άρίστην και ζῶσιν έν ὁμοιοίᾳ.

Ὅταν τις πλησιάσῃ εἰς τὰς παραδόξους ταύτας πόλεις, λέγει ὁ κ. Γάγγ, παρατηρεῖ κῦνας μεταβαίνοντας πρός έπίσκεψιν από ενός οικήματος εἰς ἔτερον, τινὰς βόσκοντας τήν δροσερὰν χλόην, άλλους συναθροίζομένους επί τῆς δημοσίας πλατείας οἶονεἰ ὅπως συνδιασκεφθῶσιν, άλλους ρεμβάζοντας ὡς φιλοσόφους επί τοῦ κατοφλίου τῆς κατοικίας των. Ἄλλ' ἄμα τις αὐτῶν παρατηρήσῃ έμπορικὴν τινά συνοδίαν άναγγέλλει αύτὴν δι' ὄξεϊας ὕλακῆς και άποικία βοθίζεται έν τῷ ἄμα εἰς τὰς ὑπογείους κρύπτας τῆς.

α' Ἡμέραν τινά, λέγει ὁ κ. Κενδάλ έν ταῖς ὀδοιπορικαῖς αὐτοῦ σημειώσεσι, κατώρθωσα νά πλησιάσω, χωρίς νά παρατηρηθῶ, εἰς τινά των πόλεων τούτων και τὰ βλέμματά μου προσηλώθησαν επί τινος κυνὸς εύρωστοτέρου των άλλων και καθημένου σοβαρῶς εἰς τήν είσοδον τῆς κατοικίας του. Τὸ ήθος του εἶχε τὸ υπέρηφρον και επίτακτικόν ὄπερ εἴκνυσε τήν προσοχήν μου, και διήλθον μίαν ὀλόκληρον ὥραν παρατηρών αὐτόν. Ἐν τῷ μεταξύ, δωδεκάς εκ των συμπολιτῶν του ήλθον άλληλοδιαδόχως νά τὸν έπισκεφθῶσιν. Ἐπλησίαζον μετά σεβασμοῦ αὐτόν, συνδιελέγοντο επί τινὰς στιγμάς, εἶτα άπήρχοντο, οἱ μὲν φαιδροί, οἱ δὲ σκεπτικοί. Δέν τολμῶ νά βεβαιώσω ὅτι ὁ μολοσσὸς εκείνος ήτο άρχηγός των, και ὅτι οἱ επισκέπται του ήρχοντο νά συνδιασκεφθῶσι μετ' αὐτοῦ περί των ὑποθέσεων τῆς κοινότητος. Ἄλλ' έν ζῶον δύναται νά έχῃ νόμους κοινωνικούς, τὸ ζῶον τοῦτο εἶνε ὁ κύων των λειμῶνων.

Δυστυχῶς διά τὰ μικρὰ ταῦτα ζῶα, ή σὰρξ των εἶναι εξαίρετου γεύσεως, οἱ δὲ περιηγῆται δέν άρκουῦνται μόνον ν' άποθαναμάζωσιν αὐτά, αλλά και τὰ ρονεύουσιν άνηλεῶς.

[Ἐκ τοῦ συγγράμματος *Ἐνὰ τοὺς Τροπικοὺς*, τοῦ X. Marnier].

Σ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐρωτα! σὺ δέν εἶσαι ή θεία, ή μυστικὴ πνοὴ τὸ βράδν, σάν βασιλεύῃ τὸ σκοτάδι, ὅπου κινάει ὄλ' εὐωδία με μιά γλυκεῖά άνατριχίλα μέσ' άπ' των λουλουδιῶν τὰ φύλλα;

Τὸ φῶς δέν εἶσαι ὅπου κυλάει τήν νύχτα τάργυρὸ φεγγάρι, ή λάμψη του ή άχνῆ, ή χάρι, και οἱ άχοὶ ὅσους γεννάει μιάς μυστικῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα, δέν εἶσαι σύ, ὠραῖο πνεῦμα;

Ἐρωτα! σὺ νά εἶσαι πρέπει κείνη ή άγνωρίστη μαγεία κι' ή νάρκη ή κρυφὴ και θεία ποῦ αισθάνομαι, όταν με βλέπῃ με τὰ ματάκια τὰ ὠραῖα εκείνην ή μυρωμένη Νέα!

Σὺ εἶσαι! σύ' ὅτι εἰδῶ λέω εἶνε ή εἰκόνα ή ιδιὴ σου. Ναί! Ἐρωτα, ζ' τήν δύναμί σου χρωστώ τὸν κόσμο τὸν ὠραῖο, τὴν ήδονὴν και τήν χαρὰ μου και τὰ χρυσὰ όνειράτά μου.

Κλεάνθης Βαδάροδάκης

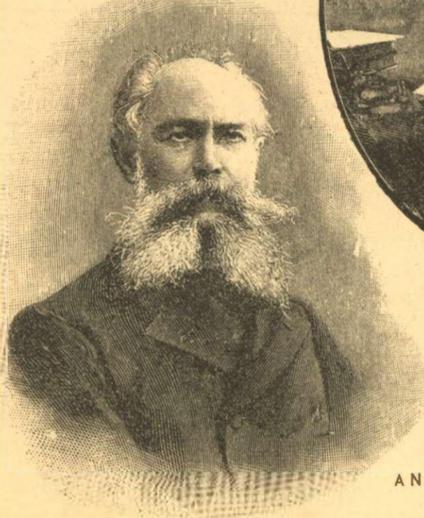
Ἰπότης PANSA (Ἰταλίας)

ΚΑΜΠΟΝ (Γαλλίας)

Βαρώνος SAURMA JELTSCH (Γερμανίας)

SIR PHILIP CURRIE (Ἀγγλίας)

ΝΕΒΑΙΔΟΦ (Ρωσσίας)

Βαρώνος CALICE (Αὐστρίας)

ΟΙ ΠΑΡΑ ΤΗΙ Α. Μ. ΤΩΙ ΣΟΥΛΤΑΝΩΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ Μ. ΔΥΝΑΜΕΩΝ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

1800—1896

Εἰς τὰς ἡγεμονίας.—'Ο Καμινάρης Ἀριστέας.—'Ἡθοποιοὶ καὶ πρόδρομοι Ἀρείου Πάγου.— Πῶς ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστέας.—'Ἐλλειψὶς γυναικῶν.—'Ἡ πρώτη παραστάσις.—'Ἡ πρώτη διάλυσις.—'Ἐν Ἀθήναις.— Πῶς ὑπεδέχθη τὸ κοινὸν τοῦ πρώτου ἡθοποιοῦ.— Πορράστιας δι' ἀπειλῶν.— Οἱ θεαταὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.—'Ο Καπέλλας.— Οἰκογενειακαὶ παραστάσεις.— Διαδήλωσις ἐξ αἰτίας μιᾶς παραστάσεως.— Φοιτητὰ εἰς τὸ θέατρον.— Τὸ χαριτολόγημα τοῦ Γρίβα.— 1870.— Περιπέτεια εἰς τὸ ἐξωτερικόν.—'Ἡθοποιοὶ εἰς βαρέλια.—'Ὅπου γίνονται Ῥοβινσῶνες.— Παραστάσεις τριήμερου.— Τὰ σημερινά.

'Ἡ ἱστορία τῆς ἀναγέννησεως τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος μέχρι σήμερον δύναται νὰ διαιρεθῆ εἰς τρεῖς διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων ἐποχάς, καὶ διὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν καὶ διὰ τὴν φιλολογικὴν ἐξέλιξιν.

Καὶ αἱ τρεῖς αὗται ἐποχαὶ σημεῖονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ διαλειμμάτων καθ' ἃ καὶ προηγουμένως γινόμενα ἀπόπειραι ἐφαίνοντο τελείως ναυαγήσασαι καὶ τὸ ἀρτιγέννητον θέατρον κάθειδον ὑπὸ τὴν λήθην καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν.

Εἶναι δὲ αἱ τρεῖς αὗται ἐποχαὶ ἢ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος πρώτη ἀπόπειρα πρὸς ἀνδρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου εἰς τὰς παριστρίους ἡγεμονίας, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 περίπου μεταφορᾶ τῶν ἀποπειρῶν αὐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας μέχρι τοῦ 1880 καὶ ἡ ἔκτοτε νέα τροπὴ τοῦ θεάτρου εἰς τὴν τόσῃν ἔδωκεν ὄψιν τὸ νεωστὶ ἐξωθεν εἰσαχθὲν κωμειδύλλιον.

Καὶ αἱ τρεῖς αὗται περιδοὶ ὡς εἶπομεν ἤδη, ἀκριβῶς ἐξεταζόμενα δὲν ἔχουν μεγάλην τὴν σημασίαν ἐπὶ τῶν ἐλπίδων ἃς ἔχει στηρίξῃ ὁ ἑλληνικὸς κόσμος εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ θεάτρου. Καὶ σήμερον ἀκόμη μὲ τὴν ἀνεξάντλητον πληθύν τῶν θιάσων καὶ τὴν ὑπαρξίν θεάτρων εἰς πᾶσαν πόλιν, καὶ τὴν διαφῆμιν τῶν ἀρίστων μας ἡθοποιῶν οὐδεὶς δύναται νὰ διαταθῆ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον ἀνιδρύθη καὶ ὅτι ἀσάλευτοι εἶναι αἱ τεθεῖσαι πρῶται αὐτοῦ ββάσεις.

'Ὅπως δὴποτε ὅμως καὶ τὸ στάδιον αὐτὸ τῶν ἀποπειρῶν ἀριθμῆ ἐννοεῖται γιγαντιαίας προόδους καὶ ὁ βίος τοῦ θεάτρου μας τὸν ὅποιον θὰ προσπαθῶμεν νὰ παρακολουθήσωμεν παρέχει σπουδαῖα σημεῖα ἐν τῇ καθόλου ἐξελίξει του.

**

Τὴν πρώτην ἀπόπειραν πρὸς ἀνδρῶν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἀνάστασιν τῆς μουσικῆς ἣτις ἐπένευσεν τὰ ἀρχαῖα ἀριστοτεχνήματα ἀνευρίσσομεν ὡς εἶπομεν ἤδη εἰς τὰς Παριστρίους ἡγεμονίας.

Τῷ ὄντι εἰς τὸ Βουκουρέστιον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μας ὑπῆρχε θέατρον ὅπως δὴποτε καλὸν εἰς τὸ ὅποιον διάφοροι πλάνητες θιάσοι προσήρχοντο καὶ εἶδον παραστάσεις, ἰδίως ὅμως Γερμανικοὶ θιάσοι δραμάτων καὶ κωμωδιῶν. Τὸ θέατρον ἐκεῖνο ἐσχυρῶς ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ καὶ ἰσχυρότος τότε ἐν τῇ χώρᾳ ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ ἡ φιλομουσία αὐτῆ τῶν ἐλλήνων ἐπένευσεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου Παγκαθῆ τὸν λόγιον καὶ σημερινὸν Ρίζον Παγκαθῆ τὴν ἰδέαν νὰ διοργανώσῃ καὶ ἑλληνικὰς παραστάσεις.

'Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἐγχείρημα δὲν ἦτο μικρόν. Ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀπητοῦντο διὰ νὰ γίνῃ μία παράστασις ὑπῆρχε μόνον τὸ θέατρον. Δὲν ὑπῆρχον ὅμως ἡθοποιοὶ, ἔργα, κοινὸν συνειθισμένον ν' ἀκούῃ ἑλληνικὰ δράματα. Ἐν τούτοις ὁ Παγκαθῆς δὲν ἀπεθαρρύνθη καὶ μετὰ ζήλου ἐπέδωθη εἰς τὸ ἔργον του.

Μετ' ὀλίγον ὡς ἄλλως τε συμβαίνει πάντοτε, ὅλα εὐρέθησαν ὑπῆρχε τότε ὁ Ἀριστέας, νέος ἐνθουσιώδης καὶ ἐγγράμματος ἔχων πείραν τινὰ τῆς σκηνῆς καὶ προσεβέθη πῶτος. Περί τοῦ Ἀριστέα τούτου ἀνεκάλυψα πολὺ περιέργους πληροφορίας ἐν πρώτοις Ἀριστέας δὲν ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀλλὰ ψευδώνυμον διὰ τοῦ ὅποιου ἦτο γνωστὸς εἰς κύκλον φίλων ἐπίσης ψευδωνύμων συσχεπιζομένων καὶ διοργανούντων εορτάς καὶ συμπόσια. Εἰς ἐκ τῶν ἑταίρων αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ τότε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κλεινίας, ἀργότερον δὲ ὑπὸ τὸ ἀληθὲς ὄνομα του Κλεάνθους Βοζικῆς, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς διάφορα μέρη τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Καὶ διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ παρένθεσις τὴν ὅποιαν ἠνοῖξα ἄς ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μου ἐπὶ τούτου ὅτι τὰ ψευδώνυμα δὲν εἶναι καινὴ ἐφευρέσεις εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὸ θέατρον, διὰ νὰ πιστωθῇ ἄπαξ ἀκόμη ὅτι οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Περί τὸν Ἀριστέαν τότε συνεκινετρώθησαν καὶ ἄλλοι. Ὁ Σωμάκης, ὁ διακρινόμενος εἰς τοὺς νεανικούς βόλους κατελθὼν ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπέδωθη εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον καὶ ἀπέθανε πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου. Διότι φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην ἐποχὴν ἀρχίζον τις ἀπὸ ἡθοποιῶν ἠδύνατο νὰ καταλήξῃ καὶ εἰς πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν ᾧ σήμερον οἱ ἀπὸ τῆς τέχνης αὐτῆς ἀρχίζοντες τὸ πολὺ—πολὺ ἡμποροῦν νὰ ἐλπίζουσι ὅτι θὰ καταλήξουσι εἰς... τὸ πτωχοκομειον.

Οἱ δύο οὗτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι ἀποτελέσαντες τὸν πυρῆνα τοῦ μικροῦ θιάσου. Μετ' αὐτῶν ἐργάσθησαν ὅμως ὁ Κουκούλης ὁ ἔπειτα διδάσκαλος ἐν Δακίᾳ, ὁ Μιχαλάκης Ἀργυρόπουλος, ἀργότερον ἀξιωματικὸς ἐν Ἑλλάδι καὶ τινες ἄλλοι νεώτεροι. Αἱ δοκιμαὶ τοῦ μικροῦ αὐτοδιδάκτου θιάσου ἤρχισαν εἰς ἐν ὑπόγειον τοῦ οἴκου Παγκαθῆ διὰ κωμωδίας τινος τοῦ Κοτσεβοῦ μεταρρασθείσης ὑπὸ τοῦ Α. Ρ. Παγκαθῆ τὸν θιάσον ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστέας. Περί τῆς διδασκαλίας του εὐρίσκουμεν παραδοξὸν καλαισθητικωτάτην διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐγράφη κρίσιν, εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Μιχαλάκη Ἀργυροπούλου πρὸς τὸν γαμβρόν του Ἐδουάρδον Βράμ.

« Ἡ ἀπαγγελία του — λέγει — εἶναι παραδοξός, στομφοδῆς καὶ κωμωδία. Αἱ ἀπλούστεραι λέξεις λέγονται μὲ τρόπον διαταγῆς καὶ τὸ ἀκαλὴν ἡμέραν σας» ἐκφέρεται ὡς πρόσταγμα πρὸς σύνταγμα πυροβολικοῦ».

Καὶ ἤθελε καὶ ἄλλην ἀκόμη συμπλήρωσιν ὁ θιάσος. Γυναῖκες δὲν εἶδοντο ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ν' ἀνέλθωσι ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τὰ μέρη τῶν ἀνάγκη παρέστη νὰ τὰ ἐμπιστευθῶσι εἰς νεανίας ἀγενοίους. Ἀργὰ πολὺ κατόπιν ἀνῆλθε καὶ μία γυνὴ τὰς σκηνὰς τοῦ λογιῶν ἡ Αἰκατερίνη Σλαίου, σλαβικῆς πράγματι καταγωγῆς, νυμφευθεῖσα ἔπειτα καὶ ἀποσυρθεῖσα τοῦ θεάτρου.

Τὸ πρῶτον παρασταθὲν ἔργον ἦτο μία τῶν κωμωδιῶν τοῦ Κοτσεβοῦ. Εἰς τὴν περίεργον, τὴν ἀκατάστατον τὴν μακαρονικὴν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀληθῶς παράδοξον θὰ ἦτο τὸ ἄκουσμα Ἑλληνικοῦ ἔργου ἐκτελουμένου ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν καὶ τοῦ Ἀριστέα, μὲ τὴν παράδοξον καὶ πομπώδη ἐκείνην ἀπαγγελίαν.

'Ἡ πρώτη παράστασις ὑπῆρξεν ἀληθῆς πανήγυρις διὰ τὴν πόλιν ὅχι μόνον οἱ Ἑλληνες αὐτῆς κάτοικοι ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν τὸ ἐλληνίζον τῆς πόλεως προσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον καὶ οἱ αὐτοδιδάκτοι ἡθοποιοὶ ἔδρψαν ἀληθεὶς δάφνας τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο.

'Ὁ θιάσος ἐνεθαρρύνθη καὶ αἱ παραστάσεις ἐξηκολούθησαν. Ἐδόθη τότε ὁ «Φίλιππος» τοῦ Ἀλφιερά, αἱ τραγωδίαι τοῦ Ρίζου Νερούλου ἢ «Πολυζῆνη» καὶ ἡ «Ἀσπασία» τοῦ Ρίζου καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα ὧν τὴν διδασκαλίαν ἐπέτρεπεν ὁ καιρὸς καὶ τὰ μέσα ἀλλὰ καὶ ἡ Διοίκησις.

Εἰς τὰς πρώτας αὐτὰς παραστάσεις τοῦ μικροῦ θιάσου ἀπέδωθη μεγίστη σημασία ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς Μολδοβλαχίας. Ὁ Ἀριστέας ἔλαβε τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Καμινάρη καθ' ὅσον δὲ γνωρίζομεν εἶναι ὁ μόνος Ἑλλην ἡθοποιὸς ὁ τιμηθεὶς διὰ τίτλου πρὸ καὶ μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου.

'Ὅπως δὴποτε ὁ βίος τοῦ μικροῦ θιάσου δὲν ὑπῆρξε μακρός. Εἰς τὴν Ὀδησὸν ὅπου μετέβη νὰ δώσῃ παραστάσεις ἐδυστύχησεν ὁ θιάσος καὶ διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη καὶ ὁ μὲν Ἀριστέας μετὰ τινος Ξάνθη, διέμειναν εἰς τὰς ἡγεμονίας, οἱ δὲ ἄλλοι διεσκορπίσθησαν.

**

Εἰς προηγουμένον ἄρθρον ἡμῶν εἶπομεν ἤδη ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς πρωτευούσης καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἀρχῶν, ἰδρῦθη τὸ πρῶτον ξυλινὸν θέατρον παρὰ τὴν πλατείαν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων τὸ θέατρον αὐτὸ ἀνιδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ θεατρῶμου Σανσῶνη, κατ' ἀρχὰς ἐφιλοξένησε τὸν πρῶτον Ἰταλικὸν μελοδραματικὸν θιάσον τοῦ ὅποιου ἡ ἥρωϊς ἦν ἡ Καικιλία Ρόδη. Εἰς τὸ θέατρον λοιπὸν αὐτὸ ἐδόθησαν δεῖλαι δεῖλαι αἱ πρῶται παραστάσεις Ἑλληνικοῦ θιάσου.

Ἐδῶ πρωταγωνιστὰ ἦσαν ὁ Καπέλλας, ἑλληνοῖταλὸς τῆς αὐτῆς με

τὸν Ἀριστέα σχολῆς, ὑπερβολικώτατος καὶ ἐκτροχιαζόμενος συχνὰ εἰς παραληρημίας ἐκ τῆς πολλῆς θερμῆς, καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὁ Στραβὸς λεγόμενος, Ζακύνθιος, τοῦ ὅποιου κατὰ περίεργον συμπτῶσιν συγγενῆς καὶ ὁμώνυμος ἦτο ὁ μετὰ τεσσαράκοντα περίπου ἔτη εἰσαγωγῶν τὰ νευροσπαστὰ ἐν Ἑλλάδι.

Νοστιμώτατα διηγείτο τὰς πρώτας τοῦ θιάσου τούτου παραστάσεις ὁ ἀείμνηστος λόγιος Κυδωνάκης. Αἱ παραστάσεις εἶδοντο τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἑορτῶν. Τὸ πλῆθος εἰσῆρχετο πληθῶν ἑκατὸν περίπου σημερινῆν δεκάραν καὶ κατελάμβανε τὰς ὄλιγας θέσεις τοῦ στενοῦ θεάτρου ἐτοιμοὺ νὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ στοιβαζομένου πλήθους. Κατέβαινον δὲ οἱ οἰκογενεῖσρα μετὰ τῶν τέκνων τῶν οὐχὶ ὅμως καὶ μετὰ τῶν γυναικῶν τῶν, αἱ ὅποιαι ἐθεώρουν τὸ πρᾶγμα ὡς ἀκατάστατον σκανδαλώδες.

'Ἐννοεῖται ὅτι στολαὶ καὶ σκηνογραφίαι δὲν ἦσαν ἀντικείμενα πολλῆς σκέψεως ἐκ μέρους τῶν ἡθοποιῶν. Εἰς τὸ βῆθος τῆς σκηνῆς ἐποθετοεῖτο κυανὸς χάρτης δεικνύων τὸν οὐρανόν, ἢ πράσινος δεικνύων ἐξοχὴν. Διὰ τὴν παράστασιν δωμάτων ἢ σκηνῆ ἀμετάβλητος, ἐπίσης δὲ καὶ ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ παρασταθῇ ἐσωτερικὸν οἰκίας καὶ αἰθουσα ἀνακτόρου ἀκόμη.

'Ὅταν τὸ πρῶτον ἐνερανίσθησαν οἱ ἡθοποιοὶ διὰ νὰ παραστήσουν τὸν Ρολάνδον, τὸ ἀκρακτῆριον ἐξεργάγη εἰς ἀκρακτῆτους γέλωτας. Ὅσοι ἐγνωρίζον ἐξ ὄψεως τοὺς ἡθοποιούς ἢ εὐρίσκοντο εἰς σχέσεις μὲ αὐτούς, παραξενευόμενοι τῶρα διὰ τὴν μεταμῆρισίν των καὶ τὰ ψεῦδη των μουσικάκια τοὺς προεκάλλον ὀνομαστί καὶ τοιουτοτρόπως ὀλόκληρος ἢ πρᾶξις διήλθε χωρὶς κανεῖς σκεδὸν ἢ ἀντιληφθῆ τι. Λέγεται ὅτι ἐπενεθῆ τότε ὁ φρουρχὸς Γρίβας καὶ ἀπειλῶν ὅτι θὰ ἐξεδίωκεν τοὺς γελώντας κατῶρθωσεν ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν σοβαρότητα τὴν ἀπαιτούμενην ὅπως συνεχισθῇ ἡ τραγικὴ παράστασις.

'Ἀλλὰ καὶ ὁ θιάσος οὗτος ἀπῆλθε μωρίας δυσκολίας μέχρις οὗ κατερθώθη νὰ εὐρῃ γυναικία. Ὁ Καπέλλας ἀπελπισθεὶς νὰ τὸ κατερθώσῃ ἀπετάθη εἰς νέους οἰτίνας καὶ πάλιν ἀνέλαθον τὰ μέρη τῶν γυναικῶν καὶ οὕτω ἐσώθη ὁ θιάσος ἀπὸ κίνδυνον διαλύσεως.

'Ἀλλ' εἰς ποῖον σημειὸν ἀναπτύξεως εὐρίσκειτο τότε τὸ κοινὸν ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἐξῆς γεγονός. Εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν τοῦ Ρολάνδου ὅπου ὁ ἥρωϊς μανόμενος ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ υἱοῦ του διὰ νὰ τὸν σφάξῃ, ὁ Καπέλλας ἔσυρε ξυλινὴν σπάθην καὶ κατεδίωξε τὸν ὑποκρινόμενον τὸν υἱόν. Τὸ κοινὸν νομίζον ὅτι ἡ καταδίωξις γίνεται σοβαρὰ ἐξηγήθη καὶ ὁ Σισμάνης ἐπήδησεν εἰς τὴν σκηνὴν ξιφῆρης διὰ νὰ προλάβῃ τὴν αἰματοχυσίαν. Καὶ τότε ἐπενεθῆ πάλιν ὁ φρουρχὸς Γρίβας καὶ διὰ νὰ καθῆσυχάσῃ τὸ κοινὸν ἐπέδειξε τὴν σπάθην τοῦ Καπέλλα ὅτι ἦτο ξυλινὴ καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ καὶ τοιουτοτρόπως ἀπεκατέστησε τὴν τάξιν.

Μουσικὴ δὲ κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν πράξεων δὲν ἐπαίξε καὶ μόνον εἰς τὴν θύραν δύο Ἰταλοὶ πλαγιαυληταὶ οἱ ἀδελφοὶ Βάλασμο ἐπαίζαν διὰ νὰ προκαλέσωσι τὸν κόσμον, ἐνῶ ὁ ἕτερος τῶν ἡθοποιῶν ὁ Ἀνδρέας Στραβός, ὅστις εἶχε καὶ στεντοριῶν φωνῆν ἐξήγγελε τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ἀρτύων ὅσον ἠδύνατο τὸ θέαμα διὰ νὰ ἐλαύσῃ θεατὰς.

Ἐδίδοντο δὲ αἱ παραστάσεις τὴν ἡμέραν διότι τὴν νύκτα ἦτο ἀκόμη ἐπικίνδυνος ἢ μεταβάσις διὰ νυκτός εἰς τὰ ἐξω τῆς πόλεως μέρη ὅπου ἦτο τὸ θέατρον, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως φωτισμοῦ καὶ τῆς φοβερᾶς καταστάσεως εἰς τὴν εὐρίσκοντο οἱ δρόμοι τῆς πρωτευούσης.

Τὸ θέατρον τοῦ Καπέλλα ἀπέμεινε ὀλίγον κατ' ὀλίγον λαϊκώτερον καὶ ἡ καλλιτέρα τῶν Ἀθηνῶν τάξις ἤρχισε ν' ἀπέχῃ ἀπ' αὐτοῦ. Τότε ἤρχισεν ἡ ἀπόπειρα παραστάσεων ἐντός τῶν οἰκιῶν καὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Παγκαθῆ διοργανώθη τοιαύτη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ στρατηγοῦ Καλλέργη κειμένην παρὰ τὸ Μέγα Μοναστήριον εἰς τὸ τότε κεντρικώτατον μέρος τῆς πόλεως.

'Ὁ Παγκαθῆς εἰς τ' ἀπομνημονεύματά του διηγείται χαριέστατα τὴν παράστασιν ἐκείνην. Ἀφού ἀπεκατέστη ὀριστικῶς νὰ δοθῇ, παρετηρήθη ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἔργον κατάλληλον διὰ τὴν διδασκαλίαν. Τότε ὁ Παγκαθῆς ἀνέλαβε νὰ γράψῃ καὶ ἐγράψῃ τὴν κωμωδίαν «Γάμος ἀνευ νύμφης» ἣτις καὶ ἀναγνωσθεῖσα ἤρесе καὶ ἐπομένως τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν διὰ τὴν παράστασιν.

Τὴν ἐπομένην ὅμως ὁ συγγενῆς τοῦ Παγκαθῆ Μουρούζης παρετήρησεν ὅτι ἡ κωμωδία ἐκείνη περιεῖχε φράσεις αἰτινες ἠδύνατο νὰ παρεξηγη-

θῶσι παρὰ δύο Ῥωσίδων κυριῶν ἃς οὗτος ἐφιλοξένη. Ὁ Παγκαθῆς διεμαρτυρήθη ἀλλ' ὁ Μουρούζης ἐπέμεινε καὶ ἡ κωμωδία ἀπεσείθη καὶ ἡ παράστασις περιορίσθη εἰς... παντομίμαν, ἀνευ μουσικῆς, διότι μόνον τὰς παλάμας ἐκρούε τότε ἐν χρόνῳ διὰ νὰ χορεύουσι τὰ ζεύγη, δύο δὲ πλαγιαυληταὶ ὑπάρχοντες κατῶρθωσαν νὰ παίζουσι εἰς τὰ διαλείμματα.

Καὶ ἐρ' ὅσον ἡ ἱστορία τῆς παντομίμας συνδέεται πρὸς τὴν γενικὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἃς σημειωθῇ τότε καὶ τοῦτο ὅτι εἰς τὸν Παγκαθῆν ὀφείλεται καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐν Ἑλλάδι τῆς παντομίμας ἣτις καὶ τότε ὅπως καὶ τῶρα ἤκμαζεν εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ θεάτρα.

'Ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ στρατηγοῦ, ἡ μαγία τῶν οἰκογενειακῶν θεατρικῶν ἐσπερίδων μετεδόθη καὶ εἰς τὰς ἄλλας οἰκίας, ἱστορικὴ δὲ ἀπέμεινε ἡ ἐσπερὶς τοῦ ἀντιβασιλέως Ἀρμανσπεργ καθ' ἣν ἐδιδάχθη κωμωδία ὑπὸ κυριῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ τὸσον ὑπέρξε μέγα τὸ σκάνδαλον ὡς τὴν ἐπομένην μικροῦ δὲν σπουδαία διαδήλωσις νὰ διοργανωθῇ διὰ τοῦτο καὶ μόνον.

Εἰς τὴν αὐτὴν τότε δὲν ἔχον ἄκομη παραστάσεις, μόνον δὲ εἰς τὸ γνωστὸν κafenεῖον τῶν Βαυαρῶν, τὸ Πράσινον δένδρι, εἶδοντο μεταξὺ τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν κωμωδία εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἀραῖοι προσεκκλημένοι οὐδὲν ἐννοούντες ἐκοιμῶντο βαθύτατα.

'Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ξυλινὸν θέατρον τῆς πλατείας τῶν Ἁγίων Θεοδώρων κατέρρευσε μετὰ φοβερὰν θύελλαν καὶ ἀνηγήθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ θεατρῶνου συμπράττοντος τότε καὶ τοῦ Γρ. Καμπούρογλου ἀνδρὸς ἀφοσιωμένου εἰς τὸ θέατρον καὶ ἀργότερον δρᾶσαντος πολὺ κατὰ τὴν θεατρικὴν ἡμῶν ἀναγέννησιν.

**

Τὸ Πανεπιστήμιον δὲν εἶχε λάβει ἀκόμη ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ συμμετέξῃ εἰς τὴν θεατρικὴν αὐτὴν ἀναγέννησιν. Κατὰ τὸ ἔτος ὅμως 1844 φοιτητὰ τινες ἀνέλαβον νὰ διδάξωσι ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ἡμῶν ἀριστοτεχνήματα εἰς τὴν τῶν ἀρχαίων θεάτρων καὶ ἐπαίξαν πράγματι τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τὸ ἀρχαῖον κείμενον.

'Ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ διασώσωσι τὰς ἀρχαίας παραδόσεις κατένειμον τὰς θέσεις ὡς ἦσαν ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ τοῖς στρατηγοῖς καὶ τοῖς ἐν τέλει. Περίεργον εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνθήκειαν προσεκληθήσαν καὶ οἱ ἱερεῖς οὐδένα δὲ ἐσκανδαλίσει ἢ πρόσκλησις ἐκείνη. Ὁ τότε ὅμως μητροπολίτης Ἀθηνῶν καιτοὶ δὲν ἀπηγόρευσεν ἐπισημῶς εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ συνέλθωσι ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ἰδιαίτερως συνέστησεν αὐτοῖς νὰ μὴ παραστῶσι καὶ τοιουτοτρόπως δὲν προσῆλθον οἱ ἱερεῖς.

'Ὅπως δὴποτε ὅμως καὶ ὁ καιρὸς δὲν ἠνῶνησε τὴν παράστασιν ἐκείνην. Καιτοὶ ὁ Ἀπρίλιος ἐπιλησίαζεν ἤδη εἰς τὸ τέλος, περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ οὐρανὸς ἐθολώθη καὶ ραγδαία βροχὰ ἀπετελείωσε τὴν παράστασιν πρὸ τοῦ μέσου, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ κοινῶ τοῦ ὅποιον τίποτε δὲν ἠνῶνε ἀπὸ τὴν παράστασιν ταύτην.

'Ἀναφέρουν μάλιστα χαρακτηριστικὸν ἀνεκδοτὸν τοῦ στρατηγοῦ Δράκου ἐπὶ τῆς παραστάσεως ταύτης.

'Ὁ στρατηγὸς ἐξερχόμενος τῆς παραστάσεως ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ γραμματέως Ζούζουλα πῶς ἦρε τὴν παράστασιν.

— Κακὰ καὶ ψυχρά, εἶπεν ὁ στρατηγός.

— Καὶ γιατί στρατηγέ μου.

— Ὅρέ, εἶναι πράγματα αὐτὰ νὰ πᾶς καὶ νὰ μὴ νοιώθης τίποτε. Βαυαρέζικα θ' ἀκούμε καὶ στὸ θέατρο!...

Καὶ εἶχε πολὺ δίκαιον ὁ στρατηγός. Βαυαρέζικη ἦτο ἡ παράστασις ἐκείνη ὅχι μόνον δι' αὐτὸν ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐκτελοῦντας τὸ ἔργον.

Συγχρόνως αἱ προσπάθειαι πρὸς σύστασιν καλῶν καὶ εὐπροσώπων θιάσων δὲν ἔπαυσαν εἰς τὸ μεταξὺ. Ὁ Παγκαθῆς, ὁ ἔνθερος τῶν Μουσῶν λάτρης, ἐξηκολούθησεν ἀνεκδοτῶς ἐργαζόμενος καὶ μετ' ὀλίγον νέος θιάσος συνέστη τοῦ ὅποιου ὁ πρωταγωνιστῆς ἦτο ὁ Μιχαλάκης Ἀργυρόπουλος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΔΗΜΩΔΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Θεραπεία των χειμέτων.— Ως χριστά προφυλακτικά μέτρα συνιστάμεν: να φορούνται μάλλινα περιπόδια και εν ύπαιθρο χειρόκτια πάντοτε, να κοιμῶνται τις τῶν χειμῶνα χωρίς να ἐκβάλλη τὰ περιπόδια, να πλύνονται συχνάκις χεῖρες καὶ πόδες διὰ διαλυμάτων στυπτηρίας ἢ ταννίνης ἢ ἀφεψήματος φύλλων κερύθης μετὰ στυφοῦ οἴνου κ.λ.π. Πρὸς θεραπείαν ὠφελοῦσι καὶ τὰ ἀνω μέτρα, ἀλλ' ἰδίως τὰ καθ' ἑκάστην ἢ παρ' ἡμέραν γινόμενα θερμώτατα (ὅσον ἀνέγεται τις) ποδόλουτρα ἢ χειρόλουτρα, μετὰ τὰ ὅποια σπογγίζονται καλῶς τὰ μέρη, μαλάσσονται ἐπὶ ἀρεκτῆν ὥραν (ἀνατίθενται δηλ. ἐπ' αὐτῆς) καὶ εἴτα ἐπιλείπονται τὰ πάγοντα σμῆλαι διὰ βήχματος ἰωδίου ἀναμιγμένου μετ' ἄλιγγν γλυκερίνην ἢ μετ' ὀλίγον βμμαμα ρατανίας. Ἄλοισαί ἐκ χοιρέιου λίπους ἢ βασιλείνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ μινύεται κόνις κηφοῦρᾶς ὡς 1 πρὸς 20 καὶ ὀξειδίου ψευδαργύρου κάπως ὀλιγώτερον, ἐπίσης ὠφελοῦσι. Πλύσεις δι' οἰονοπέυματος κηφοῦρῶν ἀνακουφίζουν πολύ. Τὰ ἐξηλακωμένα χεῖματα ἐπιλείπονται πρῶτ' καὶ ἐσπέρας διὰ καθαρᾶς γλυκερίνης ἢ καλλίου διὰ τοῦ ἐξῆς μίγματος (Γλυκερίνης καὶ Ροδοστάγματος ἀνά 25 γραμμάρια, Ταννίνης 10 ἐκαστοστόγραμμα). Αἱ πλύσεις δι' ἀφεψήματος κινᾶς μετ' οἴνου καὶ ἢ ἐπίπαισι κόνειος ἰτευθίου βιοουθίου πολλαίς ἀπεδείχθησαν ὠφέλιμα.— Ἐν τέλει, ἐπειδὴ συνήθως περισσότερον καὶ καθ' ἑξῆς ὑποφέρουσιν ἀπὸ χειμέταλι οἱ λευκοκίττης καὶ χοιρακίτης κρῆσις ἀνθρώπων καὶ ἰδίως τὰ παιδία. Ἀπαραιτήτων εἶνε νὰ βελτιωθῇ ὁ ὀργανισμὸς διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ἐλαίου ἡπατος οἰσίου (μωρουόλαζο), τῶν σιδήρων καὶ ἰδίου τοῦ ἰωδιούρου σιδήρου καὶ διὰ τωνωτικῆς καὶ καταλλήλου διαίτης.

Συμβουλαὶ ὑγιεινῆς διὰ τῶν χειμῶνα.— Αἱ καθ' ἑκάστην πρῶτον ψυχραὶ πλύσεις τοῦ λαμοῦ καὶ τοῦ ἀνοίτου μέρους τοῦ στήθους εἶνε ἐξαιρετικῶν προφυλακτικῶν ἀπὸ παθήσεων τοῦ φάρυγγος καὶ τοῦ λάρυγγος.

* Οἱ πολὺ φοβούμενοι τὸ ψῦχος ἢς δοκιμάσονται νὰ τυλισσῶνται ἔσθων, ὑπεράνω τῆς φανελλῆς, διὰ μερικῶν μεγάλων ἐφημερίων. Ὁ γάρητος εἶνε ἐξαιρετικῶς ἀσπίς ἀπὸ τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ ψύχους, ἰδίως δὲ ὀλίγα διπλάι χονδρῶς τυπωγραφῶν εἰς τὸ πέλαμα τῶν ὑποδημάτων ἔσθων διακροοῦσι θερμὸς τὸς πόδας καὶ ἀσφαλῆς ἀπὸ ὑγρασίας.

* Ἐπ' ὅσον εἶνε δυνατόν, καὶ ἰδίως εἰς τὰ κλιματὰ μας, ἂς ἀποφεύγηται ἡ γρήσις τῆς θερμάστρας (σάμπας) ἐντὸς τῶν δωμάτων, ἐκτὸς ἐὰν εἶνε ἐστημένη εἰς διαδρόμους καὶ οὕτως ὥστε νὰ θερμαίνῃ ὅλον ὁμοῦ τὸ οἶκον. Ἐθισμὸς τοῦ σώματος εἰς ὑπερβολικὴν θερμότητα καθιστᾷ αὐτὸ εὐπρόσβλητον καὶ εὐπαθές. Ἄλλὰ καὶ ἡ εἰς τὸ ψῦχος ἄνευ ἀνάγκης σκληραγωγία δὲν εἶνε πάντοτε ὠφέλιμος. Τὸ σῶμα ἀκινήτου ἢ ἐν τῇ κατ' οἶκον ἐργασίᾳ πρέπει νὰ εὐρίσκηται εἰς θερμὴν ὑπόθεσιν ἀτμόσφαιραν. Ὁ τρυφερὸς ὀργανισμὸς τῶν παιδίων ἰδίως ἔχει ἀνάγκην ὀμβλῆς καὶ σταθερᾶς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας διὰ νὰ ἀναπτύσσηται. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ παντὸς τρόπου πρέπει νὰ ἐξασφαλίζηται καὶ ἡ καθαρότης τοῦ ἐντὸς τῶν δωμάτων ἀέρος, ὅστις εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀνενοῶται ὅσον τὸ δυνατόν συστηματικῶς. Περιττὸν νὰ ὑπενηθυσώμεν τοὺς κινδύνους τοῦ μεμολυσμένου ἀέρος καὶ τῶν κακῶς ἀνημμένων πυρῶνων.

* Εἰς ὁδοπορίαν καὶ ἐργασίαν πρωινήν μὴ ἐκτιθεσθε μετ' ἐκείν τὸν στόμαχον.

* Ἐπὶ προφάσεως θερμάνσεως, προσοχὴ μὴ κἀμνητε κατάχρησιν τῶν οἰονοπέυματων, ἢ ὅποια ἀκριβοῦς τὸ ἐναντίον ἀποτελέσμα συνήθως ἐπιφέρει, ἀνεξαρτήτως τῶν κωπαστροῶν, ἂς ἀπειλεί. Τὸ τέτοιον εἶνε καλὸν διαιτητικὸν ποτὸν διὰ τῶν χειμῶνα, καὶ καὶ τοῦτο ἢ κατὰ κῶρον χρήσις βλάπτει πολλὰς καὶ ἰδίως τὸς διχγόντας ἀλλοσιτικὸν βίον. τοὺς νευρικούς καὶ τοὺς καρδιοπαθεῖς. Εἰς παιδία ἰδίως μικρὰ καὶ καφεῖς καὶ τέτοιον καὶ οἶνος, ἐκτὸς ὀρισμένων περιστάσεων, εἶνε πρᾶγματα περιττά, καὶ κἀποτε ἐπικινδύνα.

* Περὶ τῆς φανελλῆς πολλὰ ὀκίαι καὶ παραλόγι ἐκπαιροῦν πρὸληψεις καὶ προκαταλήψεις. Εἶνε ἐνδύμα ἐπινοητότατον, τὸ μόνον ἐντελὸς συναρμολογούμενον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ, ὅστις κατὰ κρυσολογημάτων, θωρακὶ κατὰ τῶν πνευμονικῶν προδιαθέσεων.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

οἱ πυγμαῖοι τῆς Ἀφρικής.— Ὁ κ. Donaldson Smith δημοσιεύει περιέρους λεπτομερείας περὶ τῶν πυγμαίων, οὗς ἀπῆγγτησεν ἐν τῇ γῶρᾳ τῶν Σομαλῶν, εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης Στεφανιάς. Οἱ πυγμαῖοι οὗτοι ἀπαρτίζουσι τὴν φυλὴν τῶν Δουμιῶν. Τὸ μέσον αὐτῶν ἀνάστημα εἶνε 1 μ. 50, οἱ δὲ ὑψιλότεροι φθάνουσι μέχρις 1 μ. 55. Ἐγούσι κόμην οὐλῆν καὶ τραχεῖαν, εἶνε εἰς ἄκρον μέλανες καὶ μετ' ἴνας σιμὰς καὶ παχέα γένη. Ὀμοιάζουσι πρὸς τὰς ἄλλας νέκους φυλάς τῆς Ἀφρικής ἀλλὰ τὸ σῶμα τῶν εἶνε κομψότερον καὶ ἀνάλογον. Βιῶνουσιν ὀλόγμονοι καὶ ὡς κύρια ἄσπιθ' ἐγούσι τῶρον καὶ βέλην δηλητηριασμένα. Βιοοῖσι δὲ κατὰ μικρὰ χωρίδια ἐκ πενηκοντάδος καλυθῶν ἕκαστον, δισεκοσιμῆμενα ἀνὰ τὴν ὄρη. Αἱ καλύβαι αὐταὶ εἶνε κωνοειδῆς ἐκ δοκῶν καὶ χορτοσκαπέεις. Ἐγούσιν αἶμα καὶ πρόδατα, καλλιεργοῦσι δὲ ὀλίγην κέγγρον.

Ἀπογραφὴ τοῦ ζωϊκοῦ βασίλειου.— Οἱ συντάκται τοῦ Zoological Record καθήσαν πρὸ τίνος πίνακα ἐμφαίνοντα κατὰ προσέγγισιν τὸν ἀριθμὸν τῶν βιοῦτων ζωϊκῶν εἰδῶν. Ἰβού δὲ οἱ σημειούμενοι ἀριθμοί.

Table with 3 columns: Animal Group, Count, and another Count. Includes categories like Φηλαστικά, Βοσπετὰ καὶ Βατραχία, Χιτωνοφόρα, Βραχίποδα, Ὄστρακοδερμα, Μυριόποδα, Ἐγινώδερμα, Κοιλέντερα, Πρωτόζωα.

Ὀλικὸν ζῷοισμα: 366000 διακεκριμένα εἶδη.

Ἡ ἀναλογία τῶν ἀγραμμάτων εἰς διαφόρους χώρας.— Οἱ ἐπό-

μενοι ἀσθμοὶ ἐλήφθησαν ἐκ σοβαρᾶς στατιστικῆς καταρτισθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Bartholdt μέλους τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Table showing the number of asthmatic cases per 100 inhabitants in various countries: Πορτογαλλία (67, 35), Ἰταλία (52, 93), Οὐγγαρία (37, 69), Ρωσία (36, 42), Αὐστρία (32, 70), Ἑλλάς (25, 18), Ρουμανία (17, 75), Βέλγιον (15, 22), Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία (14, 79), Ἰσπανία (8, 71), Γαλλία (3, 50), Ἀγγλία (3, 49), Ὀλλανδία (3, 38), Γερμανία (2, 49), Νορβηγία καὶ Σουηδία (0, 85), Δανιμαρκία (0, 49).

Ἡ παραποσίσις τοῦ καπνοῦ.— Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἀμερικῇ ἀρκούντως ποσότητος βιομηχανία, ἢ τῶν χαρτῶνων ποῦρων. Ἰδού δὲ πῶς κατασκευάζονται. Ἐμβάπτιζονται φύλλα γάρτου ἐντὸς κῶρον πεπληρωμένων διὰ γυμοῦ γνήσιου καπνοῦ προεργασμένου ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ συνήθους καπνοῦ καὶ εἴτα ὑποβάλλονται εἰς πιεστήρια, ἅπερ τεμνοῦσιν αὐτὰ ἐν σχήματι φυσικῶν φύλλων καὶ ἀποτυποῦσιν ἐπ' αὐτῶν ἐντελῶς ἐπιτυγεῖς νευρώσεις. Μόνη ἡ φορολογία λείπει ἀπὸ τοῦ τεχνιτοῦ τούτου καπνοῦ καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ πολίτημον πλεονέκτημα. Τὸ περιεργότερον δὲ εἶνε ὅτι τὰ «πυῦρα» ταῦτα καταπιζόμενα ὑπὸ εἰδημόνων ἀνεκρηχθήσαν ἐξαιρετὰ καὶ πολὺ φηπτερὰ τῶν φυσικῶν!

ΟΛΙΓΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς λευκαίνονται οἱ σπόγγοι.— Ἀφοῦ πλυθῶσι πρότερον δι' ἐμβαπτίσεως ἐν ψυχρῷ ὕδατι, ἐπὶ πολλὰς κατ' ἐπανάληψιν ἡμέρας, ἐμβρέθονται ἐντὸς κοινῷ ὑδρολογικῷ ὀξέος κεκραμένου μετ' ἐξαπλασίω ὕδατος, μέχρις οὗ ἐντελῶς παύσῃ ὁ ἀναθρασκός.— Ἄκολούθως πλύνονται διὰ καθαρῷ ὕδατος καὶ βυθίζονται ἐπὶ 24 ὥρας ἐντὸς ἠραιωμένου ὑδρολογικῷ ὀξέος εἰς 8 πρὸςετῆθ 60 % ὑποθειώδους νάτρου (hyposulfite de soude) διαλελυμένου ἐν ὀλίγῳ ὕδατι ἀκολουθῶς πλύνονται ἐπιμελῶς καὶ ξηραίνονται.

Πῶς λευκαίνονται τὰ ὀδῶτα καὶ ὁ ἐλεφαντόδους.— Ἐξλιφεῖται τὸ ὑποκίτρινον αὐτῶν γρώμα ἐὰν ἀναρτηθῶσι μετέωρα ἐντὸς τερεδινθελαίου (essence de térébenthine) εἰς κλειστὸν ὕλινον δοχεῖον ἐκτεθειμένου εἰς τὸν ἥλιον, οὕτως ὥστε τὰ ὀδῶτὰ νὰ μὴ ἐγγίξωσι τὸν πυθμένα τοῦ δοχείου.

Πῶς ἀναστειλθοῦνται τὰ ἀργυρὰ σκεῦη.— Διαλύετε ἐντὸς 500 δρασίου ὕδατος ἀνὰ 12 δράμια μαγειρικῷ ἄλατι, στυπτηρίας καὶ τρυγητοῦ καλίου (κρέμαρ τάρταρι). Εἰς τὸ διάλυμα τοῦτο ἐὰν βροσθῶσι τὰ ἀργυρὰ σκεῦη γίνονται λαμπρότατα.

Πῶς καθαρίζονται ἀπὸ λιπαρᾶς οὐδίας τὰ μεταξοτὰ.— Ἀναμιγνύετε μέλανος σάπωνος (savon noir τῶν φαρμακείων) 125 μέρη, μέλιτος 150 καὶ ρακῆς 400 καὶ εἰς τὸ μίγμα τοῦτο πλύνετε τὰ μεταξοτὰ καὶ ἀκολουθῶς ἐκπλύνετε δι' ὕδατος.

ἀπληθῆρα διὰ τὰς μύιας.— Βράζετε 8 μέρη ζύλου κασίας ἐν 500 ὕδατος, διηθεῖτε καὶ προσθέτετε 125 μ. προτυγῶν σακχάρου.— Τὸ διαφάνημα φαίνεται ὅτι εἶνε προφυλακτικὸν ἀπὸ τῶν μύιας.— Πρὸς ἀπάλλαξιν τῶν ἱπποῦν ἀπὸ τῆς νυχτακά τῶν μυιῶν ἐπιτίθουσαν αὐτοῦς δι' ἀφεψήματος φύλλων κερύθης.— Κατασκευάζετε μυιοκτόνον γάρητον ἐὰν ἐμβαπτίσητε στυπόχαρτον ἐντὸς μελιτώδους ὕδατος εἰς 8 ἡμέρας προσέβει ἐμετικὴν τρυχά.

ΑΣΤΕΙΑ

Κυρία τις, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός τῆς ἐπέπληττε διὰ τὸ ὑπερβολικὸν μέγεθος τῶν μανικῶν τῆς, παρατηρῶν αὐτὴ ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ τὰ κἀμῃ τὸσον φαρδύ ἀφοῦ δὲν εἶχε τίποτε νὰ τὰ γεμίσει, τῷ ἀπευθύνει τὴν ἐξῆς ἀντίρρησην: — Καὶ μήπως σὺ γεμίζεις τὸ ψῆλό σου τὸ καπέλο;

— Ἐφέτος, ἔλεγε προληπτικῶς τις, ἡ ἀπόκρως δὲν θὰ εἶνε πολὺ φαεινὰ ἢ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς πίπτει εἰς τὰς 13 τοῦ μηνός.— Ἐχει γούστο, ἐφώνησαν ἄλλοι, νὰ πῆσῃ καὶ ἡμέραν Τρίτην.

Ἀρδὸς τις ἐν καταστάσει μέθης διατελῶν ἐρόνευσε τὸν ὑπηρετὴν ξενόδοξον, εἰς 8 εἶχε καταλύσει. Φθίνει καταπονημένος ὁ ξενόδοχος καὶ τῷ λέγει: «Μιλόρδε, ζεῦρετε ὅτι ἐσκατώσατε τὸ παιδί!»— Ἐ, καὶ τί με τοῦτο, ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ ἄγγλος, πέρασέ τον εἰς τὸν λογαριασμόν μου!

Κυρία τις ἰδὼν ἐπαίτην ζητοῦντα ἐλεημοσύνην ἐνώ ἐκρίνετο ἀνθρωπότητις ὑγιεινῆς, τῷ κἀμνει τὴν παρατήρησιν. — Διατί δὲν πᾶς νὰ δουλεύσῃς; ἐσὺ ἔχεις ὑγιεῖαν καὶ δυνάμειν διὰ δέκα.

— Ναί, ἀλλ' ἂν εἴξευρες, κύριέ μου, ἀπαντᾷ ἀφελῶς ὁ ἐπαίτης, τί τεμπελῆς ποῦ εἶμαι! — Νὰ λοιπὸν τότε, λέγει ὁ κύριος δίδων αὐτῷ νόμισμα, πάρε, ὄχι διὰ τὴν τεμπελιά σου, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰλικρινεῖάν σου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

* Περιεργότερον καὶ σπουδαῖον ἄμα εἶνε τὸ δαίγμα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μουσικῆς, ὃ εἰς τὴν Μουσικῶν Ἑταιρείᾳ, ἐν δημοσιεύσει κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν παρρημαντικὴν καὶ τὴν νῦν εὐρωπαϊκὴν ἢ ἐν Παρισίσις ἐκδιδομένη γαλλιστὶ κατὰ τρυμῆσαν «Ἐπιθεώρησις τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν». Οἱ στίχοι τοῦ ὕμνου τούτου ἔχουσιν ὡς ἐξῆς: «Ἀεῖδε, μουσα μοι «εἰλη, μολπῆς δ' ἐμῆς κατάρχου, αὔρη δὲ σὸν ἀπ' ἄλπεω ἐμάς φρένας «δονεῖτω. Καλλιόπεια σορὰ μουσῶν προκαταγέτι τερπνῶν, καὶ σορὲ μου «σταδῶτα, Λατοῦς γόνε Δῆλιε παιῶν, εὐμενεῖς πάρεστέ μου».

* Ἐμβροθῆσταν καὶ σπουδαίοντες ἐπενεγῆς ἄρθρον περὶ «Νομισματικῆς τῶν Δελφῶν» δημοσιεύει ἑλληνιστὶ ἐν τῷ ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς ἐκδιδομένῳ ἐν Παρισίσις γαλλιστὶ «Δελτιῷ ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας» ὁ παρ' ἡμῖν ἔγκριτος νομισματολόγος κ. Ἰωάννης Ν. Σερβῶνος, παραθέτων καὶ κατὰλογον τῶν νομισμάτων τῶν Δελφῶν.

* Τὰ ἐλληνικὰ γράμματα εἶδον τὸν Μαίικηλον αὐτῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ φιλονεοσάτου δημάρχου Ὀδῆρου καὶ μεγαλήτου κ. Γ. Μαρασλή, ὅστις, κατὰ ἀνήγγειλον ἢ «Ἀκροπόλις», ἀνελάβε τὴν ἰδίαν δαπάναν ἐκδόσιν διαφόρων συγγραμμάτων μεταφραζόμενον ἐκ τῆς ξένης φιλολογίας ἢ καὶ πρωτοτύπων, ὅπως διαδοθῶσι ταῦτα ἀνὰ τὸν ἐλληνικὸν λαὸν ἀντὶ μικροῦ τιμημάτων. Ὁραία ἡ ἰδέα καὶ ἐθνωφελεσάτη, ἀρκεῖ μόνον καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς νὰ ερνηθῆ ἑπίσης σκόπησις καὶ πρακτικῆ. Μετὰ λύσης ὅμως παρετηρήθη ἡ ἀνεπιτυχῆς ἐκλογὴ τῶν πρώτων ἐκδοτέων ἔργων, ἐξ ὧν, ἂν ἐξαιρεσώμεν τὴν πρῶτην ὠφέλιμον καὶ διδακτικὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀρχαίας τοῦ διακίμου Μακωλέου, ἢς ἡ μεταφρασις ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Ροῖδην, τὰ λοιπὰ δύο, ἢ Νομισματολογία καὶ ἢ Ἀττικὴ Γραμματικὴ κρινόνται καὶ εἰκότως ἔχεις ἠμιστὰ ἐκπληροῦντα τὸν προορισμὸν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισημῆς ἡμερομηνίας ταύτης δωρεᾶς τοῦ κ. Μαρασλή. Ἐπισημῶμεν ὅμως ὅτι διὰ τὴν σειρὰν τοῦλάχιστον τῶν ἄλλων ἐκδοθησομένων ἔργων θέλει καταγύσει πνεῦμα μαζίνους πρακτικότητος καὶ κεινωφελεστερας σκοπιμότητος.

* Μεγαλοπρεπῆς ἐυρωτάθησαν ἐν τῇ Παρισίῳ Σορβόννῃ τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τοῦ νέου Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων. Ὡς γνωστὸν, καταρτηθέντων τῷ 1806 τῶν παλαιῶν Γαλλικῶν πανεπιστημίων, εἶχε συσταθῆ ἕκαστος ἐν καὶ μόνον Πανεπιστήμιον περιλαμβόνον δέκα ἐξ Ἀκαδημίας. Ὡς ἐκ τῆς συγκεντρώσεως ταύτης διεσπάθησαν ἀπ' ἀλλήλων ἐντελῶς αἱ διάφοροι Σχολαὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσως, ὑπῆρχε δὲ μεταξύ αὐτῶν εἰ μὴ συναγωνισμὸς ἀλλὰ τούληστρον ἑλληειψῆς συνεχῆς καὶ ἀνεξαρτησία, τῆς ὁποίας κατενοήθη ἐπὶ τέλους τὸ ἀποσπῶν οὕτω δὲ ἀνεκλύθη εἰς τὸ μέσον ἡ ἰδέα τῆς ἀνασυστάσεως τῶν κατὰ τόπους πανεπιστημίων, ὧν σκοπὸς εἶνε ἡ ὡς τὸ πρότερον ἐπὶ ταῦτο περιουσιμαγῶν τῶν πέντε ἐπιστημονικῶν σχολῶν, ἰδέα ἣτις ἐπραγματοποιήθη διὰ νόμου ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου.

* Δύο μεγάλων τῆς Ἰταλίας τέκνων, τοῦ ἀρχαίου τῆς Ρώμης ἱστορικῷ Σαλυστιῶν καὶ τοῦ νεωτέρου ἀθανάτου ποιητοῦ, τοῦ Δάντη, ἰδρύσασα τοὺς ἀνδριάντας ἡ γενετήρια αὐτῶν πατρίς καλεῖται προσεγγῶς καὶ τελέσθη τὰ ἀποκαλυπτήρια αὐτῶν, τοῦ μὲν Ρωμαίου ἱστορικοῦ ἐν Ἀμπρούτζ, τοῦ δὲ ποιητοῦ τῆς Θείας Κωμωδίας ἐν Τρέντῳ.

* Θρησκείας ἀληθῆς ἀίρει ἀπὸ τίνος ἐν Ἀμερικῇ ἢ αὐτὸς μεταβᾶσ ὅπως ἐπίδειξῃ τὸ τάλαντόν τῆς ἐξοχῆς ἐλληνικῆς ἀσίδος κ. Χαρίκλεια Δαρκλαί. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐνθουσιώδως ὑπεδέχθησαν τὴν ὄνομαστὴν καλλιτέχνιδαν καὶ ὁ ἀμερικανικὸς τύπος ἐμωρῶνως ἐπέλεξε τὰ ἐγκώμια αὐτῆς.

* Ἀπὸ τῆς 10 Νοεμβρίου ἤρξατο ἐκδιδομένον καὶ νέον ἡμερήσιον πολιτικὸν φύλλον εφῶρον τὸν τίτλον «Ἐμπρός», ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φιλοσοφίου κ. Δ. Καλαποθάκη γνωστοῦ ἐκ πολλῶν φιλολογικῶν καὶ δραματικῶν ἔργων. Τὸ νέον ἔργον παρουσιάζει ὅλα τὰ στοιγετα τῆς ζωτικότητος καὶ τῆς προδου καὶ ἔχει ἤδη ἀποκτήσει ἀρίστην ἐν τῷ τύπῳ τῆς πρωτεύουσῆς ὑπόληψιν. Τὰς ἐγκρητίδας ἡμῶν εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια εἰς τὸ «Ἐμπρός!»

* Ὁραίων προμηνύεται τὸ λίαν προσεγγῶς ἐκδιδομένον ὑπὸ τοῦ βιβλιοπωλείου Μιχ. Σαλιέρου Ἡμερολόγιον τῶν Φιλοστέγων, συντάκται τοῦ ὁποίου ἔσονται διαπρεπεῖς λόγιοι ἑταῖροι τοῦ «Συλλόγου τῶν Φιλοτέγων» καὶ πλείστοι ἐκ τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν λογοτεχνῶν κυριῶν καὶ κυριῶν. Ἐκτακτὸς ποικιλία ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ εἰκόνης καλλιτεχνικαὶ θέλου κοσμεῖ τὸ νέον ἡμερολόγιον, οὗ ἄλλως τε φαίνεται ἐξησφαλισμένη καὶ ἡ μεγάλη κυκλοφορία διὰ τὸ εὖωνον (1 δραχ. μόνον).

* Ἐὰν, ὡς ἐπαγγέλλεται, τηρήσῃ ἀρχάδανον τὴν ἀρχὴν, ἢν προέθετο τὸ νέον ἐξδομαδιῶν γυναικείων φύλλον «Ἡ Οἰκογένεια» τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας Ἀννης Σερουῖου ἐκδοθησομένον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐπιπόντος ἔτους καὶ σκοποῦν νὰ ὑπερμαχησῇ, ὡς λέγει ἡ ἀγγελία, οὐχὶ τῶν ἄγαν ριζοσπαστικῶν καὶ παρακενιδουθενμένων, ἀλλὰ τῶν συντηρητικῶν καὶ λογικῶν ἀρχῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως, τῶν ἀρχῶν δηλ. ἐκείνων, αἵτινες περισσότερον συμβιβάζονται πρὸς τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκογενειακὰ παρ' ἡμῖν καθεστῶτα, βεβλῶσις τὸ νέον περιοδικὸν εἶνε ἄξιον πάσης ὑποστηρίξεως παρὰ τῶν ἐλληνίδων. Εἰς τὴν συνάδελφον ἐκθύμως ἐπευχόμεθα πλήρη εὐδοκίμησιν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὸν «περὶ σκοπίμου καὶ ἐθνικῆς μορφώσεως τῆς ἐλληνίδος ἀγῶνας».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

Ἀγγέλλεται ἡ ἀνακάλυψις νέου χημικοῦ στοιχείου ὑπὸ τοῦ Barrière. Τὸ στοιγετον τοῦτο, εὐρεθὲν κατὰ τὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς μοναζίτου ψάμμου, ὀνομασθῆ λὺκιον (lucium) εἶνε ἐπιδεικτικὸν χρησιμοποίησεως πρὸς κατα-

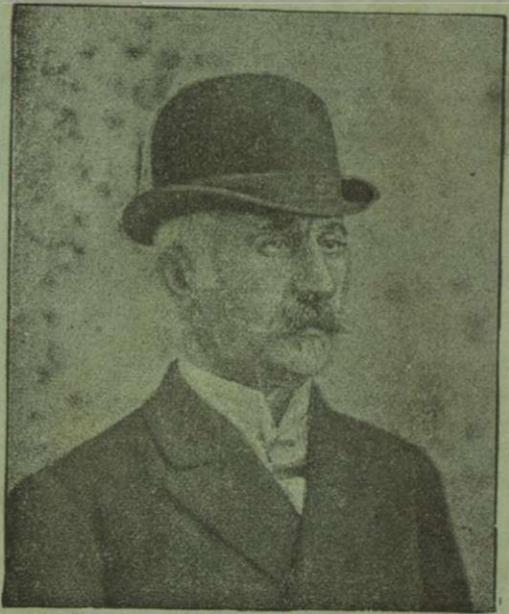
σκευῶν τῶν περικαλυμμάτων τῶν διὰ πυρακτώσεως λυχνῶν τοῦ συστήματος Auger. Τὸ νέον στοιγεῖον διακρίνεται τῶν ἄλλων καινοσάνων ἐπιάνου του κατὰ πολλὰς χημικὰς ιδιότητες εἶνε δ' εὐδαλῶτον εἰς τὰ ὀξέα θετικῶν, νιτρικῶν καὶ ὀξικῶν καὶ συγχαρτῆται ἄλατα λευκὰ ἢ ὑποερροδίζοντα, ἅπερ διαλύονται ἐν τῷ ὕδατι καὶ παρέχουσι διαλυοσῆς διαυγεῖς καὶ ἀγρόους. Ἐγείβιον φάσμα κατὰ τὴν φασματοσκοπήσιν ἄλλα παρεμμερῆς τῷ τοῦ ἐρβίου τὸ ἀτομικὸν αὐτοῦ βάρος εἶνε 104.

* Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου ἐκίνησαν νέα πειράματα τῶν Γάλλων ἐπιστημόνων Remy καὶ Contremoulin, εἰτινες ἐφῆρσαν τὰς περιωνώμους ἀκτίνας τοῦ Ραίντγεν εἰς τὴν τελειότεραν σπουδὴν διὰ ἀνατομικῆς καὶ τῆς ἐμβρυολογίας. Ἐνέγμσαν εἰς τὰ ἀγγεῖα χεῖρὸς πτώματος κηρὸν ἔχοντα ἐναυωρομένην κόνιν ὀρειγάλκου καὶ ὅταν κατόπιν ἠκτινογράφησαν διὰ τῆς νέας μεθόδου τὸ μέλος ἐκείνου, εἶδον καταρανώσασα καὶ λίαν εὐκρινῶς καὶ τὰς λεπτοτέρας διακλαδώσεις τῶν ἀρτηριῶν, οὕτως ὥστε ἐπὶ τοιαύτης φωτογραφίας νὰ σπουδῆξῃ τις ἐντελῆστα τὴν διανομὴν τῶν ἀγγείων καὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὰ ὀστά τοῦ σκελετοῦ. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμβρίου δὲ αἱ ἀκτίνες τοῦ Ραίντγεν διαλευκαίνουσι πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἀποστεώσεως καὶ τῆς ὀδοντοσφίσεως.

* Μετὰ τὰς ἀνατομικὰς ἐφαρμογὰς τῶν ἀκτίνων τοῦ Ραίντγεν, φαίνεται ὅτι ἠδυνάμηνσαν καὶ αἱ ἐπὶ τῶν βοτανικῶν σπουδῶν γενόμενα διὰ τοῦ μαγικῶς τούτου φωτὸς ἔρευνα. Ὁ Ἀγγλος βοτανολόγος Burch ἐρωτογράφησε μετὰ θαυμασίας ἀκριβεῖας καὶ τελειότητος διάφορα ἀνήθη καὶ καρποῦς, εἰς δὲ τὰ ἀκτινογραφημένα ταῦτα εὐκρινῶς διακρίνονται τὰ διάφορα ἐσωτερικὰ ἔργα τῶν φυτικῶν τούτων μορίων.

* Ὁ σύνδεσμος τῶν Ἰρλανθῶν κηπουρῶν θέλει ἐφορτάσει κατὰ τὸν ληξίοντα μῆνα ἐν Δουβλίῳ τὴν τρίτην ἐκατονταετηρίδα τῆς ἐν Ἰρλανδίᾳ εἰσαγωγῆς τοῦ γεωμήλου. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ὀργανωθήσεται ἐθνικὸς τῶν διαφόρων γνωστῶν ποικιλιῶν τοῦ τοσοῦτον χρησιμοῦ τοῦτου φυτοῦ, γενήσονται δὲ διαλέξεις καὶ ἀνακοινώσεις σχετικαὶ πρὸς τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ, τὰ νοσήματα κατ.

* Ναυπηγεῖται κατ' αὐτὰς ἐν Βαλτιμῶρῃ νέον ὑποδρόχιον πλοῖον, ἐν ᾧ ἡ κινήσειος δύναμις θὰ παρέχεται, κατὰ τὰς καταδύσεις, ὑπὸ συστογίας ἠλεκτρικῶν συμποκνωτ

Ἀξιότιμοι κύριοι ! !
ΤΟ ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

236 - ΧΑΥΤΕΙΑ - 236

Τὸ πρῶτον ἰδρυθὲν ἐν Ἑλλάδι ἀπομένει πάντοτε τὸ πρῶτον ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ὡς πρὸς τὴν

ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ, ΕΛΑΦΡΟΤΗΤΑ, ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

Τῶν πέλων του βραβευθέντων εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσὴν τῶν Παρισίων καὶ Ὀλυμπιακῆν.

ΚΑΠΕΛΛΑ χωρὶς **ΚΟΛΛΑΝ**

Ἀποξημιούται μὲ τὸ διπλάσιον τῆς τιμῆς ὁ πελάτης τοῦ ὁποῖου ἀποδειχθῆ ὅτι εἶχε κόλλαν.

ΡΕΜΠΟΥΠΛΙΚΑΙΣ ΜΑΛΑΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

— 88 ΠΑΝΤΟΣ ΣΧΗΜΑΤΟΣ —

• Παραδίδονται **10 ὥρας** μετὰ τὴν παραγγελίαν •

236 - ΧΑΥΤΕΙΑ - 236

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Α. ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ, ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΝ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Ἔτησίαι συνδρομῆ Ἀθηνῶν Δρ. 8
" " ἐπαρχιῶν " 9
" " ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 10

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ Ἀστέρος» θερμῶς συνιστᾷ τὸ περιοδικὸν τοῦτο, πρὸ ἑνναετίας ἐξακολουθεῖ τακτικῶς ἐκδιδόμενον.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ

Διὰ κέντημα μαρκοβελονιάς.

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

10 δλόκληρα ἑλλ. ἀλφάβητα διαφόρων μεγεθῶν καὶ δι' ὅλας τὰς χρήσεις

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΔΕ

Πλουσιωτάτην συλλογὴν ἐκλεκτῶν κοσμημάτων ἀνθεμίων καὶ μαϊάνδρων

Ἀραβικοὺς καὶ Λατινικοὺς ἀριθμοὺς

ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΗ ΕΞ 24 ΣΕΛΙΔΩΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ

τὰ ἀπαιτούμενα δι' οἰονδήποτε

ΜΑΡΚΑΡΙΣΜΑ

Τιμὴ ἐκάστης καλλιγραφίας διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 1.

" " " " Ἐξωτερ. Φρ. Χρ. 1.

Ἀπευθυντέον :

ΑΛΕΞ. ΑΛΕΞΙΑΔΗΝ

Ἀθήνας.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΗΤΟΙ

Ὁδηγὸς τῶν νεωτέρων θεραπευτικῶν μεθόδων καὶ τῶν ἐν τῇ φαρμακευτικῇ προόδων καὶ νεωτερισμῶν.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΛΕΞ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ

Ὁλοκλήρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἱατρικοῦ τύπου καὶ τῶν ἀνακοινώσεων τῶν διασημοτέρων ἱατρῶν.

Συνδρομὴ ἔτησίαι : Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12
Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 12

Διὰ πᾶσιν αἰτήσιν ἀπευθυντέον :

ΑΛΕΞ. ΜΠΑΡΑΝ

Εἰς Ἀθήνας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

τοῦ ἐκδοθέντος 18ου φυλλαδίου τοῦ «ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ»

Ἱατρικὴ Θεραπευτικὴ. — Θεραπεία τῆς αἰμοπτύσεως. — Ἡ ἰγθυόλη κατὰ τῆς πυματιώσεως. — Ἐλαιογενὴς αἰμοσφαιρινουρία. — Αἱ ἀντεδείξεις τῶν βρωμιούχων.

Ὄργανοθεραπεία. — Βελτ. ἀτροφικῆς κίρνώσεως διὰ τῆς ἥπατοθεραπείας. — Ὀστέινος μυελὸς κατὰ τῆς κακοήθους ἀναιμίας.

Παιδιατρικὴ. — Ὑποκλυσμοὶ ἀνθρ. ὀξέος ἐν τῇ θερ. τοῦ κοκκύτου. — Θερ. τῆς χορείας δι' ἀρσενικοῦ. — Θερ. τῆς ὀστρακάδους κυνάγχης. — Παρασιτικὴ στοματίτις λευκοπλαστική.

Χειρουργικὴ Θεραπευτικὴ. — Μορφίνη καὶ κοκαΐνη κατὰ καρκίνου. — Θερ. τῆς κακοήθους φλυκταίνης ἀνευ τομῶν. — Περὶ τῆς δι' ἀλατούχου ὕδατος θεραπείας τῶν αἱμορραγιῶν.

Ὀφθαλμολογία. — Περὶ καταρροϊκῆς ἐπιπεφυκίτιδος.

Γυναικολογία. — Τὰ ἐπὶ κηρύσεως ἀντενδεικνύμενα φάρμακα.

Ἀνάλυσις καὶ δημειωτικὴ τῶν οἴνων.

Μικραὶ θεραπευτικαὶ συμβουλαὶ. — Συνταγαί. — Ποικίλα.

Φαρμακευτικὸν μέρος. — Φαρμακευτικοὶ νεωτερισμοί. — Φαρμακογνώδια. — Φαρμακευτικὴ χημεία. — Φαρμακευτικὰ διάφορα.

Εἰς τοὺς αἰτούντας πέμπεται ἐν φυλλάδιον δωρεὰν ὡς δείγμα.